

Влада на Република Северна Македонија
Qeveria e Republikës së Maqedonisë së Veriut

Добиени творби од конкурсот за песнички и раскази
„Моето патување во фантазија“

Листа на примени творби

#	Име на училиште	Име и презиме на ученик	Тип на творба
1	"Namikkemal Ilk Ogretim Okulu" Валандово	Каан Ахмед	расказ
2	"Namik Kemal Ilk Ogretim Okulu" Валандово	Памус Алиова	расказ
3	"Namik Kemal Ilk Ogretim Okulu" Валандово	Назар Латиф	расказ
4	"Namik Kemal Ilk Ogretim Okulu" Валандово	Памус Алилова	песничка
5	"Namik Kemal Ilk Ogretim Okulu" Валандово	Памус Алилова	песничка
6	ООУ „Димче Ангелов Габерот“, Демир Капија	Зорана Каранфилова	расказ
7	ООУ „Димче Ангелов Габерот“, Демир Капија	Бобан Мелов	расказ
8	ООУ „Димче Ангелов Габерот“, Демир Капија	Стефан Камчев	песничка
9	Владимир Полежиноски - Кичево	Матеа Стефаноска	песничка
10	Кочо Рацин - Скопје	Валентино Атанасоски	расказ
11	Кочо Рацин - Скопје	Марија Стојановска	песничка
12	Кочо Рацин - Скопје	Никола Манојловски	песничка
13	Димитар Миладинов - Скопје	Софија Груевска	расказ
14	Хасан Приштина- Чаир- Скопје	Емир Куртовиќ	расказ
15	Хасан Приштина- Чаир- Скопје	Антонио Велков	расказ
16	Сандо Масев - Струмица	Ивана Георгиевска	песничка
17	Сандо Масев - Струмица	Елена Георгиевска	песничка
18	Сандо Масев - Струмица	Матеј Гајдаџиев	песничка
19	Сандо Масев - Струмица	Живкица Јанкова	расказ
20	Сандо Масев - Струмица	Горица Гуџалова	песничка
21	Вук Караџиќ Куманово	Ана Мишевска	расказ
22	Јохан Хајнрих Песталоци Центар - Скопје	Ана Јанческа	песничка
23	Кирил Пејчиновиќ - Скопје	Теа Сапунџиев	песничка
24	Кирил Пејчиновиќ - Скопје	Бисера Илиева	расказ
25	Кирил Пејчиновиќ - Скопје	Јана Дубровска	расказ
26	Кирил Пејчиновиќ - Скопје	Андреа Ѓорѓијоска	песничка
27	Григор Прличев - Скопје	Ева Ѓошевска	расказ
28	Гоце Делчев - Прилеп	Ивана Сребреноска	песничка
29	Гоце Делчев - Прилеп	Матеј Димитриески	песничка
30	Гоце Делчев - Прилеп	Марко Ивчев	песничка
31	Гоце Делчев - Прилеп	Конеска Дариа	песничка
32	Гоце Делчев - Прилеп	Константин Димовски	расказ
33	Гоце Делчев - Прилеп	Ива Николоска	песничка
34	Гоце Делчев - Прилеп	Барбара Гиноска	песничка
35	Гоце Делчев - Прилеп	Никола Здравески	песничка
36	Гоце Делчев - Прилеп	Петар Трајковски	расказ
37	Гоце Делчев - Прилеп	Хари Стеваноски	песничка
38	Гоце Делчев - Прилеп	Дора Алексоска	расказ
39	Владимир Полежиноски - Кичево	Лара Мирческа	расказ
40	Сандо Масев - Струмица	Радица Молчанова	расказ
41	Владимир Полежиноски - Кичево	Андреј Тасески	песничка

42	Владимир Полежиноски - Кичево	Анастасија Стојаноска	песничка
43	Владимир Полежиноски - Кичево	Андреа Цветаноска	песничка
44	Владимир Полежиноски - Кичево	Давор Стефаноски	расказ
45	Владимир Полежиноски - Кичево	Ива Кршоска	песничка
46	Владимир Полежиноски - Кичево	Марина Радеска	песничка
47	Владимир Полежиноски - Кичево	Антонио Сталески	песничка
48	Владимир Полежиноски - Кичево	Марија Србиноска	расказ
49	Владимир Полежиноски - Кичево	Андреа Николаевска	песничка
50	Владимир Полежиноски - Кичево	Христијан Танески	расказ
51	Владимир Полежиноски - Кичево	Белла Јованоска	расказ
52	Владимир Полежиноски - Кичево	Теодора Ангелевска	песничка
53	Владимир Полежиноски - Кичево	Гордана Јосифоска	расказ
54	Владимир Полежиноски - Кичево	Андреј Ѓорѓијески	песничка
55	Владимир Полежиноски - Кичево	Филип Крушароски	песничка
56	Владимир Полежиноски - Кичево	Ева Алексова	песничка
57	Владимир Полежиноски - Кичево	Ристески Марио	песничка
58	Владимир Полежиноски - Кичево	Александар Димитриоски	расказ
59	Владимир Полежиноски - Кичево	Антонио Стефановски	песничка
60	Владимир Полежиноски - Кичево	Викторија Ѓурчиноска	песничка
61	Владимир Полежиноски - Кичево	Давор Илијоски	расказ
62	Владимир Полежиноски - Кичево	Михаела Цветкоска	песничка
63	Владимир Полежиноски - Кичево	Нове Петрески	расказ
64	Владимир Полежиноски - Кичево	Стефан Секулоски	расказ
65	Владимир Полежиноски - Кичево	Теодора Цветаноска	расказ
66	Владимир Полежиноски - Кичево	Тијана Бојоска	расказ
67	Владимир Полежиноски - Кичево	Филип Штерјоски	расказ
68	Владимир Полежиноски - Кичево	Христина Србиноска	расказ
69	Ј.Х. Песталоци - Скопје	Стефанија Трајчевска	песничка
70	Ј.Х. Песталоци - Скопје	Анѓела Колевска	расказ
71	Ј.Х. Песталоци - Скопје	Ања Левеска	песничка
72	Ј.Х. Песталоци - Скопје	Сара Трпковска	расказ
73	Ј.Х. Песталоци - Скопје	Славен Блажевски	расказ
74	Ј.Х. Песталоци - Скопје	Саша Станковиќ	расказ
75	Ј.Х. Песталоци - Скопје	Ева Пановска	расказ
76	Ј.Х. Песталоци - Скопје	Ана Манчева	расказ
77	Ј.Х. Песталоци - Скопје	Веда Спасовиќ	расказ
78	Ј.Х. Песталоци - Скопје	Ивона Споа	песничка
79	Блаже Конески - Велес	Ива Андова	расказ
80	Блаже Конески - Велес	Лиља Поцкова	расказ
81	Блаже Конески - Велес	Елена Кузманова	песничка
82	Блаже Конески - Велес	Јана Џалева	расказ
83	Блаже Конески - Велес	Лука Коциќ	расказ
84	Блаже Конески - Велес	Никола Каменџаров	песничка
85	Блаже Конески - Велес	Јована Алчева	песничка
86	Владо Тасевски - Скопје	Димитар Писевски	расказ
87	Гоце Делчев - Илинден	Александар Јовановски	песничка

88	Гоце Делчев - Илинден	Илина Бошковска	песничка
89	Гоце Делчев - Илинден	Лана Атанасовска	расказ
90	Гоце Делчев - Илинден	Теона Јовчевска	расказ
91	Гоце Делчев - Илинден	Иван Веселиновски	расказ
92	Гоце Делчев - Илинден	Флора Петровска	песничка
93	Гоце Делчев - Илинден	Јана Ѓуровска	расказ
94	Гоце Делчев - Илинден	Андреј Николовски	расказ
95	Гоце Делчев - Илинден	Меланија Костов	песничка
96	Гоце Делчев - Илинден	Марио Митевски	расказ
97	Гоце Делчев - Илинден	Ева Печенпетеловска	расказ
98	Гоце Делчев - Илинден	Јана Давиткова	песничка
99	Гоце Делчев - Илинден	Ана Крстевска	расказ
100	11 Октомври - Центар	Ангела Поповска	расказ
101	11 Октомври - Центар	Гала Георгиевска	расказ
102	11 Октомври - Центар	Калина Димитровска	расказ
103	11 Октомври - Центар	Кирил Николоски	расказ
104	11 Октомври - Центар	Лина Сотироска	расказ
105	11 Октомври - Центар	Никола Пандилов	расказ
106	11 Октомври - Центар	Боризовски Петар	расказ
107	11 Октомври - Центар	Софија Велевска	расказ
108	11 Октомври - Центар	Петковска Софија	расказ
109	11 Октомври - Центар	Никушевски Томи	расказ
110	25 Мај - 25 Мај - Скопје	Алина Алили	песничка
111	25 Мај - 25 Мај - Скопје	Деа Војника	расказ
112	Петар Поп-Арсов - Карпош	Ана Манојловска	расказ
113	Петар Поп-Арсов - Карпош	Матеа Стојановска	расказ
114	Кочо Рацин - Охрид	Изабела Томановска	песничка
115	Трифун Пановски - Битола	Стефанија Николовска	расказ
116	Трифун Пановски - Битола	Мила Секуловска	песничка
117	Гоце Делчев - Битола	Деа Атанасов	расказ
118	Гоце Делчев - Битола	Сара Ѓоргиевска	песничка
119	Страшо Пинџур - Кавадарци	Викторија Ковацалиева	расказ
120	Димитар Миладинов - Центар	Славица Ристова	расказ
121	Димитар Миладинов - Центар	Доротеа Павлевска	расказ
122	Димитар Миладинов - Центар	Ева Веселинов	расказ
123	Димитар Миладинов - Центар	Каја Начевска	расказ
124	Јан Амос Коменски - Скопје	Ангела Тунеска	расказ
125	Дане Крапчев - Скопје	Ена Јордановска	расказ
126	Дане Крапчев - Скопје	Ива Стојановска	песничка
127	Дане Крапчев - Скопје	Христијан Гочевски	песничка
		Иваноски	
128	Славко Лумбарковски - Новаци	Нина Тошевска	расказ
129	Ванчо Прке - Делчево	Ива Велкова	расказ
130	Said Najdeni - Дебар	Бетим Дачи	песничка
131	Said Najdeni - Дебар	Ледион Карпузи	расказ
132	Said Najdeni - Дебар	Анеса Колечи	расказ

133	Никола Вапцаров - Струмица	Васил Јанков	расказ
134	Никола Вапцаров - Струмица	Драган Димитрушов	песничка
135	Никола Вапцаров - Струмица	Ели Донева	расказ
136	Никола Вапцаров - Струмица	Ангела Андонова	расказ
137	Никола Вапцаров - Струмица	Иван Брзаков	расказ
138	Никола Вапцаров - Струмица	Ива Заева	расказ
139	Никола Вапцаров - Струмица	Мите Донеv	расказ
140	Никола Вапцаров - Струмица	Марија Картелова	расказ
141	Никола Вапцаров - Струмица	Марија Николовска	расказ
142	Никола Вапцаров - Струмица	Матео Ташев	расказ
143	Никола Вапцаров - Струмица	Мила Тренчева	расказ
144	Никола Вапцаров - Струмица	Нихан Агушева	песничка
145	Никола Вапцаров - Струмица	Никола Бончев	расказ
146	Никола Вапцаров - Струмица	Миa Чолевска	расказ
147	Никола Вапцаров - Струмица	Никола Горѓиев	расказ
148	Никола Вапцаров - Струмица	Оља Јорданова	расказ
149	Никола Вапцаров - Струмица	Ристе Чавков	расказ
150	Никола Вапцаров - Струмица	Тамара Динева	расказ
151	Никола Вапцаров - Струмица	Ели Донева	расказ
152	Ванчо Прке - Делчево	Ива Велкова	расказ
153	Мирче Ацев - с.Лисичани о.Пласница	Наила Емчоска	песничка
154	Мирче Ацев - с.Лисичани о.Пласница	Јован Јовески	песничка
155	Св. Климент Охридски -	Јаков Поп Марков	расказ
156	Никола Вапцаров - Чаир	Вегим Аземи	песничка
157	Никола Вапцаров - Чаир	Виган Аземи	расказ
158	Никола Вапцаров - Чаир	Адеа Калоши	песничка
159	Војдан Чернодрински - Скопје	Андреа Димовска	расказ
160	Војдан Чернодрински - Скопје	Изабела Пренковска	расказ
161	Војдан Чернодрински - Скопје	Миљана Мешкоска	расказ
162	Јан Амос Коменски - Скопје	Мила Јакимовска	расказ
163	Јан Амос Коменски - Скопје	Дарин Плавјански	песничка
164	Јан Амос Коменски - Скопје	Јана Димитровска	расказ
165	Јан Амос Коменски - Скопје	Михаил Русевски	песничка
166	Јан Амос Коменски - Скопје	Михаела Анастасовска	расказ
167	Јан Амос Коменски - Скопје	Лара Михајлова	песничка
168	Јан Амос Коменски - Скопје	Ивана Митевска	расказ
169	Јан Амос Коменски - Скопје	Саша Ивановска	песничка
170	Јан Амос Коменски - Скопје	Лука Димитриевски	песничка
171	Јан Амос Коменски - Скопје	Саша Стоименов	расказ
172	Ацо Шопов - Бутел	Михаил Младеновски	песничка
173	Ацо Шопов - Бутел	Михаил Богданов	песничка
174	Ацо Шопов - Бутел	Петар Јовановски	расказ
175	Ацо Шопов - Бутел	Ања Кочоска	расказ
176	Ацо Шопов - Бутел	Мила Стојчевска	расказ
177	Ацо Шопов - Бутел	Софија Зенговска	расказ
178	Ацо Шопов - Бутел	Иван Стојановски	расказ

179	Ацо Шопов - Бутел	Стефан Трајановски	песничка
180	Ацо Шопов - Бутел	Илина Коларска	песничка
181	Ацо Шопов - Бутел	Мила Смоковска	песничка
182	Ацо Шопов - Бутел	Ана Анчевска	расказ
183	Ацо Шопов - Бутел	Сара Драгановска	песничка
		Михајловска	
184	Ацо Шопов - Бутел	Дамјан Стојаноски	расказ
185	Ацо Шопов - Бутел	Софија Димовска,	песничка
186	Ацо Шопов - Бутел	Марио Евтимов	песничка
187	Лазо Ангеловски - Аеродром	Теона Ангеловска	расказ
188	Лазо Ангеловски - Аеродром	Елена Брајаноска	песничка
189	Лазо Ангеловски - Аеродром	Константин Брајаноски	песничка
190	Стив Наумов - Скопје	Искра Митреска	расказ
191	25-ти Мај - Скопје	Аренс Емини	песничка
192	Свети Кирил и Методиј - Центар	Берк Ѓунеш	песничка
193	Блаже Конески - Велес	Михаил Здравковски	расказ
194	Васил Главинов - Велес	Тале Мицелинов	песничка
195	Блаже Конески - Велес	Никола Тодоров	песничка
196	Блаже Конески - Велес	Слободан Богданоски	песничка
197	Блаже Конески - Велес	Кристина Спасевска	песничка
198	Блаже Конески - Велес	Љубе Лазов	песничка
199	Блаже Конески - Велес	Ева Јаковлевска	расказ
200	Јоаким Крчовски -	Илија Младеновски	песничка
201	Видое Подгорец - Струмица	Марија Медарска	расказ
202	Видое Подгорец - Струмица	Ава Костуранова	песничка
203	Кире Гаврилоски-Јане - Прилеп	Марија Трајаноска	расказ
204	Никола Вапцаров - Струмица	Теа Мастева	расказ
205	Никола Вапцаров - Струмица	Сузана Трајкова	расказ
206	Никола Вапцаров - Струмица	Лидија Јанев	расказ
207	Никола Вапцаров - Струмица	Минкова Радица	расказ
208	Никола Вапцаров - Струмица	Мартин Кланков	расказ
209	Никола Вапцаров - Струмица	Софија Шарламанова	расказ
210	Владо Тасевски - Скопје	Лина Чорбеска	расказ
211	Владо Тасевски - Скопје	Николас Сачмароски	расказ
212	Владо Тасевски - Скопје	Бриана Неал	расказ
213	Владо Тасевски - Скопје	Ивана Поп-Трајкова	расказ
214	Владо Тасевски - Скопје	Михаил Крстоски	расказ
215	Владо Тасевски - Скопје	Танурков Петар	расказ
216	Владо Тасевски - Скопје	Каја Трајковски	расказ
217	Владо Тасевски - Скопје	Лора Андроска	расказ
218	Владо Тасевски - Скопје	Милош Зафировиќ	песничка
219	Владо Тасевски - Скопје	Михаела Крстеска	расказ
220	Лазо Трповски - Скопје	Ментори: Јана Филипова	расказ
		Стојанова и Александра	
		Неделковска Петрова	

221	Лазо Трповски - Скопје	Ментори: Јана Филипова Стојанова и Александра Неделковска Петрова	расказ
222	Владо Тасевски - Скопје	Дарија Каргова	расказ
223	Владо Тасевски - Скопје	Јован Мусалевски	расказ
224	Владо Тасевски - Скопје	Ана Марија Томов	расказ
225	Владо Тасевски - Скопје	Андреј Крстев	расказ
226	Владо Тасевски - Скопје	Мартин Солески	расказ
227	Владо Тасевски - Скопје	Ивана Бежовска	расказ
228	Владо Тасевски - Скопје	Марија Тодоровска	расказ
229	Владо Тасевски - Скопје	Марија Тереса Тиквешански	расказ
230	Владо Тасевски - Скопје	Анамарија Давидоска	расказ
231	Владо Тасевски - Скопје	Ангела Димитријевиќ	расказ
232	Владо Тасевски - Скопје	Никола Ружујчиќ	расказ
233	Свети Кирил и Методиј - Скопје	Јасмина	расказ
234	Свети Кирил и Методиј - Скопје	Анида Мандак	расказ
235	Свети Кирил и Методиј - Скопје	Николина Ангелковиќ	расказ
236	Свети Кирил и Методиј - Скопје	Сара Бајрам	расказ
237	Свети Кирил и Методиј - Скопје	Лука Кољевиќ	расказ
238	Свети Кирил и Методиј - Скопје	Панче Крстевски	расказ
239	Свети Кирил и Методиј - Скопје	Јована Велјановска	расказ
240	Свети Кирил и Методиј - Скопје	Николина Стојчевска	расказ
241	Свети Кирил и Методиј - Скопје	Филип Трифуновски	расказ
242	Свети Кирил и Методиј - Скопје	Јована Савеска	расказ
243	Свети Кирил и Методиј - Скопје	Ана Марија Трифуновска	расказ
244	Свети Кирил и Методиј - Скопје	Амина Лековиќ	расказ
245	Свети Кирил и Методиј - Кочани	Сара Зафироска	песничка
246	Гоце Делчев - Струмица	Стефан Арламов	песничка
247	Кочо Рацин - Скопје	Стефани Николоска	песничка
248	Кочо Рацин - Скопје	Бојана Стојановска	песничка
249	Кочо Рацин - Скопје	Никола Манојловски	песничка
250	Кочо Рацин - Скопје	Ангела Ѓуровска	песничка
251	Кочо Рацин - Скопје	Јоана Тодороска	песничка
252	Кочо Рацин - Скопје	Верица Христова	песничка
253	Кочо Рацин - Скопје	Фросина Марковска	песничка
254	Кочо Рацин - Скопје	Огнен Јанковски	песничка
255	Кочо Рацин - Скопје	Каја Костовски	песничка
256	Свети Кирил и Методиј - Кочани	Јована Карова	песничка
257	Наим Фрашери - Тетово	Ароме Имери	расказ
258	Братство - Миѓени - Тетово	Нела Димиќ	расказ
259	Кочо Рацин - Охрид	Бојана Митоска	песничка
260	Кочо Рацин - Охрид	Теона Стевоска	расказ
261	Кочо Рацин - Охрид	Андреј Аврамоски	песничка
262	Кочо Рацин - Охрид	Магдалена Танаскоска	песничка
263	Кочо Рацин - Охрид	Давид Јанкулоски	песничка
264	Кочо Рацин - Охрид	Мила Веселинова	песничка

265	Кочо Рацин - Охрид	Матеа Трајческа	расказ
266	Кочо Рацин - Охрид	Никола Вељаноски	песничка
267	Кочо Рацин - Охрид	Јана Спироска	песничка
268	Кочо Рацин - Охрид	Никола Василески	песничка
269	Кочо Рацин - Охрид	Андреј Вељаноски	песничка
270	Кочо Рацин - Охрид	Мартин Тренески	расказ
271	Јахја Кемал - Скопје	Блина Идризи	расказ
272	Јахја Кемал - Скопје	Лина Имери	расказ
273	Јахја Кемал - Скопје	Неврије Ајдари	расказ
274	Јахја Кемал - Скопје	Тара Бафтиари	расказ
275	Блаже Конески - Прилеп	Ана Јорданоска	расказ
276	Блаже Конески - Прилеп	Ена Тодороска	расказ
277	Блаже Конески - Прилеп	Михаил Јанчески	расказ
278	Блаже Конески - Прилеп	Ева Тодороска	расказ
279	Блаже Конески - Прилеп	Крстеска Михаела	расказ
280	Блаже Конески - Прилеп	Софиа Виданоска	расказ
281	Блаже Конески - Прилеп	Ѓорѓијоска Софија	расказ
282	Гоце Делчев - Гостивар	Анастасија Антеска	песничка
283	Истикбал - Тетово	Ирем Илјас	расказ
284	Истикбал - Тетово	Нилај Максут	песничка
285	Истикбал - Тетово	Есра Селим	песничка
286	Истикбал - Тетово	Онур Таири	песничка
287	Истикбал - Тетово	Ментор: Семра Хамди	расказ
288	Истикбал - Тетово	Медине Идризи	расказ
289	Истикбал - Тетово	Мореа Беџети	расказ
290	Истикбал - Тетово	Емир Халим	песничка
291	Истикбал - Тетово	Емина Латифовиќ	песничка
292	Истикбал - Тетово	Елбер Усеини	песничка
293	Истикбал - Тетово	Екрин Емурла	расказ
294	Истикбал - Тетово	Заим Латифовиќ	расказ
295	Јахја Кемал - Тетово	Арјан Велија	расказ
296	Јахја Кемал - Тетово	Арлин Јонузи	расказ
297	Јахја Кемал - Тетово	Анеса Стафаи	расказ
298	Јахја Кемал - Тетово	Амин Османи	расказ
299	Јахја Кемал - Тетово	Нева Ташкин	расказ
300	Јахја Кемал - Тетово	Несибе Гултен	расказ
301	Јахја Кемал - Тетово	Ајан Ибраими	расказ
302	Јахја Кемал - Тетово	Сали Салија	расказ
303	Јахја Кемал - Тетово	Туана Бафтиари	расказ
304	Јахја Кемал - Тетово	Рајаар Беадини	расказ
305	Гоце Делчев - Прилеп	Камелија Настеска	расказ
306	Јан Амос Коменски - Скопје	Сара Атанасова	расказ
307	Јан Амос Коменски - Скопје	Александар Цибрев	расказ
308	Јан Амос Коменски - Скопје	Андреј Ѓурчиновски	песничка
309	Јан Амос Коменски - Скопје	Михаел Русевски	песничка
310	Димитар Миладинов - Скопје	Илина Радњанска	расказ

311	Јан Амос Коменски - Скопје	Антиќ Петар	песничка
312	Јан Амос Коменски - Скопје	Лина Панзова	расказ
313	Јан Амос Коменски - Скопје	Лука Ветеров	расказ
314	Јан Амос Коменски - Скопје	Андрија Милошевиќ	расказ
315	Јан Амос Коменски - Скопје	Мартина Атанасова	расказ
316	Гоце Делчев - Скопје	Петар Николовски	песничка
317	Јахја Кемал - Тетово	Саранда Јусуфи	расказ
318	Врапчиште - с.Врапчиште	Зулејха Сејфулахи	расказ
319	Гоце Делчев - Прилеп	Бојан Ристески	расказ
320	Гоце Делчев - Прилеп	Бидера Гаралоска	расказ
321		Мелда Хајрулахи	расказ
322		Сара Стојковски	расказ
323		Александар Каракашев	песничка
324	Војдан Чернодрински - Скопје	Теодора Пешевска	расказ
325	Јан Амос Коменски - Скопје	Нина Бошевска	песничка
326	Јан Амос Коменски - Скопје	Исидора Исјановски	песничка
327	Јан Амос Коменски - Скопје	Тамара Стефаноска	расказ
328	Јан Амос Коменски - Скопје	Деа Димовска	расказ
329	Јан Амос Коменски - Скопје	Ана Милосиевска	расказ
330	Јан Амос Коменски - Скопје	Дарјан Атанасовски	расказ
331	Јан Амос Коменски - Скопје	Ристески Дамјан	песничка
332	Јан Амос Коменски - Скопје	Антиќ Петар	песничка
333	Јан Амос Коменски - Скопје	Бела Ничевска	расказ
334	ООУ „Гоце Делчев“ н. Илинден - Скопје	Јана Стојчевска	песничка

Benim Fantastik Seyhatim

5 yasimda bu zamana kadar bir gemiyle geziye cikmak istiyordum. En sonunda istedigim o gun gelmistti. Mevsim Sonbahar, aylardan Ekim, yıl 2019'du. Yagmur tanelerinin hafif cama vurarak "Hadi kalk bu seyhati baslat" derecesinebana seslen dediklerini hissettim. Sabah kalkip bu geziyi baslatmak istiyordum, ama bu gemiyi nerden bulacagimi bilmiyordum. Hic te gemici arkadasim yoktu. Gunlerce, aylarca dusundum.

Pencereden baktigimda kar tanelerini uc ustugunu gordum. Cok uzulmustum, ne yapacagimi bilmiyordum. Yine daha uc yıl bekleyemezdim. Sehre gittim, oradaki insanlara sehirde bir yerde gemi satiyorlar mi diye sordum. Bir tane dukkan soylediler o dukkana gittigimde kapidan bakınca adam cok urkutucu gozukuyordu. Bir gemi begendim ve adama geminin fiyatini/ sordum 50.000 sterlin dedi benim o kadar param yoktu. Sehirdeki insanlara yardim ederek calisarak para kazanmaya baslamistim. 50.000 sterlin param oldu. Sehirdeki dukkana gittim, gemiyi aldim denize kadar tasidim. Yanima bir tane kopek aldim ismi Max, artik kopegim Max ile yalnizdim.

Denize acildim ve sehri goremiyordum. Yagmur yagmaya basladi. Gokyuzunde simsek cakmaya basladi. Artik sabah oluyordu ve gemi sallanmaya basladi ve bende uyandim. Gemi bir adaya carpmis kopegimin sol ayagi tahtalarin arasinda kalmisti. Ayagini biraz zor cikardim sonra ayagi biraz kizarmis ve kaniyordu. Adada ise hic birsey yoktu. Kopegimi alip sahilden ayrildim. Ayagini yapraklarla sardim, ama ben artik tukenmistim. Biraz yemek yedikten sonra dinlendim. Kopegimede biraz yemek verdim.

Artik aksam olmaya baslamisti. Kendime bir siginak yapmam gerekiyordu. Etraftan odun toplamaya basladim, odunlari topladigimda bana biraz sarmasik lazimdi sonra sarmasiklari toplayip signagi yaptim. Gece yine siddetli yagmur yagmaya basladi. Sabaha kadar yagmur yagdi. Sabah kalktigimda her yer ıslanmis camurdu. Sabah kahvalti ettim, sonra adada biraz kesif yapmaya gittim, biraz odun toplayip ates yakmak icin taslardan kivilcim cikartmaya calistim atesi yaktim. Ama her gun bu adadan nasil kurtulacagimi dusunuyordum. Kopegimin ayagi iyilesmeye baslamisti. Gemime gidip birkac esya aldim ve gemiden bir balta cikti , bu balta benim cok isime yarayacakti. Odun kesmeye giderken bir gurup adam gormustum gizlice calilardan adamlara bakiyordum. Adamlardan birisi beni farketti nereye kacacagimi bilmiyordum. Caresiz kaldim ve cabuk cabuk bir agaca tirmandim.

Cok korkuyordum, adamlar agacin altina geldiler ve etrafa baktilar. Beni goremeyince gittiler. Agactan inip denize gitmek istedim, ama orada adamlar oldugu icin gidemezdim. Aksam olmaya basladi kulubemde ates yaktim orada biraz isindim. Yatarken icimde bir korku vardi, ve bu yuzden sabaha kadar uyumadim. Sabah kalkip yemek yedim, kopegimi alip denize dogru gidiyordum, giderken garip sesler duydum. Kosarak oradan uzaklastim. Adamlar beni gordu ve kosarak beni takip ettiler, beni bulduklarında cok korkuyordum cunku ellerinde silahlar, yuzlerinde ise maskeler vardi.

Adamlar bana yaklastikca daha cok korkuyordum. Aslında beni vurmayacaklardi. Beni yanlarına aldilar artik korkmuyordum cunku onlarla arkadas olmustum. Artik onlarla

birlikteydim ve bana guveniyorlardi. Adamlar beni degistirmisti artik cok korkunc seyler yapiyordum, onlarla tam iki yil arkadastim. Bir gun yine korsanlar gemisini cokertmeye gittik ben bu gorevi kabul etmedim. Adamlar soyle dedi: eger bizle gelmezsen artik bizle degilsin dediler ben bu gorevi kabul etmedim ve artik onlarla arkadas degildim eski gemime gitmeye yola koyuldum gemiyi tamir etmek icin tahtalar topladim ayrica bu gemiyi tamir etmek icin gunlerce aylarca ugrastim ve sonunda gemiyi tamir ettim ama son dumen ve telsiz ne dumen vardi, bu adaya uc yil once bir ucak dusmus.

Bu gemiye yuzerek gitmek gerekiyordu hazirlandim ve yuzerek gittim biraz yorulmustum ucagin yanina gittim telsiz ve dumeni buldum adaya yuzerek gittim bu gemiden aldigim dumeni ve telsizi kendi gemime taktim. Hava kararmaya baslamisti siginaga gittim isinmak icin kucuk bir ates yaktim ve cok yorulmustum artik yattim ve uyudum. Sabaha karsi garip seslerle uyandim kosarak seslere dogru gittim...

KAAN AHMET" 4-SINIF
NAMIKKEMAL ILK OGRETIM OKULU
CALIKLI-VALANDOVA

Benim Fantastik Seyhatim

Ben hep Turkiye'de yasamak istiyordum. Bir gun babam bana yaz tatilinde Turkiye'ye gidecegimizi soyleyince ben cok sevindim.

O gun mevsimlerden yazdi, ve ben o kadar mutlu o kadar sevincli iken cok uzuldum cunku babam bizimle birlikte gelemedi.

Dayim gelecegi icin onu almaya gittik ve eve donmeden hemen yemek yemeye gittik. Yemegimizi yedik sonra da eve gitmek icin yola ciktik. O gun dayimin 47 yasina girmesine sadece 1 gun vardi. Bizde dayimi eve birakinca ona hediye almak icin AVM'ye gittik sadece hediye almadik pasta da aldik sonra ise eve geri donduk. Aksam olunca benim canim pastadan cekti ve gidip pastadan bir dilim alip yedim. Sabah olunca babam dolabi actiginda pastadan bir dilim kesik oldugunu gorunce bana cok kizdi sonra ise yeni bir pasta almaya gitti. Daha sonra babam bana kizdigi icin agladim. Aksam olunca dayimin dogum gunune bile gitmedim.

Dayim yanima geldi ve bana neden dogum gunume gelmedin dedi. Ben de aglayarak pastadan bir dilim kestigimi soyledim o da kizdi annem dayima neden kizdigini sordu ve kavga ettiler artik annem ve Ali dayim konusmuyordu, Ali dayim eve gitmek icin yola cikti dayimi babam goturdu. Sonra dayim beni aradi ve telefonu annene ver dedi ben de telefonu anneme goturdum.

Dayim annemden ozur diledi ve tekrardan bize geldi. Sonra da dogum gununun en guzelini yaptik. O gunden sonra en guzel gunler bizimdi eskisinden daha guzeldi ve yavas yavas benim dogum gunum yaklasiyordu. Dogum gunum geldi ve pastami almaya dayim gitti, pastayi getirdi sonra ise hep birlikte dogum gunumu kutlamak icin teyzemleri ve diger dayimlari da cagirdik tabiki arkadaslarimla ogretmenlerimi de cagirdim sonra da ben pastayi kestim.

Ogretmenlerim ve arkadaslarim bana guzel hediyeler getirdi. Herkesten en guzel hediye bana ogretmenim ve arkadaslarim verdi. Bu hediye sevgiydi, bana sevgilerini verdiler o an orada en mutlu kisi bendim. Sonra Murat dayim bana birtane daha pasta aldi ve tekrardan dogum gunumu kutladik ondan sonra da ben senden sonra diyen Mehmet amcam bana yuksek miktarda para verdi ve eve gitti. Ali dayim ise bana bir bisiklet aldi, Emine halam ise bir semsiye almisti onu bana verdi alinca bana sarildi sonra da herkes bana sarilmaya basladi.

O an mutluluktan aglamaya basladim. Dogum gunume gelen arkadaslarimin isimleri: Nazar, Selin, Ceren, Suna, Beren, Cansu, Defne, Menekse ve layda idi. Onlr benim en iyi arkadaslarimdi. Ailemin ismi ise babamin Ahmet, annemin Selma, benim Pamus, kardesimin Ali, kizkardesimin ise Defneydi. Biz cok mutluyduk.

PAMUS ALIOVA 4-SINIF
NAMIK KEMAL ILK OGRETIM OKULU
CALIKLI VALANDOVA

Benim Fantastik Seyhatim

Bir gun okuldan bizim sinifa bir gezi cikti. Sonra biz ogretmenimize sorduk:

Ogretmenimiz Cin'e gidecegimizi soyledi. Herkesin 4000 denar odemesi gerektiğini soyledi. Sonra ogretmenimiz Haziran ayında gidecegimizi soyledi. Sinifta herkes bu parayi odeyebilecek durumdaydi ve gezi için para listesini hazirlayan arkadasimiz Leyla, listede Canan'in ismini gormedi ve Canan'a donerek "Neden okul gezisine gelmiyorsun?"

Canan'in hemen gozleri doldu ve sonra gozunden yaslar akmaya basladi. Canan hemen kalkip eve gitti Leyla bu olayi ogretmenine soyledi. Ogretmen ertesi sabah hemen Canan'a sordu. "Kizim sen neden geziye gelmiyorsun?" Canan dedi ki "Ogretmenim annem hasta ve paramiz yok" ogretmen de soyle dedi "Sen hic uzulme biz sana para toplariz, yarin okula bir kutu getir".

Ertesi sabah Canan okula kutu getirdi ve ogretmenimiz siniftaki ogrencilere herkes bu kutuya 50 denar koysun dedi. Herkes kutuya 50 denar koydu ve pazar gunune kadar kutuda 9000 denar para toplanmis. Canan bu duruma cok sevinmis ve annesi ameliyat olmus, ogretmenimiz dedi ki cuma gunu herkes hazir olsun Cin'e gidecegiz. Herkes yavas yavas cuma gunune kadar hazirlanmislar.

Cuma dunu olmus ve saat sekiz bucek olunca herkes postahane onunde olmus ama otobus gelmemis cunku otobus bozulmus herkes cok uzulmus, gezi Mayis ayina ertelenmis. Herkes eve donmus, ertesi sabah herkes uzgun halde okula gitmi. Mayis ayni gelince herkes tekrardan hazilanip postahane onune gitmisler. Otobusu yine cok beklemisler ama bu sefer otobus gelmis ve herkes otobuse binip yolculuga baslamislar.

Sekiz gun sonra Cin'e varmislar hemen otele gindince yemek yemisler sonra da dus alip uyumuslar, sabah olunca geziye cikmislar cok guzel yerleri gormusler eglenmisler, sonra tekrardan otele donup yemek yemisler sonra da uyumuslar uc dort gun hep gezinmisler muzeye, parklara, hayvanat bahcelerine...gitmisler. Eve donme zamani gelmis ve herkes otobuse bidip evlerine sekiz gunde evlerine donmusler...

Nazar LATIF

BAYRAM

Bayram geliyordu
Yeni elbiseler aldik
En guzel biz olalim mi
Haydi cocuklar

Cocuklar uyandik mi
Seker toplayalim
Her cocuk posetlerle mi
Seker topladi

Toplamaya baslayalim paralari
Bence toplamaya baslayalim
Sence her sey guzel mi
Oynayalim cocuklar

Sen mutlu ol
Her sey guzel
Mutlu musun herseyle,
Birlikte simdi.

PAMUS ALILOVA

4-SINIF

„NAMIK KEMAL"i.b.o calikli

Bayram

Bu gun bayram
Uyanin cocuklar
Haydi yeni elbiseler giyin
Bayram yerin cikalim.

Eller opulecek
Anne ve Babalarin
Herkesin eli opulunce
Seker toplanacak

Seker toplaninca
Aile ile birlikte ninenin eli opulecek
Her yer mutluluk dolacak
Haydi cocuklar

Cocuklar el el opuldu
Bayramda sadece el opulmeyecek,
Oyunlarda oynanacak,
Bu cocuk bayrami

PAMUS ALILOVA
„NAMIK KEMAL"i.b.o calikli

Моето патување во фантазија

Светот на самовилите

Јас си легнав, заспав и почнав да сонувам. Сонував како да сум станала самовила и дека сум се викала Нора. Јас сум била со моите другарки Љубица, Ѓурѓина, Тара и Ивона. Тие се викале Сонра, Марина, Шара и Фирона. Ние сме биле самовили кои можеле да се претвараат во три облика и во три различни видови на маѓија кои се викаа Блуминкс Софикс и Чармикс. Јас сум улчела во училиштето кое се викало Алфија. Постоеле три училишта во кои учеле самовили, вештерки и херои. Најлоши вештерки беа Трона, Лона и Рина. Една ноќ Лона, Трона и Рина ја заробија учителката на вештерките. Потоа Лона стана учителка и беше многу лоша. По некулку денови самовилите отишле и и рекле на Лона дека така не може. Потоа наставничката на вештерките се врати. А Лона Трона и Рина беа избркани од училиштето од тогаш сите ги сакаа самовилите. Сакам цело време да сонувам самовили.

Ученик: Зорана Каранфилова
Наставник: Валентина Тодорова

Моето патување во фантазијата Во светот на пеачите и борците

Еден ден станав се измив се облеков и трагнав на училиште. Кога излегов забележав нешто чудно. Над мојата куќа имаше облак кој се спушташе и се отвараше. Во облакот ги видов главите на познати пеачи кој се умрени. Но, кога влегов во облакот внатре ги видов телата живи, на главите што беа во облакот. Тие пеачи и борци беа: Michael Jakson, XXXTENTACIONXXX и BRUSE LEE. Тие ги знам уште од мал, но не ми се веруваше дека нивните тела ќе ги видам живи. Кога излегов од облакот, ме разбуди мама и заклучив дека тоа било само сон. Но, сакам пак да го сонувам.

Ученик: Бобан Мелов

Наставник: Валентина Тодорова

Планетата Церабам

Кога стигнав
таму се беше красно,
и се беше таму
многу јасно.

Таму имаше
зомби што пеат,
и така овошјата
слатко ги греат.

Таму имаше
луѓе интересни,
и играа
игри лесни.

Ученик: Стефан Камчев
Наставник: Валентина Тодорова

Моето патување во фантазијата

Си беше тоа еден ден,
еден волшебен и шарен ден.
Го следев небото будно,
па забележав нешто чудно.

Почувствував сладок мирис на јаготчиња,
а тоа да ти било ветре
кој ме однесе до две облачиња.

Црвените лути облачиња
се караа за своите лижавчиња,
кој повеќе ќе пушти на Земјата,
ќе го сакаат повеќе децата.

Се јави и планината бела како снег,
па почна да фрла
колачи од боровинки, капини и пити со мед.

Беше тоа забавна и слатка војна на природата
целата шарена, смешна
и потполно изменета.

Се спуштив до реката зелена,
во неа место риби разнобојни еднорози пливаа.
Ми нудеа сладолед колку фудбалска топка
и шарена како салата тропска.

На крај најглавниот во природата се јави,
пурпурното Сонце што се не ми подари.
Од сите краци по една слатка ми испрати,
чоколади, бонбони, мастики
и многу други слатки закуски.

Ученик: Матеа Стефаноска
Одделенки наставник: Роза Мицкоска
ОУ. "Др. Владимир Полежиноски" - Кичево

Спасување на планетата фантазија

Еден ден во работилницата на тетин ми,јас и моите двајца другари,со помош на татко ми и тетин ми направивме специјален глисер.

Глисерот го направивме од посебен метал,кој можеше да се трансформира во најразлични превозни сретства и роботи.

Откако го направивме глисерот,јас и моите другари,го трансформиравме во ракета и тргнавме на пат во Вселената.

Ние стасавме на планетата Фантазија.Таму видовме како Петар Пан,Пиноккио,седумте џуџиња се борат со црниот змеј Ништо,кој ги уништуваше дворците и замоците со силен оган кој излегуваше од устата на Змејот.

Змејот Ништо беше пресилен за нив,па затоа ние решивме да им помогнеме.

Глисерот се трансформира во камион,па потоа во робот кои со своите кристали го нападна змејот,потоа ги заштити жителите ,така што направи штит од кристали. Истотака ги заштити и дворците со тоа што фрли кристали насекаде каде што сакаше да уништи.Тогаш Петар Пан со својот меч го нападна змејот Ништо но, змејот успеа да го избегне нападот на Петар Пан и почна да го напаѓа Петар Пан со својот оган.За среќа нашиот кристален робот врли кристал во устата на змејот Ништо, а змејот веќе не можеше да испушта оган од својата уста.

Кристалниот робот фрли уште еден кристал што го уништи црниот Змеј Ништо.

Потоа жителите на Фантазија не поканија на ручек во најголемиот дворец.

Масата беше многу богата со храна.Додека ручавме братот на црниот Змеј Ништо,што се викаше Заридан влезе во просторијата и почна да испушта оган од устата.Жителите на Фантазија многу се исплашија и се разбегаа во другите одаи. Заридан испушташе силен пламен од устата и го бараше братот Ништо.

Јас и моите другари го активиравме кристалниот робот кој исфрли кристал со голема моќ,кој за кратко време го собори Заридан,веќе не исфрлаше пламен од устата.

Двата змеја беа речиси уништени лежеа еден до друг.Жителите на Фантазија беа вознемирени .се плашеа од планетата на Змејовите да не долетаат одеднаш повеќе Змеја.Размислувавме и ние дали ќе може кристалот да се справи со повеќе Змеја.

Тогаш Петар Пан се сети,дека има само уште еден Змеј кој има голема сила,кој може да лета и да испушта пламен од устата.Пиноккио додаде дека змејот Ништо е најсилен и дека не се во опасност.Сите жители се смирија и повторно седнавме на големата маса.Дојде и Црвенкапа со нејзината баба,Пепелашка,Снежана и започна убава прослава со

музика.Свињарот на сите ни подели музички инструменти.Започна преубава веселба,дојдоа и самовили,гулаби.Сите бевме среќни. Вини Пу на прославата јадеше мед,а доктор Оф Боли ги лекуваше повредените животни на планетата Фантазија.Доктор Оф Боли ги излекува сите повредени животни,на некои им даде лекови,некои ги преврза,а на некои им даде и наочари.Снежана среќно танцуваше со принцот,а околу нив беа седумте џуџиња.И трите прасиња се веселеја раскажувајќи како си помагале меѓусебно и како се извлекле од волкот.Веселбата траеше уште кога ние тргнавме да си одиме.Се поздравивме и им ветивме дека наредното идење ќе им донесеме нови жители.Им оставивме еден кристал, за да можат да се справат со некоја невоља.Го направивме глисерот во ракета и се вративме дома.

ООУ „Кочо Рацин -Скопје “

Ученик: Валентино Атанасоски

Ментори:

Елена Новаковска

Наталија Петрова

Моето патување во фантазија

Патот е убав
со лижавче и бонбона
направен е од шеќерна волна
од јаготка и капинка
за во шарена зона.

Кога стигнав видов
шеќерно дрво
со гумени цреши и црвени јаготки
кола од смрзнати малинки,
лепливи капинки и мафинки

Сегашно време е
вака,
кога чоколади си јадам,
ноти гласно пеам
потоа заедно со вагата,
слатка е и лагата.

Трчам,
пеам и се смеам
НИШТО ЦРН ЗМЕЈ
сакам да веам,
за Вас од нас така,
врзан да биде за рака.

ООУ „Кочо Рацин - Скопје“

Марија Стојановска

Ментори:

Елена Новаковска

Наталија Петрова

Планетата фантазија

Има една планета на фантазија
далечна, а за читателите сепак блиска,
таму некаде во вселената
која од страв се стиска.

Наскоро сите деца
во технологија ќе живеат,
во телефоните забавата ја ставија
а фантастичните книги ги баталија.

Но, Петар Пан
со другите херои скита
бидејќи ниедно дете,
веќе не чита.

Кога нападна змејот *Ништо*
секој за книга се фати,
а поразениот змеј
сега, на осамена планета, пати.

Никола Манојловски
ООУ “Кочо Рацин” - Скопје
Ментори: Валентина Зафировска
Лена Смилевска

Моето патување во фантазија

Во земјата Фантазија вообичаено царува добрината и светлината. Во тој необичен магичен свет се е како во еден прекрасен детски сон....Но, во секој детски лик често знае да се појави најмалку по еден негативен лик наречен вештер, чијашто цел е да завладее со злото. Кога тој лик ќе се појави во нашите соништа со толку лоши намери тогаш на добрината и е потребна вистинска помош! Неодамна ми се случи чудо...би сакала со сите вас да го сподела тоа магично искуство... Се започна кога на еден необичен начин се најдов на една ливада опркужена со диви цвеќиња и чудни ратенија, а позади мене наеднаш се појави едно мало џуџе кое го извикуваше моето име. Гледав зачудео и се неверување се прашував од каде ли ме познава. Никогаш досега го немам видено. Рипкајќи низ дивите цвеќиња ми се приближи полека и културно ми се претстави:

-Здраво, Софија! Јас сум џуџето Макс! Ти мене не ме познаваш, но јас тебе те знам, ама не ти кажувам од каде! Но, како и да е тоа сега не и не е толку важно! Мене инаку ме испрати кралот од Фантазија барајќи помош од тебе. Поточно да бидам појасен тој тебе те повикува на една необична мисија!

Јас: - Мене? Мене ме повикува крајот на мисија? За каква мисија ми зборуваш Макс? Ништо не разбираам...

Макс: - Оффф, Софија! Се работи за мисија за спасување на добрината! ...И ајде доста веќе ме прашуваш треба да побрзаме, немаме многу време!

Јас: - Добро, тогаш да не одолговлекуваме, ајде веднаш да тргнеме!

И така тргнавме по патот по кој ме водеше џуџето Макс каде што за кратко време се најдовме точно пред дворецот на кралот од земјата Фантазија.

Кралот: - Здраво, Софија! Јас сум кралот на фантазијата и се викам Артур. Те повикав тука кај мене бидејќи навистина ни е потребна твојата помош. Она што го очекувам од тебе и што треба да го направиш е веднаш да отидеш во замокот на вештерот Сардин и да ги пронајдеш и безбедно да ги донесеш четирите напивки, но претходно ќе треба внимателно да ги измешаш во ова шише што ќе ти го дадам. Она што треба да го направиш дополнително е да ги изговориш магичните зборови и со тоа ќе ни помогнеш да го уништиме злото! Дали си подготвена тоа да го направиш за доброто на сите нас?

Јас: - Да, подготвена, сум....но кои се магичните зборови?

Кралот: - Слушај ме сега внимателно! Магичните зборови всушност се состојат од само четири збора, поточно по еден збор кој се наоѓа под секое шише. На долниот дел од шишето ќе забележиш бројче кое всушност го означува редоследот на зборовите. Те молам биди многу внимателна и храбра, јас навистина безрезерно верувам во тебе! Исто така би сакал да ти напомена дека нема да бидеш сама во извршувањето на оваа

мисија, Макс ќе ти го покаже патот и верно ќе те придружува до таму.

Јас: - Договорено!

И така со брзина на светлината заедно со Макс се најдовме во темниот и мрачен замок на вештерот Сардин. Во него немаше ниту зрак светлина, се беше толку темно, страшно и морничаво...Со Макс се договоривме да се поделиме на различни страни. Макс требаше да ја пребарува едната половина од замокот, а јас другата.

После час и половина поради темнината во замокот едвај успеавме да се најдеме во собата за магии и тоа секој од нас со по две напивки. Она што ни остана како задача беше само да го најдеме редоследот на бројчињата и зборовите, да ја измешаме напивката и конечно да го кажам магичниот збор. Напивката за кратко време беше подготвена благодарение на Макс, а и магичниот збор ми беше спремен да го изговорам. Земав длабоко воздух и со особено задоволство и гордост извикав:

-ЗЛОБАТА ПРОПАЃА, СВЕТЛИНАТА ЦАРУВА!

Откако го изговорив магичниот збор заедно со Макс решивме што е можно побрзо да излеземе од таа темнина. Но, кога се упативме кон излезот најдовме на вистинско чудо. Мрачниот замок кој дотогаш беше страшен, запустен, морничав без ниту еден сончев зрак, сега беше вистинско волшебство. Беше украсен со преубави цвеќиња, имаше светлина од сите страни, се слушаше дури и црцорење на птици, а што се однесува до вештерот, тоја како никогаш да не постоел. Тогаш во исто време со Макс гласно се насмеавме и едногласно извикавме:

-ДОБРИНАТА ПОБЕДИ!

Веднаш по нашето пристигнување назад во дворецот на кралот на Фантазија, сите не пречекаа со насмеани и ведри лица особено кралот, кој не пречека со огромни огномети во знак на успешно завршена мисија и издвојување на победата на добрината. Беше навистина прекрасно да се види среќата и задоволството на нивните лица. Но, за жал времето брзо поминуваше, а јас веќе требаше да се вратам дома.

Пред моето заминување по наредба на кралот Артур како благодарност за успешната мисија, од страна на Макс добив подарок нараквица на која со златни букви беше испишано - Злобата пропаѓа, светлината царува!

Во истиот момент ги отворив очите и сфатив дека всушност целата таа возбуда и авантура била само еден магичен сон. Но, сепак имаше еден интересен и чуден момент. На мојата лева рака сепак беше закачена нараквицата од кралот Артур и Макс.

ООУ „Димитар Миладинов“ - Скопје
Софија Груевска - Ша

Сон од мојата Фантазија

Една ноќ, откако среќно заспав, одеднаш нешто блесна на небото и заслепувачка светлина ја осветли мојата кука.

-Го виде ли и ти ова?- го прашав Таро од земја на планините.

Тој ме замоли да го повикам Тегнитуркај, од лектирата „Доктор Офболи“, па да појдеме во земјата Фантазија. Во таа земја реките беа од чоколадо, поточињата од млеко, а пак пчелите на секој чекор полнеа кошници од мед. Се беше како во бајка. Но нешто фалеше и решивме со Таро да направиме кука од ванила. Беше малечка токму како за глвчето Мице. Затрчан и истоштен Тегнитуркај ја здогледа кукичката и ја лапна. Ние толку плачевме и бевме тажни, што дури и планините почнаа да офкаат од нашата тага. Кога го чу тоа доктор Офболи дотрча со неговите животни, Шеќерното дете и глвчето Мице.

-Не плачете и не тагувајте, ќе се здружime и ќе направиме поголема кука дури и од палатата на Пепелашка - ни кажа доктор Офболи.

Тој нареди едните од мед да прават тули, други од бадеми да прават патека која ќе води до куќата, третите правеа дограма од чоколадо, а пчелите да исткаат убави килими од свила. Завесите и сидовите да бидат украсени од: јаболка, урми, портокали, кајсии, ананас, ореви, банани, суво грозје! Јас се наведнав да ги врзам врвките од патиките, но безуспешно. Таро се наведна и ми помогна да ги врзам патиките. И така ние двајца се прегрнавме и тргнавме да одиме без никаков шум до реката од чоколадо. Тогаш се слушна од далечината некој милозвучен глас:

- Не одете, дојдете ваму да видите, не бидете тажни!- славејот гласно зборуваше.

Кога ние се свртевме пред нас се појави едена прекрасна кука. Јас и Тарот останавме подзинати. Сидовите беа направени од мед, прозорците и вратите од чоколадо, покривот беше направен од локум со ореви. Патеката која водеше до неа беше послана со печени бадеми, а пак доктор Офболи и сите останати ни го посипуваа патот по кој одевме. Надворешната врата беше направена од прегорен шеќер со суво грозје.

- Таро, јас ова не сум го видел досега- воодушевено реков. Тој се насмеа и силно воздивна.

-Ајде да влеземе внатре, ајде, ајде!- инсистираше тој.

Кога се отвори надворешната врата заблеска мебелот од разно овошје. Ние се смеевме и се радувавме, кога одеднаш некој свика: - Емир, станувај време е за на училиште!

Емир Куртовиќ
Ментор: м-р. Алмира Папиќ Црновршанин

Интересна прошетка со моите пријатели

Еден убав сончев ден, јас и бувот Бумбо се шетавме низ шумата, кога одеднаш еден огромен вселенски брод полека се спушти меѓу облаците од прав и суви лисја. Ние без здив го следевме приземјувањето.

Тивко се отвори една врата и низ неа можеше да се сирне каква е внатрешноста... Едно необично мало човече со крупни очи од бадем, густа коса од чоколада, кошулче од мед испрскано со суво грозје и панталончиња од печен шеќер, излезе на скалите.

Преубаво мало дете!- ми шепна Бумбо.

Јас го познавам, ова е Шеќерното дете, од "Шеќерната приказна"- му дошепнав на Бумбо.

Да почекаме уште некоја минута и можете да влезете да ве прошетам во земјата Фантазија - додаде Шеќерното дете.

Ние им ветивме на кучката Ава и глвчето Мице дека ќе се играме со топка - му реков на Шеќерното дете и се упативме кон нив.

И така одејќи кон брегот на шумската река да се играме со топка, се слушна страшен шум од грмушките. Ние, тројцата пријатели се наведнавме за да се скриеме во густата шумска трева, кога се слушна шушкањето на гранките и шепотењето на непознати лица.

- Навистина има некој меѓу овие гранки - прошепоти бувот Бумбо.

- Што ќе правиме сега? - праша Шеќерното дете.

- Дај да побрзаме кон кучката Ава, таа ќе залае и ќе се уплашат - додадов јас.

И така ние без никаков шум стасавме до брегот. Се поздравивме и почнавме да се подаваме со топката. Тогаш бувот силно замавна со ногата и ја дупна топката. Бевме натажени кога пред нас се појави Доктор Офболи со една убава, шарена топка.

Ние на докторот Офболи многу му се благодаривме. Играјќи се, глвчето Мице падна и си ја скрши ногата. За среќа докторот Офболи не беше заминал. Тој притрча и му ја погледна ногата и кажа дека е скршена и ќе мора да оди во болница да му стават гипс. Ние така здружени, си направивме носилка, го ставивме Мице во неа и тргнавме кон болницата.

Но, веднаш штом излеговме на отворено, не испалши еден необичен глас.

Барате некого? - не праша еден стар дедо.

Не, не не повредувајте - бувот Бумбо најде храброст да каже.

Но, јас не сакам да ве повредам - насмеано ни кажа дедото.

Дедо, неволја не снајде, глумчето Мице ја скрши ногата и го носиме во болница - загрижено рече Шеќерното дете.

Тој кога почна да плаче и да лелека, ние не знаевме што се случува. Замислете тоа да ти биде таткото на Мице. Тој го зеде, почна силно да го гушка.

Те најдов, палаво мое дете - така весел и тажен дедото замина со Мице кај бабата во трошната колибка.

Останавме ние тројца да се збогуваме и повторно да се дружиме. Шеќерното дете со насолзени очи се качи во веленскиот брод и ни посака среќа и здравје да имаме. Бувот Бумбо се расплака и силно ме гушна и ми кажа да не го заборавам и да им прераскажувам на децата. А пак јас, со тешко срце ги испратив од шумата....

Антонио Велков

Ментор: м-р. Алмира Папиќ Црновршанин

Моите другарчиња - животинчиња

Вчера јас запознав штрк,
зајче, маче, еж и крт.
Запознав и желка мала,
таа си ја бараше својата мама.

И помогнавме ние да ја најде
пред сонце да зајде.
Ја баравме лево - десно
и ја најдовме многу лесно.

Ја најдовме зад една клупа,
барајки со мојата лупа.
Забава имавме, многу танцувавме
и на крај се збогувавме.

Ми недостигаат моите другарчиња,
милите животинчиња.
Сигурно пак ќе се видиме,
а ако некои се скарале, ќе ги смириме.

Ученичка: Ивана Георгиевска
Ментор: Тинка Абрашева

Патување во минатото

Се запознав со диниосаурус,
Стегасаурус, Тираносаурус и
дури ако не ви се верува,
запознав и Бракосаурус.

Човекот по име Арди
ми го покажа градот Сар,
многу диносауруси имаше
и дури едно малечко по име Мар.

Тие ме прошетаа,
си купивме коктейли,
потоа се одморивме,
но не во хотели.

И така мили другарчиња
тоа ми беше денот,
би сакала да се запознаам со ескимите,
но во Сар беше стопен ледот.

Ученичка: Елена Георгиевска
Ментор: Тинка Абрашева

Во мојот свет

Светот фантазија
во илјада бои
стварни и нестварни
мои и твои.

Во тој свет има
илјади нешта
та и мојата
мечта.

Сакам да бидам крал
на мојот свет.
Свет на бајки
фантазиски мајки.

Ученик: Матеј Гајдациев
Ментор: Силвана Велковска

Детективот Роби

Здраво! Јас сум детективот Роби. Денес ме пратија на една голема мисија која се вика: "Пронајди ја планетата Икс".Кога го слушнав тоа го повикав мојот пријател Џек кој е исто така детектив.Му ја раскажав мисијата и отиде да ја зеде опремата .Космонатуска капа , чевли и облека но најважно две големи боци со кислород.Рече дека има ракета . Утредента тргнавме на пат.Ракетата беше голема ,а исто така и удобна.Тогаш почна времето да се одбројува:три, два, еден полетувамеее!

По прв пат го видовме универзумот.Минувавме низ многу планети и конечно ја пронајдовме планетата Икс.Беше во облик на ѕвезда голема убава ,а на неа имаше многу градови помалку села и сто држави.Слетавме на неа многу радосни и се јавивме на пријателите и им рековме дека ја пронајдовме планетата Икс.Тие беа исто така радосни.Кога слегнавме со Џек сретнавме вонземјанин кој не поздрави:"Здра-во јас сум Мајк"!Ние го поздравивме .Ни рече дека има многу вонземјани како него .Тој ни рече да се чуваме .Пред да си заминеме тој не гушна.Ние радосно продолживме напред и влеговме во ракетата .Кога стигнавме бевме добитници на наградата : "Најдобри детективи на годината" ! Така заврши нашата голема мисија.

Име и презиме на ученичката:

Живкица Јанкова

За секое дете

Фантазија секое дете сака да има
и за цртан филм
и за цртан лик,
а можеби некој веќе има.

Фантазија имаат момчиња и девојчиња.
Момчињата за играчки
а девојчињата за фустанчиња ,
герданчиња.

Фантазија и јас имам
моите омилени места
каде и да одам
сакам да ги видам.

Ученик: Горица Гуџалова
Ментор: Силвана Велковска

Жителите на земјата фантазија

Здраво! Се викам Ана. Сега ќе ви ја раскажам мојата прекрасна авантура од земјата Фантазија.

Еден ден, додека си читав една книга, се отвори една дупка и ме вовлече внатре. Одеднаш се најдов во куќата на Снежана и џуџињата. Ми стана многу забавно. Се игравме и копавме дијаманти во една темна и мрачна карпа. Имаше разни дијаманти: розеви, црвени, сини, зелени, сиви, портокалови, какви сакаш и колку сакаш. По некое време Снежана ме одведе кај нејзината пријателка Пепелашка, која пак ме одведе во нејзиниот царски дворец. Таму се запознав со принцот, царот, царицата и нејзиниот татко. Сите беа многу добри и гостопримливи луѓе. Ме почестија со царски колачи и таа вечер останав да преспам кај нив. Рано утредента решив да ја посетам Црвенкапа. Успеав да ги видам сите-Црвенкапа, мајката, бабата, волкот и ловџијата. Кога излегов да се прошетам, сретнав едно мајмунче кое ме одвлече до куќата на Доктор Офболи. Му помогнав да излекува неколку мајмуни, пеперутки и други животни. Го запознав и Тегни-туркај и цел ден се играв со него. Кога Доктор Офболи ме одведе до еден брод, се изненадив кога таму го видов Петар Пан. Тој ме научи да пловам по морињата, да управувам со брод, да се борам со лоши змејови и пирати, да наоѓам богатства. Петар Пан ме одведе кај неговиот пријател мечето Вини Пу. Заедно се игравме, собиравме цвеќиња, садевме дрвја, а се запознав и со неговите другари. Кога зајачето ме одведе кај Зоки Поки, ја сретнав и Лидија која пак ме одведе кај Златокоса. Се качував на нејзината коса и ѝ ја китев со цветчиња. Златокоса ме одведе кај Пипи Долгиот Чорап и нејзините другарчиња Томи и Аника. Заедно се криевме внатре во дрвото со сокови, бевме на брод, прекрасно се игравме и забавуваме. Уживав во секој момент и не можев да поверувам колку сум среќна. Ми се исполни мојата најголема желба - бев со сите мои омиленни ликови. Но, во еден момент се појави Големиот црн змеј. Сите се исплашија и почнаа да трчаат за да се сокријат. Ми кажаа дека тој доаѓа по главните јунаци. Тогаш се сетив и ги повикав сите деца што сакаат да читаат книги да дојдат и заедно да почнеме да читаме една книга на глас за да ги спасиме. Книгата беше за две дечиња што си ги изгубиле родителите кога биле мали. Додека читавме, видовме дека змејот почна полека да позеленува и одеднаш силно заплака. На почетокот читавме само три деца, но кога видоа дека змејот пона да се менува, почнаа да ни се приклучуваат и други деца. Од три станавме шест, па десет, па дванаесет... На крај читавме сите деца заедно. Змејот целосно се измени. Од црн и лош, стана зелен и добар змеј кој почна да ги брани сите наши јунаци.

Така јас успеав да ги спасам моите омиленни ликови. Се вратив дома горда на моето дело и сега на сите им порачувам да читаме книги за да останат заштитени.

Ана Мишевска

Најверни читатели

“Моето патување во фантазија”
е името под кое ме објавија,
детска книга сум на 100 страници,
имам многу читатели, јунаци.

Најверен читател ми е Вилен,
фантазер многу љубопитен,
работливо и добро дете,
кое ги слуша родителите.

Рамо до рамо со него е Орхан,
читател, авантурист докажан,
мал, но многу смел,
вистински другар и пријател.

А можеш да бидеш и ти,
меѓу читателите најверни,
само треба да ме читаш,
и во фантазиите да уживаш.

Ученикот: АНА ЈАНЧЕСКА, IV2 одделение

Училиште: ООУ „Јохан Хајнрих Песталоци“, Општина Центар, Скопје

Ментор: Ана Силјаноска, одделенски наставник

Моето патување во фантазија

После мориња, планини, океани триста,
Луѓе, училишта, огромна листа.
Позади сите тие нешта се наоѓа земјата Фантазија.

Во земјата Фантазија
се е магично,
но кога ќе дојде змејот Огнен,
се ќе стане трагично.

Доколку децата не научат да читаат,
Пепелашка, Снежана и Црвенкапа ќе скитаат.

Овде се е како на сон,
а тука ќе останеш
додека не засвони првиот училишен свон.

Теа Сапунџиев
Ментор: Сузана Спирковска

Моќта на книгата

Марија е ученичка во четврто одделение. Едно попладне, таа се врати од училиште и виде дека нејзините родители гледаат вести на телевизија. Таа љубопитно седна на креветот и им се придружи.

- Нашите верни другари Петар Пан, Снежана и Пепелашка се во опасност! - рече водителот на вестите. - Денес, во земјата Фантазија дојде змејот Ништо и се закани дека ќе ги убие.

- Но, зошто?! Како ќе ги спасиме?! - праша Марија

- Постои само еден начин да се спасат, - продолжи водителот. - Змејот Ништо ќе биде победен, само ако децата почнат да читаат книги.

- Добро, тоа е веќе лесно, - самоуверено рече Марија

- Па, не е многу лесно. Тебе ти е лесно да читаш книги, но не знам дали ќе можеш да ги убедиш твоите другарчиња, - рече мајка ѝ.

- Кога ќе слушнат за кого се работи, веднаш ќе почнат да читаат, - се спротивстави Марија.

Следниот ден на училиште, Марија на сите деца им кажа за змејот Ништо, но повеќето од нив збунето ја прашаа:

- А кои се тие Петар Пан, Снежана и Пепелашка?

Марија се обиде да им објасни, но тогаш засвони свончето и го означил почетокот на првиот час.

Кога завршија часовите, Марија разочарана се врати дома и им ја кажа тажната вест на своите родители. Во тој момент се слушнаа грмотевици. Таа погледна низ прозорецот и на небото го виде змејот Ништо, кој тргна кон нејзините другарчиња кои се враќаа од училиште. Тогаш Ништо фрли оган кон нив. Тие многу се исплашија. Дамјан почна да го вика Спајдермен на помош, а Матеј неговиот идол Бетмен. Тогаш Петар се сети:

- Ми текна! Инсталирав една апликација. Кога ќе го стиснам копчево, од телефонот ќе излезе рака и силно ќе го удри змејот.

Раката му удри шлаганица на змејот, но тоа само повеќе го разлути. Горан се обиде со една напивка да го смали змејот, но змејот направи штит, па напивката се одби и го погоди Горан во лицето. Тој се смали колку една мравка и за малку ќе го изгازеа.

Додека децата се бореа, Марија мирно си седеше на клупата и си читаше книга. Тие ја

здогледаа и почнаа да ѝ викаат:

- Марија, срамота! Ние тука се бориме со змеј, а ти наместо да ни помогнеш седиш и читаш книга!!! Да знаеш, утре сè ќе ѝ кажеме на наставничката!

- Марија е во право! - се спротивстави Кирил. - Се секавате што ни кажа на училиште? Змејот Ништо можеме да го победиме само ако почнеме да читаме книги!

Сите деца седнаа на клупата и почнаа да читаат, па дури и Никола, кој во животот ја имаше прочитано само „Зоки Поки“ до пола. Змејот почна да ја губи силата и набрзо падна на земјата. Престана да дише. Тогаш децата ги оставија книгите, но змејот наеднаш се исправи. Децата брзо ги грабнаа книгите и очи не тргаа од буквите. Змејот повторно се струполо на земјата. Овој пат изгледаше како да му дошол крајот. Петар Пан, Снежана и Пепелашка беа спасени засекогаш.

Бисера Илиева
Ментор: Сузана Спирковска

Изгубената земја фантазија

Многу одамна си живееше еден волшебник. Тој ја откри земјата Фантазија во која имаше светликава трева, шарени цветови, кристални дрвја и виножитни водопади, а нејзин владетел беше Знаење. Знаење делеше мудрости на секој кој ќе дојдеше во оваа земја.

Волшебникот не сакаше да ја задржи преубавата земја само за себе, па реши да ја однесе секаде кај што живееја деца. Ги повика децата во земјата Фантазија и ги задолжи граѓаните да го опишменат секое дете кое ќе влезе кај нив.

Децата штом слушнаа, веднаш се стрчаа кон земјата Фантазија и се запознаа со ликовите што живееја во неа, Снежана, Пепелашка, Петар Пан, Свончица, Шеќерното дете, Доктор Оф Боли... Од утро до мрак во земјата Фантазија се слушаше смеа. Но, еден ден се случи нешто неочекувано. Ниту едно дете не се појави. Сите се зачудија, но си помислија дека заборавиле. Утредента се случи истото. Помина цела недела, а никаде ни трага, ни глас од деца. Жителите се собраа на големата полјана.

Уште никој нема! - рече Снежана.

Да, навистина чудно, - потврди Шеќерното дете.

Што ќе правиме сега? - праша малиот Палчо

Ќе го прашаме за совет Волшебникот што не остави тука, Свончица ќе не однесе. - предложи Петар Пан.

Свончица се согласи па тргнаа да го бараат и по некое време конечно го најдоа. Му ја кажаа на волшебникот нивната мака и тој им рече:

Јас за ова не можам да ви помогнам, децата треба сами да сфатат дека знаењето полека им го снемуга.

Веќе немаше смеа во земјата Фантазија, немаше ни игра, ни радост, се беше осамено, тивко и тажно. И во училиштата сè се промени. Децата полека почнаа да го губат знаењето. Еден ден тие си рекоа:

Зошто веќе ништо не знаеме? - праша едно од нив.

Не знам, нешто треба да направиме. - се јави друго дете.

Да се потсетиме каде сè може да се добие знаење. - предложи трето.

Во книгите! - викнаа сите во еден глас.

Сите се растрчаа. Бараа на сите места, но не можеа да ја најдат земјата Фантазија. По

кратко време видоа една сива светлост во една книга. Сирнаа внатре и открија дека тоа е земјата што ја бараа, само сива и мрачна. Цвеќињата беа овенати, тревата немаше сјај, куќите беа заклучени со катанци, а жителите беа тажни. Децата влегоа внатре. Тропнаа на една врата и побараа дозвола да влезат. Во куќата живееше Пепелашка која исплашено им рече дека не може да ги пушти затоа што може да влезе новиот владетел Незнаење. Тој ќе го здружи секој што ќе го види на патот. Истиот одговор го добија и во другите куќи. Во последната куќа прашаа дали може некако да се избрка Незнаење. Од внатре одговорија дека него можат да го избркаат само со читање. Сите почнаа да читаат. По некое време Незнаење си замина и се врати Знаење, кој им рече на децата повеќе да не ја забораваат земјата Фантазија. А вие не ги заборавајте книгите на полиците бидејќи Незнаење брзо ќе дојде и во вашиот свет.

Ученик: Јана Дубровска
Ментор: Сузана Спирковска

Фантазија

Фантазијата
на децата нема крај
секое дете кога фантазира
светот му станува рај.

Фантазијата
не се победува
таа во сите твои сни
те воведува.

Крајот на учебната
година нè чека,
три месеци се пред мене,
а јас ќе фантазирам три века!

Андреа Ѓорѓијоска
Ментор: Сузана Спирковска
ООУ “Кирил Пејчиновиќ”-Скопје

Моето патување во фантазија

Фантазијата е книга. Книгата нè прави богати со знаења, со фантазијата откриваме нови земји и волшебства.

Јас наеднаш се најдов на пат на кој имаше знак ЗЕМЈАТА ФАНТАЗИЈА. Околу мене имаше магла, сонцето не сјаеше, растенијата беа овенати, реките беа смрзнати, а животните беа тажни. Јас се прашував каква е оваа земја, ги прашав животните, а тие ми рекоа дека оваа земја била проколната од лошата вештерка и дека се што треба да биде убаво е заменето со лошо.

Тргнав по патот и видов неколку деца кои се караа и тепаа меѓу себе во еден огромен кафез заклучен со голем катанец. Тие деца биле маѓепсани од лошата вештерка да не читаат книги и да пишуваат, се почувствував многу лошо и ме фати страв, но знаев дека јас сум нивниот единствен спас и се подсетив на гласот на мојот волшебен дедо кој ми подари алка која беше магична и ми рече искористи ја кога ќе треба на некого да помогнеш. Ја завртев алката цвекињата почнаа расцветуваат, растенијата да растат, маглата се тргаше, сонцето почна да сјае, реките се одмрзнаа, а животните станаа среќни.

За децата да ги ослободам ги земав сите книги од мојата торба и им ги подарив на нив за да можат да научат да читаат и пишуваат и со тоа да не бидат веќе маѓепсани, и тоа веднаш успеа децата веќе не се караа и почнаа да се играат, лошата вештерка не можеше да ја гледа убавината и затоа се стопи како вода и исчезна во земјата.

Ми беше многу убаво, но одеднаш го слушнав гласот на мојот татко Ева станувај, и тогаш знаев дека сонувам и фантазирам.

ЕВА ЃОШЕВСКА
ОУ ГРИГОР ПРЛИЧЕВ СКОПЈЕ
МЕНТОР ВАЛЕНТИНА СЛАВКОВСКА

Космички брод

Космички брод
со светлосна брзина ме води,
на сите планети
ќе си идам
сакам сиот свемир
да го видам.

Таму горе светлото
многу силно сјае,
а јас оваа прошетка
сакам многу долго да трае.

Со вонземјаните се запознавме
рака си подадовме,
порака испративме
и дома живи
и здрави се вративме.

Дома кога дојдов
кај мама ,тато и бато си појдов,
за убавите работи
од моето патување
во фантазијата им кажав
и за ништо не ги излажав.

Изработил : Ивана Сребреноска
Ментор: Христина Момироска
ООУ ” Гоце Делчев” - Прилеп

Вселенски херој

Сакам сакам јас
да патувам често
со нови пријатели
се снаоѓам вешто

Сакам сакам јас
Сатурн да го видам
и нивната земја
да ја видам

Сакам сакам јас
да направам една кола
што Вселената ќе ја минам лесно

И вонземјаните ќе
ги Спасувам често
насмевки ќе им делаам
и песни ќе им пеам

Матеј Димитријески
Ментор : Христина Момироска
ООУ „Гоце Делчев“ Прилеп

МИСИЈА

Еден убав летен,
сончев ден
летавме заедно
Јас и мојот другар СУПЕРМЕН.

Имавме мисија чудна
да ја спасиме ФАНТАЗИЈА
царството на бајките,
кралеви, цареви пајките...

Во неа не останал
никој буден
сите паднале
во сон длабок чуден.

Ајде, ајде дечиња
повикувам на цел глас
прочитајте по една сказна славна
ФАНТАЗИЈА пак да биде главна.

Автор: Марко Ивчев
ООУ „Гоце Делчев“ - Прилеп
Ментор: Даниела Котеска

Моето патување во фантазија

Снежана и седумте џуџиња
другари се сложни тие,
во нашите срца
секогаш ги имаме ние!

Низ седум шуми и планини
за миг прелетуваат лесно,
а лошата кралица за казна
им слугува свесно!

Виножитото му е покрив
над нивната куќичка стара,
а принцот на бел коњ
за невеста Снежана ја бара!

Автор: Конеска Дариа
ООУ „Гоце Делчев“ - Прилеп
Ментор: Даниела Котеска

Моето патување во фантазија

Пред неколку дена бев во посета на земјата Фантазија.

Тоа е земјата каде што ги запознав новите пријатели, кои беа суперхерои. Нивните имиња беа: Бетмен, Супермен и Флеш.

Еднаш, кога легнав во креветот, ја зедев книгата за Бетмен и видов дека во неа, освен текст и слики, имаше и едно апаратче, кое изгledаше како црн лилјак и светкаше. На него имаше едно единствено копче.

Кога го притиснав тоа копче, над него, во дигитална форма се појавија Бетмен, Супермен, Флеш и останатите ликови од земјата Фантазија. Тие побараа помош и идеја, како да го победат црниот змеј Ништо.

Змејот Ништо имал мисија да ја уништи Фантазија.

Ако Фантазија биде уништена - децата ќе престанат да фантазираат. А ако тоа го дозволиме, ќе остане само . . . НИШТО и сите ликови од Фантазија ќе бидат изгубени.

Ова се случи точно една вечер пред Божиќ.

Им ветив дека ќе се потрудам до Божиќ змејот Ништо да биде избркан, а немав ниту план, ниту идеја како.

Во еден момент ми светна идеја: Ако ги прочитам сите книги за суперхероите, би можел да ги потсетам на нивните супермоќи.

Токму така и се случи.

Точно на Божиќ им се јавив и ги потсетив на нивните супермоќи и дека токму нив можат да ги употребат против змејот Ништо.

Суперхероите внимателно ме слушаа, но ми рекоа дека не сакаат да го повредат Ништо, туку сакаат да го убедат да не ја уништи Фантазија. Тие сакаа дури и да се спријателат со него.

Се обиделе да го замолат да не повредува никого и да не ја уништува Фантазија, но тој ги одбил молбите и не се откажал.

Во тој момент се сетив и им предложив да му понудат пријателство. Се согласија да се обидат.

Кога пријателството му беше понудено, Ништо веднаш прифати. Тој сфати дека Фантазија треба да постои и никој да не ја уништува, бидејќи таа ќе им биде местото каде

што ќе се дружат. Тука ќе добиваат идеи за најинтересните нови игри, за сите нови лудории и забави ... бидејќи во Фантазија се е можно.

Знам дека нивното дружење сеуште трае, бидејќи, веќе ви кажав: „- Пред неколку дена бев во посета на земјата Фантазија...”

Мојата фантазија

Мојата фантазија
секој ден ја имам ,
со неа секој можам бескраен
филм да снимам.

Сакам многу работи
астронаут јас да бидам,
во вселена многу ѕвезди
јас да видам .

Околу месечината
Да си летам
некогаш да успеам
а незе да слетам.

Мојата фантазија
Не познава граници
Може да се испише
На безброј страници.

Изработил : Ива Николоска
Ментор: Христина Момироска
ООУ „ Гоце Делчев“ Прилеп

Необично патување

Сакам да ви раскажам
за едно мое патување,
необично, чудно,
но многу убаво доживување.

Патував на крилјата
на многу птици разни,
интересни нешта видов,
како во детските сказни.

Видов вулкан голем,
од кој чоколадна лава тече,
и мравка толку силна,
цел еден воз што влече.

Зајак со златна круна,
на престол како крал што седи,
а крокодилот страшен до него,
на вретено волна преди.

И дрвја со бонбони видов,
една шума цела,
а децата таму одат,
во училишта од карамела.

Ако ме прашате деца вие,
до овие места од кај се оди,
затворете ги очите сега,
фантазијата таму нека ве води

Изработил: Барбара Гиноска
Ментор : Христина Момироска
ООУ “Гоце Делчев” - Прилеп

Патување во фантазија

Фантазија се вика
желбата што ми блика,
Космонаут да бидам
планетите да ги видам.

Да патувам до Месечината,
да ја сменам малку климата.
Да другарувам со ѕвездите
со Сонцето и планетите.

Сакам на Сатурн да се преселам,
и со другарите да се веселам.
Со формули да се тркаме,
околу прстенот да се бркаме.

Под Сонцето ми е убаво
вечно тоа сјае
фантазирам, чуда правам
само на сон, не на јаве.

Никола Здравески
ООУ „Гоце Делчев“ Прилеп
Ментор: Даниела Котеска

Патување во фантазијата

Денот започна убаво. Ме разбуди црцорењето на птиците, тоа беше знак на убав и сончев ден. Јас и моите другари седевме во паркот пред училиштето, и разгледувавме списанија за вселената и за другите планети. Со возбуда зборувавме дека има други чудни суштества и други светови околу нас. Одеднаш се слушна тресок кој ни го одзема вниманието. Веднаш се стрчавме да видиме што се случува. Неверојатно!!

Пред нас стоеше еден чуден објект. Всушност пред нас стоеше вселенски брод, исто како во списанието што го разгледувавме. Едно чудесно зелено суштество со големи уши и сини очи излезе од бродот. Ние бевме толку преплашени што незнаевме што да правиме.

Додека збунето го гледавме тој разбирливо ни се представи и рече дека се вика Мегасис, и дека доаѓа од планетата Инспајран. Мегасис беше тажен бидејќи неговата планета беше во опасност! Се работеше за прстени кои се со надприродна моќ и се изгубени на земјата. Непознатиот другар почна да плаче и бараше помош од нас.

Радарите од неговата планета го детектирале местото каде точно се наоѓаат прстените, а Мегасис бил како најхрабар пратен од планетата во потрага. Ние не се двоумевме веднаш почнавме со пребарување на обележаниот терен кој траеше неколку часа.

Таа потрага беше возбудлива! Од часовното пребарување ги пронајдовме тие надприродни прстени. Неговото лице беше среќно, тој беше безкрајно благодарен. Тој веднаш замина во неговата планета Инспајран, за да го спаси уништувањето. Ние бевме среќни и горди поради помошта и возбудливата авантура за спасување на планетата. Тој ми стана пријател и покрај него ме чекаат возбудливи авантури.

Додека седев на клупа почнав да размислувам дека сакам да ја истражам таа планета, да дознаам дали се јаде, пие, учи. Едноставно како се живее. Одеднаш во размислувањето ме прекина еден чуден звук. Повторно тој тресок. Светлината ги обиколи сите страни, пред мене за момент се исчезна. Се најдов во друга чудна галаксија. Неверојатно јас дишам без проблем, си помислив. Имаше една чудна река, од другата страна стоеше моето чудно пријателче.

Ми се насмевна, се доближи до мене и ми посака добредојде. Во тој момент почувствував глад, ме праша дали сум гладен и јас едвај чекав да ми понуди нешто за јадење. Покрај реката имаше едно дрво со чудни лисја и со чуден плод.

Мегасис ми скина од тој чуден плод. Откако го изедов, имаше сличен вкус на сладолед од ванила со малина, мене многу ми се допадна. Разгледав од околу, покрај реката имаше чудна таканаречена трева која беше обоена во портокалова боја, тоа ми беше многу смешно. Тој ми понуди возење низ градот, се качивме во едно чудно возило со пет тркала, и на него немаше волан само седишта.

Застанавме покрај еден пат и го прашав мојот другар, дали знае да игра фудбал тој ми

рече дека незнае,му реков кога ќе дојде кај мене дома ќе го научам.Моето необично патување заврши,се збогувавме со Мегасис.

И одеднаш се најдов во мојата соба,незнаев дали е сон или вистина.Секогаш легнуваќи си замислувам дека пак ќе се видиме со мојот другар Мегасис.

Добра ноќ Мегасис...

ПЕТАР ТРАЈКОВСКИ
МЕНТОР: Христина Момироска
ООУ “Гоце Делчев”-Прилеп

Победа во Фантазија

Зоки Поки
Лидија ја крие,
Петар Пан
волшебна напивка пие.

Да го победат „НИШТО“
тие се мачат,
помош бараат од децата
и постојано плачат.

Дојде детето
со книгата во рака,
Големиот црн змеј
го победи без мака.

Во земјата Фантазија
повторно сонце грее,
папагалот на Доктор Офболи
весели песни пее.

Хари Стеваноски
О.У. „Гоце Делчев“ Прилеп
Ментор: Даниела Котеска

СОС - Фантазија

Тој зимски ден, додека од досада листав на интернет ми стигна порака на компјутер од непознат испраќач. Најпрвин се двоумев дали да ја отворам, мислев да не е вирус, но таму со големи букви пишуваше СОС. Мојата радозналост победи, ја отворив пораката и почнав да читам.

Пораката ја ширеа деца кои бараа помош за планетата Фантазија, за да се победи големиот црн змеј НИШТО. Тој сакал да ги уништи нашите најдобри другарчиња, детски јунаци од нашите лектури, правел се за да ги одврати децата да читаат книги и да се дружат со овие јунаци. И тогаш решив да се пријавам како доброволец и да помогнам за спасување на планетата.

Мораше да се смисли стратегија како да се победи непријателот. Затоа пребарувавме за да научиме нешто повеќе за црниот змеј. И откривме дека сака да живее во темнина, а сонцето воопшто не го сака. Сонцето на оваа чудесна земја грее онолку време, колку децата на Земјата читаат. А во последно време сонцето се поретко се појавувало на небото. А мракот му годел на лошиот змеј и тој растел и станувал се поголем и посилен, секој ден јадел по еден од жителите на планетата.

Ние децата се договоривме да читаме секој ден по неколку страни од книгите за деца и со тоа да придонесеме за спас на планетата Фантазија. Секој од нас на крајот од денот пишуваше што прочитал дента и ни кажуваше зошто неговата книга е најдобра, со кого другарувал, каде прошетал.

Така децата се запознаваа со се поголем број на јунаци и волшебни места, желбата за читање почна да расне, читавме се повеќе и повеќе. А на небото на Фантазија се почесто се гледаше сонцето, светеше се посилено, а змејот лут, мораше да се крие во пештерата. Така сам и гладен падна болен. Веста брзо се ширеше насекаде, но не сите се радуваа на веста, паметните луѓе, оние кои читале приказни во детството знаат дека приказните не би биле интересни ако во нив нема и лоши ликови.

Е, па таков беше и Докторот Офболи, па реши да го посети змејот. Со себе понесе волшебна напивка со која ќе го лекува змејот. Кога се доближа до пештерата слушаше само тешко дишење, влезе претпазливо, му објасни на змејот зошто е доден и услов да не биде толку лош, да се храни со неговите напивки.

Му го даде лекот и змејот беше подобар, но сонцето му сметаше пак. Докторот му пиша на децата од Земјата да читаат, но и да имаат време и за игра на чист воздух и сонце, да се дружат и со другарчињата. Дека сега јунаците од книгите се безбедни, но секој ден да се дружат со нив некое време.

Така завладеа хармонија на двете планети. Сите почнаа да живеат во слога, змејот како и

името не јаде НОШТО, преживува од напивките на Офболи, а децата имаа време и за читање и за дружење. Ако сакаш да помогнеш и ти вети дека ќе читаш по некоја страна секој ден?!

Автор: Дора Алексоска
ООУ „Гоце Делчев“ - Прилеп
Ментор: Даниела Котеска

Моето патување во фантазијата

Denot mi почнува voobičajeno, no koga ke ja vkлучам фантазијата, togаш denot e poseben, veličestven i volšeben. Fantazijata me носи vo minatoto, me носи vo сегашnosta, vo idninata...

Patuvam jas, patuva фантазијата, patuvame site nie заедно vo idninata. Bi sakala da prosetam niz prikaznite, za mig da bidam Snežana od 7 te чудџиња, a drugiot, веќе Frozen-Snežnata kralica. Svetot e golema bajka, a фантазијата na mislite, na mečitite naši-majka. Sednata pred prozorecot, gledam vo nokta, a tamo jas, vivnata vo širinata na neboto, skokam po svezdičkite, kako tie da se kvadratчињата od detskata шарка izigrana pred zgradata. Taka skokajќи, чекorejќи od svezdička na svezdička, sobiram svezdena prašina, a znaete li зошто?

Za da i ja donesam na majka mi, da ja prinesam na nejzinoto lice, a nejzinata nasmevka da stane вечна, sjajot vo očite da i bleska i solzite po liceto da i bidat samo od radost izleani.

Patuvam vo фантазијата i sakam, posakuvam, svezdenata prašina da i ja prinesam vo racete, pa tamo kade што taa ke dopre, se da bide vo boite na vinožitoto, vo boite na cveќeto, vo boite na letoto. Od svezdička na svezdička, prijatel mi stana i mesečinata...

Sednata vo nejzinoto krilo, живеам за sreќata, onaa koja doprva doaѓа... Можеби ne sum Snežana, Frozen, Rapunzel... Можеби sum malo devojče so golema фантазија koe i vo tagata i vo sreќata, patuvam заедно so istata. Patuvam vo golemi svetovi kade site klincezi se princezi, svetovi kade nema stud i glad, svetovi kade tagata e radost, a nesreќata zameneta so sreќa.

Ete sum pak, tuka blisku do prozorecot, веќе se zboguvam so svezdičkite i mesečinata, no vetuvam deka utre i sekoja naredna večer, povtorno vo фантазијата ke ja prošetam istorijata, ќе ja prošetam magijata, na svetot moj detski, na svetot moj isfantaziran poetski.

Лара Мирческа
Одделенски наставник: Петреска Дијана
О.У. Д-р Владимир Полежиноски Кичево

Бајка за лошата учителка

Си беше еднаш едно среќно семејство. А во него имаше:

-една мајка

-еден татко

-едно девојче и нејзиното мало братче.

Името на девојчето беше Танк Шен, а нејзиниот прекар беше Алопекс.Еден ден семејството на Алопекс беше нападнато од многу необични суштества и ,никој освен Алопекс и нејзиниот брат не се спасија.Така тие останаа сами, и така живеја сами во куќата.

Еднаш кога шетаа Алопекс и нејзиниот брат Стољо видоа еден магичен портал,Алпоекс и Стољо влегоа во порталот, и таму ги видоа истите суштества од кои беа порано нападнати.

Тие секој ден работеа, и работеа.Секој ден чистеа.

Кога еден ден им рекоа:

-Ќе ве пуштиме после еден тест.

Сетрата и братот се израдуваа, и сестрата рече:

-Ќе не пуштат после еден мал тест.

Во тој момент влегоа суштествата, ајде време е за тестот рекоа тие.

Ајде сестро ќе не пуштат припреми се .

Добро бато, рече сетрата, и отидоа во собната за тестирање.

Таму имаше, два кафеза,две инекции со две игли,два стола на кои имаше четири големи закачени круга нешто како лисици за затварање на затвореници.

Седнете рекоа суштествата.Сестрата и братот седнаа на столовите и им рекоа на суштествата.

-Што ќе ни правите?

Што ќе ни правите? Ќе ви направиме нешто што уште не е видено .Едено од суштествата рече:

-Кое ви е омилено животно?

Лисица рекла Алопекс, тигар рекол Стољо.

Во тој момет суштествата донесоа еден тигар и една лисива, и ги затворија во кафези,

Едно од створенијата зеде една пинцета, и со неа искуба две влакна од крзното на животните, и им рече на децата

-Сега гледајте што ќе треба да ви ставиме. Добро одговорија тие.

Неколку суштества донесоа две шишиња, и во нив имаше некоја зелена течност.

Во едното шише ставија ДНК од тигар, а во другото од лисица.

Суштеството што го направи тоа им рече на децата:

Напијте се од едното шише ако саката да станете, тигар или лисица. Зошто сте сега толку нежни со нас, а досега не теравте по цели денови да работиме праща Столе?

За тоа што тоа беше само тест.

Затоа што вие не се пожаливте на тоа. Сега ви даваме да станете полу луѓе полу животни.

А навистина ли ќе не направите полуживотни? Праша сестрата.

Да одговорија створенијата. само напијте се од оваа шише. Je! Je! Je!

Извикаа децата и се напија, и станаа тигар и лисица, Сестрата стана лисица, а братот стана тигар. И си отидоа.

И така тие се криеја насекадеКога една ноќ бараа храна ги виде една жена и им рече:

Зошто сте такви, и зошто не сте на училиште?

Ние сме сираци одговорија децата,

Дојдете со мене јас сум учителка јас ќе ве научам.

Децата се согласија.

Сестричката учела кај неа во нејзиното одделение, и тоа одделение било ногу лошо.одделението на Стољо било многу убаво и нежно.

Еднаш кога се враќаа од училиште учителката на Алопекс ја праща:

Од каде ти е ланчето? Тоа ми е спомен од моите родители одговори девојчето.И мојот брат има ланче, а еве го моето,

Дали ќе ми го дадеш? Праша учителката,

Дали си полудела праша Алопекс?! Учителката се налутила и ги избркала.

Каде ќе одиме бато? Не знам сестро. Ние ќе си направиме куќичка. Се согласувам! Рече Столе. Така си живеа среќно и весело.

Апликација

Во едно одделение дојде нов ученик по име Апликација. Децата веќе не ја слушаа учителката, туку Апликација.

Таа им покажуваше игри, оваа топче овде го намести, овде така направи, кликни овде....

После некое време Зоран го немаше на училиште, потоа и Јане беше отсутна.

Еден месец потоа дојдоа мајките на Зоран и Јана.

Зоран е на операција на видот, и Јана исто така.

А за се беше биновна Апликација и нејзините игри.

**Напишано од: Радица Молчанова,
ОУ. Сандо Масев од Струмица**

Моето патување во фантазија

Андреј стана и почна да се спремаа
и ги изми забите и почна да го спрема куферот.

И појдовме во кола и појдовме во грцијаи таму
беше многу убавоо

Од грција го најдов на плажа и
го најдов Бетметмен на плажа.

Андреј Тасески
Ментор Гордана Колеска

Моето патување во фантазијата

Падна мрак! Јас заспав, и влегов во мојата фантазија. Се одлучив да одам во светот на фантазијата. Таму сите деца ја пишуваа својата фантазија.

Јас и мојата другарка Ива во Дизниленд го сретнавме Мики Маус. Тој не понуди да ја напишеме својата фантазија за Дизниленд и други работи како сите деца.

Јас и Ива ја напишавме нашата фантазија и прошетавме уште многу многу места. Се надевавме дека ќе ни се остварат сите тие фантазии и ликови.

Анастасија Стојаноска
Ментор Колекс Гордана

Моето патување во фантазија

Со најголема љубов кон книгите
во игра и читање ќе ни врват годините,
во книгите цело знаење е збрано
ќе учам и читам за друго сеуште е рано.

Ќе бидам добра и вредна како Пепелашка
Ќе бидам трпелив и убава како Трнорушка,
ќе учамда цртам и да пеам по ноти
понекогаш малку палава како Зоки Поки.

Ветувам ќе помагам на секој што моли
ќе бидам посветена како Доктор Офболи,
ќе можам со знаење секаде да летам
на волшебниот Петар Пан да се сетам.

Низ страниците ќе сретнам јунаци знајни
вечно ќе ми бидат другарчиња трајни.

Андреа Цветаноска
Ментор: Колеска Гордана.

Моето патување во фантазијата

Еден ден патував во земјата на фантазијата. Таму сретнав Зоки Поки и

појдовме во еден парк. Таму беше и Петар Пан, ги забавуваше децата.

Дојде и Спајдермен, тој се качуваше по зградите, куќите... Потоа пристигна и Пепелашка без една чевла со нејзините лоши полусестри.

Дојдоа и чудни мечиња кои зборуваа и одеа. Потоа сакав да се прошетам малку и ја сретнав малата куќичка на седумте џуџиња. Одев

,одев и ја сретнав бабата на Црвенкапа заедно со трите прасиња се шетаа. Се беше интересно но морав да си одам.

Давор Стефаноски
Ментор Колеска Гордана

Моето патување во фантазија

Бев во Азија,
и видов голема фантазија.
Помеѓу нас љубов и пријателство се лееше,
а мојот најдобар другар Кирил се смееше.

Дизниленд беше полн со играчки,
а пак едно мече дојде и ми рече:
дојди насекаде да шетаме,
и во вселената ќе летаме.

Во зоолошката има слатко мече,
кое рачиња си мие-трие
и си легнува да спие.
Мојата книга ми дава ум и сила,
мојата мудра книга ќе ми биде мила.

Ива Кршоска
Ментор Колеска Гордана

Моето патување во фантазија

Наутро станувам
ја земам мојата книга и со неа
патувам и со Петар Пан заедно шетаме
низ светот.

Со Петар Пан мојата напишана
книга ја имаат сите мои ликови
ја сакаат оваа книга е моја прва
книга.

Марина Радеска

Моето патување во фантазија

Да прошетам малку решив
До блиската река стигнав
А таму едно пајче седи
И зборови тажни реди.

Дали сум јас пајче грдо
Или сум пак лебед в сјај,
Книгата ја фрли Ване
Не ја прочита до крај.

И продолжив јас да шетам по пат
Видов дете лета,

И не беше тој деца сам.
Во чудесна земја слета
Тој бил лично Петар Пан.

И другарка по пат сретнав
Убава со бела лика
За име ја прашав вели
Дека Снежана се вика.

Антонио Сталески
Одделенски наставник: Бебиќ Билјана
ОУ „Д-р Владимир Полежиноски“ Кичево

Во светот на фантазијата

Во тој чудесен свет на фантазијата, исполнет со многу нешта кои навидум изгледаат толку реални толку волшебни, фантазирам постојано да сум дел од тоа, да секоја фантазија ја претворам во вистинска релност.

Фантазирам за тоа целата планета да биде потопена со сладолед кој тече од сите страни, а ние децата да се радуваме, да пливаме во базен од сладолед истовремено и да го јадиме, а од корнетите да пиеме сок од сладолед, да се качуваме на планини од сладолед на кој има посадено чоколадни дрва, наместо снег да врнат снегулки од сладолед и да правиме снешко од сладолед, а носот да биди корнет со чоколадни очиња и така убаво да уживаме во тоа слатко задоволство.

Марија Србиноска

**Одделенски наставник: Бебиќ Билјана
О.У. Д-р Владимир Полежиноски Кичево**

Моето патување во фантазија

Имам голема желба
Да имам еден коњ
Да го јавам насекаде,
Да го остварам мојот сон!

Да шетам по ливади,
Низ планини убави наши,
Да се качам по ридови
Тоа воопшто не ме плаши.

Да посетам падини
Со разнобојно цвеќе,
Да дишам воздух чист,
А кој тоа го нејќе?!

Со коњчето мое
Ќе го прошетам цел свет,
Како пеперутка ќе слетам
На секој убав цвет!

Андреа Николаевска
Наставник: Коцевска Татјана
О.У. Д-р Владимир Полежиноски Кичево

Моето патување во фантазија

Секоја вечер ги затворам очите и си замислувам невозможни места и доживувања. Си замислувам дека одам во слаткиот град на Самовилите. Градот е направен од чоколади, бомбони, лижалчиња и многу, многу други слатки работи.

Тамо е се убаво, волшебено и чоколадно. Со мене се и моите три најдобри другарки. Самовилите не учеа како се прават слатките работи со помош на магија, и кога научивме ни дадоа магични стапчиња. Самовилите исто така одеа и кај децата на кои им паднало запче, и наместо да им остават пари тие им оставале пакетче со многу чоколадни работи. Тие не ги чуваа запчињата туку го претвратаат во нешто убаво и слатко за да им дадат на другите деца.

Во градот имамше детски парк, каде децата играа и се забавуваа. Секое дете во рацете држеше по некое лижалче, чоколадо или друго благо. Се запознавме со многу дечиња и игравме заедно.

На крајот од мојата фантазија бевме во фабриката за слатка храна. Тамо помагавме и секогаш ни даваа пакетчиња со многу блага работи.

Белла Јованоска

Одделенски наставник: Коцевска Татјана

О.У. Д-р Владимир Полежиноски Кичево

Моето патување во фантазијата

Излегов од дома ноќта
на незнаење од мама,
одејќи по улицата тесна
сретнав една зелена дама.

Покрај мене искривена
и збунета мина,
и косата и беше
непознато чудна и сина.

Кога се разбудив сонлива
од заблудата пуста,
чорапите од моите нозе
беа во мојата уста.

Теодора Ангелевска

Одделенски наставник: Роза Мицкоска
ОУ „Д-р Владимир Полежиноски” Кичево

Моето патување во фантазија

Секој ден сакам да одам во магичниот свет на самовилите.

Тамо го видов нивното кралство и се запознав со самовилите: Лејла, Блум, Флора, Мјуза, Техна и Стела. Кралството беше многу убаво, имаше многу убави замоци. Замокот во кој живеа самовилите беше голем со волшебна заштита од лошите самовили. Секоја самовила имаше своја соба и по едно волшебно милениче.

Со нивниот волшебен прав ме попрскаа и мене, наеднаш и јас заедно со нив можев да летам над прекрасните замоци и да го видам целото чудесно кралство. Со волшебниот прав ми подариле и чудесни крила огромни но лесни, прозирни, едноставно магични како и мојата облека која блескаше на сонцето како да е сошиена од илјадници скапоцени камења. Кога си заминував ми дадоа од волшебниот прав, за со него да можам да се вратам кај нив кога и да посакам.

Гордана Јосифоска
Одделенски наставник: Коцевска Татјана
О.У. Д-р Владимир Полежиноски Кичево

Мојата фантазија

Имаше супер херои
во замислени бои.
Видов еден шарен брод како плови
И на него рибар ајкули лови.

Едната страна беше како замислен рај
а другата имаше незамислен крај.
Замислив плава птица кај што лета
И гравчето на цинот до небото цвета

Јас го викнав мојот другар да дојде
На мојата замислена планета .
Тој дојде со една шарена комета.
Отидов горе
И замислив златни риби в море.

Замислив едно дете што се смее
И црвено сонце почна да грее.
Тоа се моментите на мојата замислена планета
Но за жал не се качив со ракета.

Андреј Ѓорѓијески IV-2 одд.
Одделенски наставник: Бебиќ Билјана
О.У. Д-р Владимир Полежиноски Кичево

Мојата фантазија

Фантазијата е кралство без граници,
книга со безброј страници,
сон што се сонува буден,
а на возрасните понекогаш им е чуден !

Секое дете има фантазија јака,
а и јас имам исто така,
мојата фантазија е пилот да бидам,
да се шетам, цел свет да го видам !

Да се фантазира е најубаво нешто,
бидејќи во фантазијата има се и сешто,
може да се биде се што се сака,
и сето тоа без голема мака.

Секое дете има фантазии свои,
шарени се тие, во сите бои,
па ако и вие мислите така,
ајде сите пружете ми рака !

Да фантазираме заедно сите,
за поубаво да ни минат дните,
да го обоиме светот во различни бои,
ајде да фантазираме другарчиња мои!!!

Филип Крушароски
Одделенски наставник: Бебиќ Билјана

Планетата Чокопопс

Со мојата другарка Марта
купивме карта.
Се качивме во вселенски брод
и отидовме на планетата Чокопопс.

Таму имаше чуда разни
и ова не се приказни празни.
На дрвјата растеа бонбони и чоколади
за секој да се заслади.

Таму немаше како кај нас зима
имаше сосема поинаква клима.
Врнеше снег како шеќерна волна,
а јас и Марта замотавме по една ролна.

Додека од волната јадевме така
некој ме фати за рака.
Кога ги отворив очите бев во мојот дом,
а сето ова било само сон.

Ева Алексова

Одделенски наставник: Бебиќ Билјана
О.У. Д-р Владимир Полежиноски Кичево

Фантазија

Убави мисли нон стоп шетаат
насекаде во свед летаат
идеи секој момент идат
само треба бар да се видат
Мислам, мислам свездите ќе ги фатам
една по една во мисла ги вадам
на секое другарче по една ќе дадам
со мојата фантазија ги мамам
Фантазијата моја во лет
секој ден цвета како цвет
исто како пчелите со мед
и сите се редиме во ист ред
Нови идеи разни мисли
сите заедно сме исти
со нашата фантазија чисти
и секој ден мислите ни се бистри

Ристески Марио

Одделенски наставник: Бебиќ Билјана
О.У. Д-р Владимир Полежиноски Кичево

Моето патување во фантазија

Дружбата со Мегасис

Еден топол сончев ден ми започна вака:

Седејќи под прекрасното сонце чии што зраци удираа на земјата бев замислен како е да живееше на друга планета, некаде далеку од планетата Земја на кое единствено суштество е човекот. Како е да живееш со други, чудни суштества за нас, а дел од нив да сме и самите ние. Бев толку многу љубопитен па отидов до библиотеката да земам книга во која ќе се запознам подобро со другите планети и другите суштества.

Седнав на клупа. Сонцето неуморно ни ја грееше нашата планета, а толото ветре ни ги бушавеше нашите коси. Започнав да ја читам книгата, а уште на почетокот на нејзината корица се запознав со некоја направа наречена вселенски брод. Имаше многу слики од него, изгледаше како робот управуван од човек.

Ги имаше и другите планети. Во некои од нив нема живот и се како пустина, а во некои пак живеат чудни чудовишта. Едни од нив се наречени вонземјани. Бев изненаден, но и малку улашен поради тие нивни чудни глави, големи очи и имаа многу чудна боја на кожата.

Сонцето се умори и замина да спие зад планините, а месечината го замени и се издигна високо на небото над нашата земја. Седејќи покрај прозорецот ги гледав ѕвездите и месечината на небото. Бев многу замислен од она што го читав од книгата.

Одеднаш на мојот прозорец се појави роботот од книгата што ја читав. Полека се спучти, ја отвори вратата а од неговата внатрешност блесна силна светлина која нежно ме повикуваше да ода кај неја. Бев изненаден кога влегов внатре бидејќи бев пречекан од сите суштества со кои претходно се запознав во книгата што ја читав.

Се запознав со еден од нив кој се викаше Мегасис. Тој ме прошета низ сите планети, но нема да верувате сите беа исти како на сликите од книгата.

Времето многу брзо ми помина па мораше повторно да се вратам во својот дом. Возбудлива беше авантурата со Мегасис, мојот нов пријател што неодамна го запознав во мојата фантазија кој ќе не чека за нови возбудливи доживувања.

Ученик: Александар Димитриоски
О.У „Д-р Владимир Полежиноски“ - Кичево
МЕНТОР: Гордана Димитријеска

Моето патување во фантазија

Патував, патував јас со авион
на небото видов еден голем слон.
Слонот беше розев и имаше крила
и носеше фустан од розева свила.

Патував,патував јас со ракета,
сретнав многу ѕвезди сјајни
кои ми ги кажаа своите тајни.
Ѕвездите ми рекоа ,слетај на некоја планета
таму ќе најдеш другари од три света.

Слетав на Марс и го сретнав Марско,
потоа на Плутон и го запознав Плутонко.
На крај отидов на Венера и ја сретнав убавата Минера.

Патувајте и вие како мене
бидете среќни, видете чуда разни
а потоа раскажувајте убави сказни.

Антонио Стефановски
О.У. Др. Владимир Полежиноски-Кичево
Ментор: Снежана Јованоска

Моето патување во фантазијата

Се качив во моето волшебено летало,
од прозорецот гледав светови весели,
жуборливи поточиња
и весели детски очиња

Бев во Рим и запознав деца фини.
Тие ми поздравија *arrivederci bambino*.
Во Париз *bonjour* ми рекоа на цел глас,
а јас извикав ,ве поздравувам и јас.

Секој си има свој поздрав и свое име,
но верувајте тоа не е воопшто важно,
важно е сите да сме среќни и лете и зиме.

Викторија Ѓурчиноска
Оу „Д-Р.Владимир Полежиноски“ - Кичево
Ментор: Снежана Јованоска

Солената Планета И Човечето

Беше обичен ден, станав, се облеков и веднаш го зедев учебникот по Географија од мојата сестра и почнав да читам. Во учебникот беа опишани сите планети, а една од нив се викаше Соли. Се зачудив и продолжив да читам. По неколку часовно мое читање, го оставив учебникот и отидов во гардероберот, го притиснав копчето на мојот комбинезон кој ме правеше многу мал, ме носеше каде што сакав и полетав. Веднаш стигнав до планетата Соли.

Таму се беше поинаку и бев многу вчудоневиден од глетката што ја имав пред себе: дрвја во вид на брокули, а на нив растеа крекери намачкани со путер. Недалеку се наоѓаше реката Суп-Блуп во која наместо вода течеше супа, а во неа пливаа риби-свездички. Покрај реката имаше прекрасна солена куќичка. Тропнав на вратата, а вратата ми ја отвори едно мало зелено човече. Кога ме виде беше многу изненадено и најпрвин се исплаши, а потоа кога му објаснив кој сум тогаш ме покани да влезам, а потоа не послужи со многу убава и необична храна која ја немаше на мојата планета Земја. Почнавме да разговараме за неговиот живот на планетата Соли и жителите кои живеат тука. Моето мало зелено другарче Џу раскажувајќи почна одеднаш да плаче, да се тркалаат солзи по неговото сунѓересто зелено лице. Го прашав: зошто плачеш?

Џу ми раскажа дека е многу тажен затоа што на планетата Соли е се солено а тој е тажен бидејќи сакал да јаде и нешто благо.

Тогаш на Џу му предложив да го земам на гости кај мене да ја запознае мојата планета и моите другарчиња. Џу со насмевка на неговото лице и големо воодушевување одма се согласи и се подготви за негово патување. Заедно влеговме во вселенското летало кое личеше на гардеробер и полетавме накај дома.

Само што полетавме нешто почна да шушка и што да видам јучето Леси дојде во мојата соба, а јас сум заспал со учебникот по географија во рацете. Многу ми беше жал што зеленото човече не го однесов барем да проба од убавите и вкусни торти што ги прави мојата мајка.

Ученик: Давор Илијоски

О.У. „Д-р Владимир Полежиноски „- Кичево

МЕНТОР: Гордана Димитријеска

Моето патување во фантазијата

Кога бев во Австралија
скокав како кенгур
и сите ме пофалија.

Кога отидов во Африка
од дрво на дрво рипав
како Тарзан и мајмунчето Чита.

А замислете кога бев во Шпанија
на арената го надитрив бикот,
а тој се разлутуи
и возврати со силен викот.

Се изморив многу ,
па свратив на Хаваи
се сончав и бањав
и музика слушав.

Михаела Цветкоска
ОУ „Д-Р Владимир Полежиноски-Кичево
Ментор:Снежана Јованоска

Зоолошка градина

Нове сака да патува. Тој помисли да патува на север, но одлучи да не оди зошто таму има поларни мечки и се плаши да не го изедат. Потоа помисли да патува на југ, но таму има жирафи со долг врат. Што ако жирафите ме направат како топка и си играат со мене пинг-понг? -Ако одам на Марс, што ќе ми се случи?

-Сигурно ќе дојдат Марсовци и ќе ме заработ.

-Па тогаш каде да патувам?

-Ми текна, знам каде ќе одам.

-Ќе одам во зоолошка градина и таму ќе ги видам сите животни без да слашам од нив.

Нове Петрески
ОУ „Д-р Владимир Полежиноски“- Кичево
Ментор: Снежана Јованоска

Моето патување во фантазија

Здраво! Моето име е Стефан и еве како патував на сите страни од светот.

Прво појдов во Јапонија ,во Токио.Таму многу научив за нивната култура.Јадев суши,вкусот беше необичен, но ми се допадна.Учев карате и се дружев со јапончиња,кои станаа мои најдобри другарчињата.Луѓето со жолта боја на кожата и коси очи беа љубезни кон мене и со нив споделив разни тајни .Им кажав за мојата малечка и прекрасна земја Република Северна Македонија која се наоѓа во Европа во средината на Балканскиот Полуостров.Таа е прекрасна земја каде живеат добри деца кои сакаат да бидат среќни и да се дружат со децата од целиот свет.Моето патување го продолжив на север,сретнав ескимчиња ,поларни мечки ,фоки и пингвини.Потоа продолжив во Африка ,бев на сафари ,сретнав жирафи ,лавови и мајмунчиња мали.Децата таму беа со црна кожа,но верувајте тоа не е важно затоа што беа деца како мене кои сакаат да играат игри разни ,да се смеат и да се радуваат.

Ова мое патување беше убаво како најубав сон.Јас станав побогат, бидејќи запознав другарчиња од целиот свет.

Стефан Секулоски
ОУ „Д-Р.Владимир Полежиноски“- Кичево
Ментор: Снежана Јованоска

Моето патување во фантазија

Еден ден сакав да патувам во вселената со ракета. Се качив во ракетата и летнав. Во вселената видов мачиња што пеат, коњчиња што летаат и птици што зборуваат. Јас многу бев возбудена. Почнав да летам на коњчињата и зборував за многу убави нешта кои ги има на планетата со птиците кои зборуваа на таа планета. Потоа го видов убавото зелено море небаре тепих украсен со најубавуи украси кое блескаше насекаде во морската шир и се запознав со жителите во морето кое беа многу поинакви и милно ми се смешкаа.

Видов и златни вили, сребрени куќи и шеќерни деца и многу насмеани лица. Видов и планета од сладолед и ја крстив Слаткарка. Јас играв со децата. Потоа се поздравив со сите жители од таа планета и полетав со ракета за дома. Многу убаво си поминав на тоа патување во вселената.

Ученик: Теодора Цветаноска
О.У „ Д-р Владимир Полежиноски „ Кичево
МЕНТОР: Гордана Димитријеск

Моето патување во фантазија

Јас сум Тијана. Многу сакам да патувам. Ќе ви раскажам за едно мое волшебно патување.

Јас го јавнав моето бело коњче со крилја и тоа се вивна високо во облаците и летавме, летавме долго. Не поздравуваа ѕвездите сјајни, сонцето насмевка ни прати, а месечко во своето крило во нокта не прифати. Потоа слетавме во една чудесна земја каде сите деца беа многу среќни, беа фатени за раце и го играа орото на среќата. Сите се гушкаа меѓу себе и си викаа - те сакам. Се приклучив и јас се гушнав со сите. Дојдоа и животинчиња разни и ни кажуваа шеги разни. Мајмунчето скокаше и правеше шпага, а папагалот ги повторуваше имињата наши разни. Се збогував со другарчињата и ги поканив во мојата земја, заедно со пријателчињата животинчиња. Моето коњче Пони ме зеде на своите крила и ме врати во мојата прекрасна земја мила.

Тијана Бојоска
ОУ „Д-р. ВЛАДИМИР ПОЛЕЖИНОСКИ“ - КИЧЕВО
Ментор: Снежана Јованоска

Моето патување во фантазија

Денот ми започна многу убаво. Јас и моите другари седевме во дворот и разгледувавме списанија за вселената и другите планети. Со возбуда зборувавме за можноста околу нас да има и други суштества и различни светови, веднаш потоа ни светна идеја јас и моите другари да патуваме до далечните планети. За тоа требаше да направиме специјално летало, вселенски брод исто како во списанието што го разгледувавме. Заедно со моите другарчиња собравме делови кои ни беа потребни за да го направиме вселенскиот брод и ги однесовме во нашата гаража.

После неколку денови работа го изградивме вселенското летало. Следниот ден влеговме во него, ги запаливме моторите и полетавме кон планетата Мегамарс.

Таму имаше многу чудни луѓе и животни како нашиот нов пријател Ајсран кој беше целиот направен од чоколадна облека, сладолед и бонбони.

Ајсран беше добар и не почести со многу чоколади и бонбони за добредојде, потоа ги запознавме и неговите чоколадни другари кои исто така беа добри како Ајсран.

Сите бевме многу среќни и возбудени затоа што успеавме да направиме вселенско летало и да летаме во чудесната чоколадна планета.

Секој од нас се надеваше дека повторно ќе имаме можност да бидеме гости во чоколадната планета Мегамарс. Мегамарс и нашиот нов пријател Ајсран, ќе не чека повторно за нови и возбудливи доживувања.

Ученик: ФИЛИП ШТЕРЈОСКИ
О.У. „Д-р Владимир Полежиноски“, Кичево
МЕНТОР: Гордана Димитријеска

Мојот сон

Јас имам голема желба да пловам со брод.Сакам да го гледам синилото на водата и сончевите зраци кои блескаат на неговата површина.Од голема желба да одам на едно такво патување често сонував како патувам со голем брод и на мајка ми и татко ми им ги прераскажував моите сонови.

Едно топло летно утро мајка ми ме разбуди и ми рече да се подготвам дека ќе одиме во Охрид да се прошетаме.Јас се подготвив,а бидејќи беше многу топло и сонцето силно светеше,си зедев шешир за на глава и очила за сонце. Кога стигнавме во Охрид отидовме на пристаништето. Таму стоеше брод кој се лулкаше на езерските бранови.Јас бев изненадена што токму тоа беше истиот брод од моите соништа.Мајка ми ме погледна нежно,се насмевна и ми рече: -Ајде Христина ,влегуваме, да не го пропуштиме патувањето !

Јас бев збунета и изненадена. Ги стегнав цврсто мајка ми и татко ми за рака и се качивме на бродот.Силно ги гушнав и мама и тато бидејќи тие мојот сон го направија да биде реалност.

Езерото се брануваше,а рипчињата потскокнуваа и повторно се враќаа назад во водата.Над нас надлетуваа едни убави птици за кои мајка ми ми кажа дека се викаат галеби.Се чувствував прекрасно и пресреќно, уживав во патувањето!

Сонувајте и вие вакви сонови, можеби еден ден ќе станат реалност!

ХРИСТИНА СРБИНОСКА
ОУ „Д-р.Владимир Полежиноски“- Кичево
Ментор:Снежана Јованоска

Детски сон

Кога Месечко златен
на небото почна да плови
затворив очи
и сладок сон си сонив.

Во мојот сон
има многу гости
ако некој не споменам
молам нека ми прости.

Ана и Елза,
Снежана,Златокоса...
Сите се тука
срцево мое
возбудено чука.

Детски џагор и
смеа од секаде се слуша,
а патем има и
слатки за секоја душа.

Од мојот убав сон,
мајка ми ме буди,
зошто сум толку
среќна почна да се чуди.

Ученик: Стефанија Трајчевска
ООУ “ Јохан Хајнрих Песталоци”

Ментори:
Катица Ацковка
Маргарет Пејоска

Вини пу сака да чита

Многу го сакам Вини Пу. Да не постојаше тоа мече, би била многу тажна.

Вини Пу живее во раскошна шумичка. Секој ден другарувам со него и никогаш не ни е здодевно. Неговото крзно е меко и со жоленикава боја. Секогаш носи преубава црвена маица. Има медени рачиња намачкани со мед. Медот го споделува со сите. Неговите очи се прекрасни. Понекогаш е палав но, сите го сакаат затоа што е добар и ги знае најубавите игри. Многу сака приказни, посебно кога јас му ги читам.

Еден ден Вини Пу посака и тој да научи да чита. Ме замоли да му помогнам. На мојата среќа ѝ немаше крај. Секое слободно време го поминував во читање со Вини Пу и ни беше екстра интересно. Вини Пу брзо ги учеше буквите и почна да чита. Но, по некое време наместо насмевка, во неговите очи се појави страв. Големиот црн змеј Ништо од земјата Фантазија нареди: „Никој ништо не смее да чита! Оној кој чита, ќе го снема.“

Морав да му помогнам на Вини Пу. Веднаш отидов во библиотеката на дедо ми. Таму тој ги има најголемите книги. Ја побарав најумната книга за светот на Бајките. Во книгата прочитав дека добрата Самовила веќе еднаш го победила постариот Голем црн змеј Ништо, прадедото на сегашниот Ништо. Самовилата ги повикала сите големи и мали, познати и оние веќе подзаборавени ликови од сите приказни на светот, да дојдат пред пештерата на Ништо и сите заедно да викнат: „Сакаме да читаме! Ги сакаме приказните!“ Кога тоа го слушнал стариот Ништо, многу се налутил но, немал доволно сила да ги победи. Пред него се појавиле и децата кои додека ги читале приказните дознале за проблемот на нивните омилени ликови.

Истата судбина го снајде и правнукот Ништо. Заедно со Вини Пу и сите негови другарчиња извикувавме во глас: „Сакаме да читаме! Ги сакаме приказните“! Змејот Ништо, кој не знае ништо, не умее да чита и покрај себе нема никој многу се исплаши, остана скаменет од страв. Многу не` имаше. Дојдоа и децата кои читаат.

Победата над злото нечитање долго ја славевме. На прославата дојдоа и родителите и наставничките. Сите беа среќни. Таму запознав многу другарчиња од најразлични приказни. Сега другарувам и со нив.

Ангела Колевска
ООУ „Јохан Хајнрих Песталоци“ - Скопје
Наставник ментор: Ана Сенчук

Моето патување во фантазијата

Си беа еднаш
принцези убави едни,
со своите приказни
за дечиња вредни.

Зоки Поки и Петар Пан
царуваа дење и ноќе,
а Вини Пу и Доктор Офболи
немаа непријатели повеќе.

Но, децата ги заборавија
книгите со сказни,
гледајќи во телефони
и таблети празни.

Тоа го забележа
црниот Змеј,
па дојде и ги зароби јунаците,
ги остави децата
без приказни и смеа.

За среќа голема
јас и другарите мои,
го победивме тој Змеј,
со ветување искрено
дека ќе читаме книги
секогаш и секаде.

Ученик: Ања Левеска
ООУ “ Јохан Хајнрих Песталоци”
Ментори:
Катица Ацковка
Маргарет Пејоска

Моето патување во фантазија

Беше посебен ден. Ден кога го славеа својот роденден.

Ме разбуди тивко тропане на вратата. Тоа беше поштарот, човекот кој секој ден неуморно носеше пратки од кука до кука.

Бев зачудена кога ме побара токму мене и ми подаде пратка од непознат испраќач. На посебна картичка пишуваше: - Драга Сара, среќен роденден! Ти посакуваме се најубаво и те замолуваме да се обидеш да не спасиш!

Се заблагодарив и веднаш почнав да ја разгледувам.

Беше тоа дебела книга, со необична корица, нешто што дотогаш немав видено.

Љубопитно ја отворив книгата и почнав да ја читам. Во мислите се повторуваше реченицата: "...и те замолуваме да не спасиш!"

- Кого да спасам? Од кого да спасам? - се прашував зачудено.

Почна да ме обзема чудно чувство...Обрачи од светлина кои ја менуваа својата боја се обвиткуваа околу моето тело. Искреа ѕвездички кои ме придвижуваа и ме подигнуваа од креветот. Тоа чудесно чувство почнуваше да станува толку пријатно, што слободно се препуштив и чекав да видам што ќе се случи.

Се најдов во необично и чудно место. Дури сега почнав да треперам...

Се најдов во место многу поразлично од местото во кое живеам. Глетката не беше убава. Бев сведок на борба во која лошите сили ги напаѓаа чуварите од планетата Фантазија.

Веднаш можев да забележам дека чуварите ја губат битката, а лошите сили брзо напредуваат.

Гласно ги извикуваа зборовите: -

- Заборавете на книгите, заборавете на ликовите кои се нарекуваат јунаци во тие книги! Ние сме јунаци! Нашиот виртуелен свет ќе ве направи посреќни!

Гледав и не можев да се изначудам. Не знаев што да правам. Сакав да помогнам но не знаев како.

Во тој миг почувствував како ме допира нешто до мојата ушна школка. Почувствував крилца од некој инсект кои тивко ми прозборе:

- Јас сум малата волшебна самовила. Знам дека лошите сили најмногу се плашат од читањето на приказните. Ги заслепува отворената книга, пишаниот или изговорениот збор од книгите. Ти си една! Треба да бидете многу! Да ги отворите книгите кои се

наоѓаат на планетата Фантазија и гласно да почнете да ги читате!

Знам како да помогнам - ми рече.

- Со мојата волшебна моќ ќе ги повикам сите деца од планетата Земја. Ќе долетаат веднаш со мојата моќ која ја имам - ми рече.

- Ајде да го сториме тоа веднаш! - и реков.

За миг се најдоа илјадници деца кои со книги в раце пристигнаа на планетата Фантазија.

На моето : Три - четири! Почнувај! - сите почнаа да читаат на глас.

Со помош на книгите, на пишаниот збор, на изговорените реченици ги победивме лошите сили.

Децата продолжија да читаат и со мислите да престојуваат на чудесната планета Фантазија.

Таа и денес ги повикува своите читатели заедно со јунаците од книгите, никогаш да не пресатанат да фантазираат.

Сара Трпковска
ООУ Јохан Хајнрих Песталоци
Ментор: Евдокија Петрушевска

Шумата “Чудесија”

Си беше едно дете по име Харзам. Детето живее во шумата Чудесија. Харзам има зелени очи и црна коса. Тој е многу весело дете и има 12 години. Во шумата Чудесија има куќички направени од шарени играчки. Во нив живеат сите животни од шумата. Во таа шума се случуваа чудни нешта.

Харзам многу ги сака животните. Тој многу сака да си игра и да им помага на животните. Тој најмногу се дружи и сака да си игра со кенгурот Џорџи. Харзам и животните секое лето собираа храна од дрвјата во шумата, за да преживеат преку зимата. Секој ден тие се забавуваа во шумата со најразлични игри. Најмногу сакаа да играат фудбал на игралиштето покрај куќичката на мечката. Зајачето Кузма го даде најдобриот гол во сезона и тој играше најдобро фудбал. Еден ден играјќи фудбал се случи непријатна случка, топката се изгуби и се стркала накај реката. Прасето Боне отиде да ја најде и да ја земе топката, за да ја продолжат играта. Харзам и животните го чекаа прасето Боне да се врати, но тој не дојде подолго време. Другарчињата се загрижија за него и отидоа да го бараат. Сите отидоа на различни страни.

Вечерта кенгурот Џорџи го најде прасето Боне на левата страна од водопадот. Прасето Боне беше цело водено и изморено. Тој им раскажа на другарчињата за неговата неверојатна приказна, како се борел цел ден со лошите риби од реката за да ја земе топката. И така сите задоволни и среќни се вратија дома и продолжија со нивните игри.

Ученик: Славен Блажевски
ОУ „Јохан Хајнрих Песталоци“

Ментори
Катица Ацковка
Маргарет Пејоска

Моето патување во фантазија

Кога стигнав во земјата Фантазија сè беше волшебено и многу убаво. Таму ги запознав најголемите херои на децата, ликовите од книгите, бајките и сказните. Но имаше нешто чудно во земјата Фантазија. Таму никој немаше насмевка на лицето. Затоа ги прашав детските херои што се случило со нив, зошто никој не се смее, а тие ми раскажаа за Големиот црн змеј кој се вика Ништо. Змејот Ништо живеел во најтемната пештера во Фантазија и повремено доаѓал по хероите да ги земе со себе да му слугуваат во пештерата. Кога ќе се случело тоа, тогаш ние децата веќе никогаш не би можеле да ги видиме. Хероите ми објаснија дека единствено ние децата може да го спречиме нивното исчезнување така што ќе му раскажуваме на змејот Ништо за случките и хероите од приказните.

Затоа, решив да создадеме Волшебна книга. Заеднички со Пепелешка, Златокоса, Петар Пан, Зоки Поки, Доктор Офболи, Мечето Вино Пу и уште многу други мои најверни другари од книгите станавме писатели. Во книгата опишавме многу нови случки со детските другарчиња од книгите, сказните и бајките. Кога книгата веќе беше готова, ја зедов и отидов во пештерата каде живееше Големиот црн змеј Ништо. Таму беше мрачно и страшно но, знаев дека само така може да ги спасам детските херои. Храбро влегов во пештерата, морав да му ја дадам книгата на Змејот за да види што напишавме сите заедно. Змејот Ништо само гледаше во книгата. Наеднаш збесна и ме исфрли од пештерата. Сфатив дека тој не знае да чита.

Се вратив назад и им раскажав на сите за случката по што направивме нов план. Наредниот ден, кога се раздени заедно отидовме во пештерата и на Големиот црн змеј Ништо му ја читавме на глас книгата. Кога ги ислуша сите случки опишани во книгата за детските херои од земјата Фантазија му омекна срцето и нѝ вети дека никогаш повеќе нема да ја направи истата грешка. Така од тој ден опасноста од исчезнување на детските херои ја снеса, а и Големиот црн змеј Ништо стана херој на децата.

Ева Пановска

ООУ „Јохан Хајнрих Песталоци“ - Скопје

Наставник ментор: Ана Сенчук и Мимоза Манчевска

План за спас на земјата Фантазија

Беше обична вечер како и секоја друга. Се подготвував за спиење кога слушнав чудни звуци. Најпрво помислив дека доаѓаат од надвор, но тие стануваа се погласни и погласни, кога...од полицата со книги почнаа да летаат букви!

Влезе во погрешна книга Праско!

Што да правам, не можам да се снајдам, не го знам местово!

Престанете, тука сме да побараме помош, а не да се расправаме.

Бев многу изненадена и не можев да поверувам. Тоа беа Вини Пу, Праско и Тигарот.

Здраво - реков тивко.

Ти можеш да не видиш? - зачудено праша Праско.

Да - им одговорив. Што правите тука?

Дојдовме да побараме помош - тажно рече Вини Пу.

А потоа продолжи да ми раскажува за нивната земја Фантазија и опасноста од големиот црн змеј НИШТО, кој ги заробил јунаците од бајките и приказните на земјата Фантазија. Змејот бил многу силен, а како што се намалувал бројот на читатели на книги, неговата сила се повеќе и повеќе растела.

- Ни треба твојата помош. Од тебе, од сите деца и од оние кои се чувствуваат како деца и можат да сонуваат - рече Пу.

- Мораш да ни помогнеш, мораш!- мрмореше Праско.

- Целиот свет е направен од надеж, доверба и малку волшебна прашина, паметиш како вели Петар Пан? Ние носиме од волшебната прашина на Свончица, но ни треба вашата помош за останатото.

Знаев дека морам, ама како? Не сум доволно силна да го победам змејот, но... нели Херкулес вели дека вистинскиот херој не сè мери со големината на неговата сила, туку во силата на неговото срце?

- Ќе ви помогнам! - реков посигурно. Веќе имам нешто на ум!

- Ти благодариме од име на земјата Фантазија. Ете гледаш, похрабара си отколку што веруваш дека си, послан си отколку што изгледаш и поаметена отколку што мислиш. Сега мора да одиме. Нема да ти кажеме збогум, бидејќи збогум значи заминување, а заминувањето значи заборавање. До следнотовидување, со сите вас!

И исчезнаа. Ете, така се случи. Можеби има уште некој што не верува, ама добро. Затоа

што не можеш нешто да видиш, не значи дека не можеш да веруваш во тоа. Бајките може да станат реалност, само мора да направиме да се случат. Сè зависи од нас!

Јас, ете, ќе побарам Дедо Мраз оваа година да му подари книга на секое дете. А наредната, да му ја исполни желбата само ако книгата е прочитана.

А сите вас ве молам: да читаме и да ја спасиме Фантазија! Книгите се забава и слобода, не заробеништво. Може да ве однесат некаде каде што никогаш не сте биле, да откриете нови светови, може да ја вкусите љубовта, храброста, пријателството. Тие се нашата безбедна зона на информации, наше засолниште и простор кој сами одлучуваме и замислуваме како ќе изгледа. А во нив откриваме и каков сакаме да биде светот во кој живееме. Јас сакам да е шарен, убав и сладок како тој што Зоки Поки и ги купува на Лидија. А вие?

П.С. А, да...од догодина, којзнае, можеби и змејот ќе почне да чита?!

Ученичка: Ана Манчева

Ментор: Ана Силјаноска

Не Си Фер во Фантазија

Го знаете ли Не Си Фер? Е па ако не го знаете сега ќе ви кажам. Не Си Фер е едно чудовиште со смешен лик, облечено во искинати алишта и розеви влечки, а на главата наместо коса има краци од октопод. Неговата моќ е да ги тера луѓето постојано да викаат „не си фер“. Често доаѓа кај нас дома, и прави со мојот помал брат да се караме.

За еден ден, а можеби два или три, ова чудно створче доби идеја да ги скара сите цареви од сиот свет за да ги испратат своите војски и да го победат Големиот црн змеј Ништо. Тој страшен змеј не сакаше децата да читаат!

Сега ќе дознаете како Не Си Фер се обиде да ги скара сите цареви...

Царот на Германија требало да и` дојде на гости на Кралицата на Англија. Додека ручале, Не Си Фер скришно во салатата ставил трева, и кога Царот на Германија ја пробал салатата рекол:

- Бљак, што е ова?!

Кралицата му одговорила:

- Тоа е салатата!

Царот на Германија рекол:

- Ова не е салатата, ова е трева! Не си фер!

Кралицата на тоа одговорила:

- Ти не си фер! Веќе е претерано ова, ете сега ќе видите убаво, ќе ви ја пратам мојата војска!

На сличен начин Не Си Фер направил и другите цареви да се скараат да ги испратат своите војски во борба. Сакате да знаете како ќе стигнат овие војски кај змејот Ништо? Е па вака. На тој што ја имал мапата каде треба да се случи Големата војна Не Си Фер наместо таа мапа му ја подметнал мапата од дувлото на змејот Ништо. Кога стигнале сите војски од целиот свет таму, наместо да се борат меѓу себе сфатиле дека е најважно да го заработат змејот Ништо. Од тој ден, не само што не се случила Големата војна, туку сите деца почнале се` повеќе да читаат книги, и сите ликови од приказните и цртаните филмови повторно среќно си живееле.

А Не Си Фер? Продолжи да си шета таму-ваму, баш прееска беше кај нас на гости...

Веда Спасовиќ
ООУ „Јохан Хајнрих Песталоци“ - Скопје
Наставник ментор: Ана Сенчук

Фантазија

Ја гледам Снежана
како во снегот се весели,
А пак принцезата Бел,
кај Сверот се пресели.

Зимата си појде
Рапанзел ни дојде.
Таа по тревата трчка боса
со долгата коса.

По летните плажи
Моана се растажи.
Како природата ќе ја спаси
за светот да го краси?

Не одете принцези!
Фантазии ни будите.
Зошто да си одите?
Вие нови сништа ни нудите.

Ивона Споа

ООУ „Јохан Хајнрих Песталоци“ - Скопје

Наставник ментор: Ана Сенчук

Патување во земјата Фантазија

Едно утро се разбудив во мојот кревет. Од прозорецот излезе едно мече. Тоа мече ме однесе во земјата Фантазија. Таму се беше разнобојно. По некое време сретнав едно девојче што беше со боја на кожа жолта се доближив и ја прашав како се вика, а таа ми одговори дека се вика Ана.

Заедно продолживме, но и двете се прашувавме зошто нема никој!

Ме праша како дојдов овде.

Одговорив дека овде ме донесе едно мече.

Јас ја прашав како дошла тука.

Таа ми рече дека нејзе ја донел еден елен.

Продолживме по патот и сретнавме едно момче по име Андреј. Андреј беше по боја на кожа црн. Сите заедно си игравме без разлика на бојата на кожата. После некое време ги видовме сите ликови од приказните. Отидовме до кај нив и ги прашавме зошто се тука. Тие одговорија дека дошле од различни приказни за да помислат како да ги убедат децата да читаат книги, затоа што ако не читаат тие ќе исчезнат. Тие кажаа дека опасноста доаѓа од големиот змеј Ништо. Ние рековме дека ќе им помогнеме за децата да не забораваат да читаат книги. Секој од ликовите ни даде по нешто, на мене, Ана и Андреј. Малото мече ни даде вода, Мики и Мини ни дадоа храна, Патар Пан ни даде магија за да донесеме деца кој ќе ни помагаат, а еленот Рудолв не ни даде ништо, но ни покажа каде се наоѓа змејот Ништо. Дојдовме до една пештера каде што змејот спиеше. Тогаш со моќта која ни ја даде Петар Пан го донесовме најголемиот камен за да ја затвориме пештерата за да не им дава на децата болест по име мрзливост. И така сите деца се спасиле од лошиот змеј.

Децата почнале повторно да читаат книги, а јунаците од приказните и сказните се безбедни и веќе нема од што да се плашат.

Ива Андова

ООУ “Блаже Конески” - Велес

Одд. нас: Лидија Атанасовска и Благородна Јосимовска

Принцот што имал волшебен змеј

Си бил еднаш еден цар кој имал големо царство и семоќна војска. Имал еден син кој бил седумнаесет години.

- Сине ако си паметен и добар, на роденденот кога ќе наполниш осумнаесет години ќе го добиеш најсилниот и најволшебниот змеј, а ако не бидеш и добар и паметен за жал нема да добиеш ништо! - му рекол царот на својот син.

- Тато ќе го добијам змејот, ти ветувам! - рекол принцот.

Имало многу принцови и витези што сакале да го добијат змејот.

Малиот Принц бил многу добар и паметен, па затоа за својот осумнаесетти роденден го добил посакуваниот подарок-змејот.

- Ех колку е убав овој змеј, никогаш не сум видел поубав змеј! - рекол Малиот Принц.

Царот во соседното царство изјавил дека убавата принцеза е заробена од грдиот принц.

Малиот Принц дознал и го земал волшебниот змеј и волшебното одело за борба што змејот му го подарил.

По денови и ноќи патување, тој пристигнал до кулата.

Грдиот принц се појавил и се уплашил од најсилниот змеј.

Леле, требаше тајно да се венчам со принцезата, ах тој цар што ја изјави веста ! - рекол грдиот принц и избегал од кулата.

Малиот Принцот ја ослободил принцезата и си отишле во дворецот.

Се венчале и си живееле до крајот на животот со својот миленик - змејот.

Лилиа Поцкова
ОУ Блаже Конески Велес
Ментор - Магдалена Камчева

Моите суперхерои

Суперхероите мои,
Си имаат имиња свои,
Сите се храбри во книгите наши
и нив ништо не ги плаши.

Нивните авантури
никогаш не ќе имаат крај,
но ако не читаш книги
и тој ден ќе дојде знај!

Спајдермен, Петар Пан, Свончица и Бетмен,
со лошковци и змејови тие бијат бој.
Битките нивни ги минат без мака,
да се биде храбар деца,
треба да е така.

Земи билет за земјата *Фантазија*,
дружи се и играта пази ја.
Биди суперхерој во твојот детски свет,
за секој од Вас - одличен пет!

Автор: Елена Кузманова
ООУ Блаже Конески - Велес
Ментори:
Магдалена Камчева
Павлина Андова

Како го спасив мојот супер херој

Јас многу сакам да читам книги. Сум сретнала многу супер херои, но мојот омилен лик од книгите е Хајди. Хајди е добро девојче кое за сè се труди. Таа има многу авантури и многу доживувања. Кога ја читав книгата, веднаш влегов во светот на Хајди. Наеднаш слетав до неа. О, колку волшебно доживување! Ние две бевме едно. На Хајди ѝ помогнав сè што можев и таа ми врати со тоа што многу ми беа интересни нејзините авантури.

Но одеднаш нешто се случи! Мојата Хајди се натажи и почна да се чувствува лошо. Како невидлив облак да се појави и за миг побледеа сите предмети околу нас. Сè се претвораше во едно големо НИШТО. Колку повеќе избледуваа, толку побрзо ги читав страниците од книгата и не сакав нашето другарување да заврши. Но и буквите од страниците почнуваа да се губат. Се исплашив! Им покажав на моите другарчиња што се случува. Многумина од нив ги немаа ни отворено своите книги. Сите заедно почнавме да читаме, секој од својот примерок. Тогаш сите влеговме во светот на Хајди и полека, полека сè си доаѓаше на свое место. Предметите оживуваа, сонцето почна да свети, ние повторно бевме заедно и среќни. Колку повеќе читавме, толку повесели стануваа и страниците од книгите. Хајди е спасена! Ние ја спасивме со љубов и грижа кон пишаниот збор.

Ние, децата нема да дозволиме никој да ни го одземе светот на фантазијата, бидејќи ќе читаме и редовно ќе се дружиме со нашите супер херои!

Јана Цалева
ООУ Блаже Конески-Велес
Ментори:
Магдалена Камчева
Павлина Андова

Големото спасување

Еден ден, можеби необично јас отидов во светот на фантазијата. Таму ги видов Трите Прасиња, Црвенкапа и волкот, Снежана и седумте џуџиња, Пепелашка... Потоа ги сретнав и Џеронимо Стилтон, Теа и Бенџамин. На крајот од островот ги сретнав и Шерлок Холмс, Арсен Лупин и Ирене Адлер.

Шерлок ми пријде и ми рече

Доаѓа црна течност преку интернетот која може да ги уништи сите книги, сказни, бајки.

Да се разлие на страниците и да ги сними сите главни јунаци.

Потоа зад мене се појави една сенка и кога се свртев тоа беше змејот „Ништо„!!! Тој наекаде леташе и ги плашеше јунаците од книгите и децата. Децата ги оставаа книгите, но јас не дозволив тоа да продолжи.

Имам план, му реков на Шерлок. Ќе ги повикам сите деца да читаат. Да не ги оставаат книгите и да го изгаснат интернетот. Само така ќе ги спасиме јунаците.

Децата почнаа да читаат и колку повеќе читаа толку повеќе исчезнуваше црната течност, се додека целосно не исчезна. Змејот Ништо почна да се плаши и да бега.

Тогаш светот на фантазијата ПОБЕДИ!

Така сите јунаци беа спасени Трите Прасиња, Црвенкапа и волкот, Снежана и седумте џуџиња, Пепелашка... Останаа да живеат во бајките, во сказните во фантазиите на децата.

Така се случи моето големо спасување на јунаците на фантазијата.

Лука Коџиќ
ООУ „Блаже Конески „-Велес
Ментори:
Магдалена Камечева
Павлина Андова

Моето патување во Фантазијата

Да патувам многу сакам
Да откривам места нови
Каде Љубовта и мирот цари
со јунаци од книгите игри дари.

Таму нема тага и деца гладни
Насекаде насмевки ,радост и среќа
Сите фатени во оро вито
Снежана , Пепелашка ,Зоки Поки
Петар Пан , Лота и волшебници чудни .

Ајде другарчиња мои
сите да патуваме
до планетата Фантазија да стигнеме,
Каде книгата рака ни пружи
и секогаш со нас се дружи.

Никола Каменаров
ООУ „Блаже Конески „-Велес
Ментори:
Магдалена Камечева
Павлина Андова

Моето патување во Фантазијата

Има убава златна коса
по ливада оди боса ,
крај неа секој од радост блика
таа Златокоса се вика .

Убавицата танцува на бал
со сверт кој и подарил цвет мал,
дрвјата околу бујни крошни раѓаат
од ружата црвени лисја паѓаат.

Зоки Поки мал палавко бил
тој под столче се скрил,
сосетка нова кај него дојде
цел ден нив во игра им пројде.

Така другарчиња мои, ред по редум
прочитав книги седум,
јунаци знајни запознав јас
ЧИТАЈТЕ И ВИЕ ВИ ПОРАЧУВАМ ВАС !

Јована Алчева
Ментори:
Магдалена Камечева
Павлина Андова

Мистериозен настан

Еднаш во 2020 година, повеќето деца престанаа да читаат. За луѓето тоа беше нормално, но не и за карактерите од книгите. Многу ликови од книгите се исплашија, а тоа беа: Шерлок Холмс, Мачорот во чизми, Петар Пан, Кралот Светкошорц, Вини Пу и Малиот Принц.

Лошиот Ништо, се заканил дека ако децата не читаат, целата земја Фантазија ќе биде уништена. Се појави веста дека земјата Фантазија ќе биде 10599487685949545та земја од вселената која ќе ја уништи.

Еден ден Петар Пан и Мачорот во чизми исчезнаа. Малиот Принц не знаеше ништо за тој настан, бидејќи беше во неговата земја и тоа беше многу чудно. Мораше да отпатува до Фантазија. Влезе во магичниот авион и пристигна.

-„зошто баш нас?“-тажно рече Вини Пу.

-“да, навистина е тажно“-рече Шерлок. Ова му беше прв пат да нема одговор на нерешена мистерија.

Малиот Принц им предложи на сите ликови да одлетаат со авионот на земјата Црнос, тоа е земјата во која живееше лошиот Ништо. Веруваше дека се таму и наскоро ќе паднат во забрав од читање. Веднаш се согласија и патуваа до таму 3 часа.

-“јас гледам стапки од чизми,“-рече Шерлок

-“јас гледам стапки од опинци“-рече Вини Пу

-“јас гледам стапки од боси стопала“- рече Светкошорц

Сите траги беа на исто место, но тие одеа по нив и не најдоа ништо. Се обидуваа да го најдат патот по кој одеа Петар Пан и Мачорот во чизми.

-“Друштво, мислам дека ова не е патот“-рече Шерлок.

-“Не грижи се, и да не е ова патот, ќе го најдеме“-рече Светкошорц додека го јадеше своето чоколадо.

-“Ох не, пријатели, стапките веќе исчезнаа“- рече Вини Пу.

Тие сфатија дека нивните верни пријатели исчезнале во црната бура која беснееше над нивните глави.

-“И што сега?“-праша Вини Пу исплашено.

-“Сега е време за планот Б“- рече Светкошорц бришејќи си ја устата од последната коцка чоколадо.

-“Кој е тој план?”-праша Вини Пу.

-“Мммм, не знам?”-збунето одговори кралот Светкошорц

Малиот Принц размислуваше и сфати дека единствениот план Б е да се намали моќта на змејот Ништо. Неговата слабост беше знаењето на земјите во вселената и на луѓето и децата кои живеат во нив. Но размислуваше како да им ја пренесе веста на сите одеднаш.

-“ми текна пријатели. Имаме последна шанса да ги спасиме нашите пријатели, а и самите нас. Тоа е земјата Соновија”.

Земјата Соновија беше единственото место во кое се создаваа соновите на сите деца во светот. Само на тој начин можеше да им се пренесе пораката да читаат книги и да ги спасат нашите другари.

Патувањето до таму не беше многу долго и кога пристигнаа отидоа во центарот на планетата за да ја пренесат пораката до сите дечиња. Не требаше да помине многу време за да се прошири веста, а децата почнаа да читаат и така полека ослабуваше моќта на лошиот Ништо.

Тоа беше совршена шанса за нашите пријатели да тргнат во спасувачка мисија. Светкошорц, не откажувајќи се од своите чоколади, со полна уста рече:

-“Плаши се од нас Ништо, затоа што сега ќе станеш Нешто.....”

-“Светкошорц, остави ме јас да зборувам”-рече Вини Пу превртувајќи со очите. “Ништо нема повеќе моќ, бидејќи децата од целата вселена читаат и тој не може да ги уништи нивните планети. Ние не сакаме да му наштетиме, сакаме да го научиме дека добрите дела се учат само со читање”.

Бурата исчезна, а од далечините се појавија Петар Пан и Мачорот во чизми. Тие толку се изградуваа едни на други, толку се прегрнуваа, бидејќи ова беше навистина тешка мисија за сите нив.

Димитар Писевски
ООУ Владо Тасевски - Скопје
Ментор: Елена Несторовска

Сонот мој

На Камен мост пак
стојам сам.
Тажно обвинен во срам
за прошка граду јас те молам
и во душа за тебе болам.

Гледам како река тече
и сите мои спомени ги влече.
Упорно во сон се мачам
на планини твои да се качам.

О, Боже! Дали ќе може?
Бар за кратко сонот да е јаве.
туѓината да е сонот мој,
а јас да сум во грдот свој.

О, дали некој знае?
Колку долго сонот трае?
Еј, Битола каде си сега?
Кога младост бега,а
срце стега.

Во сонот слушам звуци лесни,
пловат тивки низ сокаци тесни.

О, Боже! дали може?
Пред вечност јас да идам?
Битола своја да ја видам.
О, Боже! Дали може?

Александар Јовановски
ООУ Гоце Делчев н.Илинден-Скопје
Ментор:Елизабета Богдановска

Морска сирена

Вчера деца сонив сон,
исполнет со фантазии и желби еден тон.
На сонот весел брзо му дојде крај,
но фантазијата уште збрка ми прај.

Сирена морска јас бев милна,
низ мориња светски патував силна.
Видов земји, континетни гледав,
со пријатели морски пак се сретнав.

Отидов деца јас дури до Кина
со игра и песна времето ми мина.
Австралија и Африка повторно ги видов,
Во Америка и Азија среќна јас отидов.

Илина Бошковска
ООУ Гоце Делчев н.Илинден-Скопје
Ментор:Елизабета Богдановска

Моето патување во фантазијата

Јас имам фантазија да патувам во вселената. Сакам да ја посетам Вселената и планетата Марс. Би сакала да патувам со моето вселенско летало "Македониум 2...". Со леталото ќе може да се истражува вселената, дали постојат нови светови и да праќа информации напат на земјата.

Ова летало е мал чекор за нашата држава Македонија, а со него ќе направиме голем чекор на човештвото.

Многу сакам да ги гледам ѕвездите и мојот брат близнак Лука да биде со мене.

Најмногу сакам да ги посетам Сонцето и Месечината.

Сакам да направам круг околу нашата планета Земја.

Лана Атанасовска

ООУ Гоце Делчев н.Илинден-Скопје

Ментор: Евдокија С. Наумовска

Моето патување во фантазија

Секоја ноќ штом ќе легнам на својата перница, започнува моето патување. Го облекувам мојот магичен фустан и се качувам во кочијата. Четири бели коњи ме шетаат низ моето царство.

Се е толку убаво. Куки со златни покриви, сребрени патеки, дрвја кои раѓаат највкусни плодови. Седнав покрај мојот поток. Мали рипчиња ме поздравуваат:

- Добре дојде принцезо!

Додека седам, мојот магичен фустан ги менува своите бои. Започнува да врне дијамантски дожд.

Полетувам со моето килимче и одам во мојата пустина. Слетувам на грбот на мојата камила. Таму уживам на моите плажи на кои песокот е од кристали.

Веќе е време за дома. Пристигнувам во моето царство. На сите деца им делаам подароци. Но тоа не се обични подароци туку скапоцени камења.

Теона Јовчевска
ООУ „Гоце Делчев“ - Илинден
Ментор: Тања Василевска

Моето патување во фантазија

По повод мојот роденден од едно мое другарче добив книга на подарок, во која се зборува за еден морнар кој патувал со брод по морињата и океаните. Изминатиот викенд ми беше здодевно, па затоа почнав да ја читам, па така читајќи и фантазирав.

Фантазирав дека јас сум тој морнар и дека патувам по тие мориња и океани. Фантазирав дека сум облечен во морнарска облека, со прекрасна морнарска капа. Дека патувам на голем брод, дека јас сум капетанот на тој брод, а моите другарчиња се морнари, а на моето рамо стои еден прекрасен папагал. Фантазирав како стојан на палубата на бродот и се восхитувам на убавините на сината вода, која во недоглед се простираше пред мојот брод. Ни се случуваа различни случки со мојот екипаж.

Моето патување траеше кратко бидејќи стигнав до последната страница на книгата. Ја затворив ја ставив на полицата и се остана само фантазија.

Иван Веселиновски
ООУ „Гоце Делчев“ н. Илинден
ментор: Елена Саздовска

Моето патување во фантазија

Штом сонцето зајде,
и на небото месечко го замени сега,
затвори очи, и на пат со мене ајде
да видиме мислата наша каде бега.

Позади мориња и планини триста,
позади реки и езера бистри,
постои земја чудесна и чиста,
каде што сите деца се браќа и сестри.

Во реките таму мед и млеко тече,
во планините место снег сладолед надолу се влече,
патиштата таму се од чоколади - црни и бели,
а бонбони и слатки покрај нив има купови цели.

Фантазија се вика таа земја мила,
без пасош се оди и повратна карта,
патувај со мислите како со волшебни крила
и мојата сестричка еднаш таму била.

Флора Петровска
ООУ „Гоце Делчев“
Ментор: Голупка Давиткова

Волшебното огледало

Во една детска фантазија си постоело едно девојче по име Алиса. Таа живеела со своите родители во едно мало градче. Еден убав пролетен ден со своето семејство го средуваше својот подрум. Скриено во кутиите имаше волшебно огледало. Алиса го здогледа огледалото и отрча до него. Кога го зема в раце и привлече внимание огромниот црвен камен кој беше украс на огледалото. Алиса беше мирно девојче, но исто така многу љубопитно дете. Таа го допре каменот и во тој момент влезе во портал кој што ја носи во земјата на фантазијата. Таму е многу убаво, но таа почна да тагува за своите родители. Виде една куќичка во која живееше мечето Спанко кое иако требаше да биде веќе станато од зимски сон тоа уште спиеше. Алиса си помисли дека може тука да остане и преноќи. Но штом почна да чекори слушна еден мил глас, помисли дека е на мајка Ы, но тоа беше гласот на срнчето Венди кое прашуваше од каде е тој силен тресок. Штом ќе дојдеше некое ново суштество имаше силен тресок. Порталите за во земјата на фантазијата не беа само огледала туку и различни предмети што ги користиме во секојдневието. Помина толку долго време што Алиса се спријатели со сите живи суштества и многу ги засака, но и тие неа. Мајка Ы и татко Ы многу беа загрижени по нејзиното исчезнување и никогаш не беа среќни. Еден ден Алиса ја праша лавицата Елка дали е во можност да се врати дома кај своите родители, а таа и одговори: - „Не би сакала да те лажам, ама ако влезеш во оваа врата ќе се вратиш дома“. На никого не кажав бидејќи ако кажев сите ќе си отидоа, а оваа земја мене ми беше доверена. Алиса вечерта влезе во вратата и повторно се врати во својата куќа. Многу нешта и недостигаат, но веќе е дома и се чувствува толку безгрижно. Утредента сите беа среќни поради нејзиното враќање и таа си вети дека прво ќе праша, а потоа ќе допира непознати работи.

**Јана Ѓуровска 4 а одделение
ООУ „Гоце Делчев“ н. Илинден
Ментор: Станка Мицевска**

Моето патување во фантазија

Денот ми започна сосема вообичаено. За време на вечерата не ми се јадеше и заминав во мојата соба. Имав некое чудно претчувство. Неможев да заспијам и излегов на терасата. По десетина минути забележав нешто чудно на небото. Доаѓаше некаква светлина и како што се доближуваше до мене стануваше се поголема. Од светлината ги затворив очите а кога ги отворив се најдов на сосема чудно место. Насекаде имаше чудни луѓе што наликуваа на некакви вонземјани. Беа зелени, имаа големи раце и нозе а очите им беа црвени и мали. Тие беа несокојдневни за мене а јас бев чуден за нив. Зборуваа на друг јазик и се трудеа да ми ги кажат нивните имиња. На тој што му го запомнив името му беше Џангал. Тој ме шеташе по нивната планета која беше голема и интересна. На нивната планета беше многу топло и таму никогаш немало снег. Реките и езерата беа портокалови а рибите во нив зелени. Откако се збогував со мојот пријател Џангал повторно се појави светлината која ме проголта и јас се најдов на мојата тераса. Кога погледнав кон небото на него ја видов само месечината. Тогаш сватив дека тоа што го доживеав беше една прекрасна авантура која сакам повторно да ја доживеам но вистински зошто сега патував само со мојата фантазија.

Андреј Николовски

ООУ „Гоце Делчев“

Ментор: Голупка Давиткова

Моето патување

Моето патување
е вистинско доживување.

Додека патував
многу другарував.

Многу игри
со дечиња играв.
Многу се радував
додека патував.

Кога се вратив
мама и тато
во преградка
ги фатив.

Меланија Костов
ООУ „Гоце Делчев“ н. Илинден
ментор: Елена Саздовска

Необична мисија

Секое дете живее во свој имагинарен свет, свет каде што своите авантури ги доживува на еден поинаков начин, начин кој што е својствен за детските потреби и желби.

Еден ден наставничката ме посочи мене и уште неколку деца да учествуваме во една необична мисија, да посетиме една земја наречена Фантазија и како мисионери да покажеме колку е важно другарувањето со книгите, со тие испишани страници од кои ние секојдневно ги црпиме нашите знаења.

Идејата на прв поглед воопшто не беше лоша. Моите мисли беа насочени кон тоа необично патување за мене, кон таа необична земја по име Фантазија. Фактот дека ќе запознаам деца од таа земја ми претставуваше голем предизвик. Понудата за тоа патување ја прифатив со големо воодушевување и возбуда, но помалку чувствував и страв да се соочам со непознатото, со толку многу деца собрани на едно место. Задачата што ми беше доделена не беше ни малку лесна, но знаејќи ја мојата решителност не се обидов ни за момент да се предомислам, бидејќи таа мисија ми беше доделена мене, а погазувањето на зборот ќе значеше откажување од моите желби да се докажам на некое поле, но и ќе ја разочарав наставничката која веруваше во моите способности.

Дојде моментот за поаѓање во земја која го има најчудното име Фантазија. Моето пристигнување таму за децата беше спас. Во нивните очи забележав сјај каков што не сум видел досега. Беа возбудени кога им објаснив која е мојата мисија. При неколкудневното дружење со децата успеав да им ги образложам своите ставови за љубовта што треба да ја негуваат кон тие испишани страници, кон пишаниот збор, за јунаците и хероите од сите досегашни прочитани книги и лектирни изданија. Ме слушаа со големо внимание

Ги спомнав ликовите како доктор Офболи, Петар Пан, детето Вилен, Орхан, потоа хероите од различните сказни како Снежана и седумтте џуџиња, Пепелашка, Црвенкапа и други ликови од книгите кои досега сум ги прочитал.

Имаа доста прашања поврзани со овие ликови, а јас секојпат успеав да им ги одговорам на начин кој е својствен за мене. Им доловив дека преку читањето на тие испишани страници го збогатуваме нашиот речник како во усното така и во писменото изразување, дека преку употребата на книгите ја изразуваме својата креативност и умешност за пишување раскази, песни, приказни, сказни и други прозни и поетски дела.

Можеби еден ден ќе станеме автори на познати дела, на книгите кои ќе им бидат најдобри другари на децата од целиот свет. Со тие непроценливи богатства ќе растат, ќе чекорат смело кон иднината, ќе се потсетуваат на тие времиња кои ќе остават траен белег во нивните искрени срца. Од моето изложување децата се воодушевија и ми ветија дека во иднина ќе се трудат повеќе да читаат, да другаруваат со пишаниот збор, ќе го негуваат и чуваат својот јазик.

Книгите се „најмоќното оружје“, блескаат на нашите полици и доколку ги читаме ќе

успееме да ги спасиме хероите и јунаците од нивното исчезнување.

Мојата мисија во оваа земја беше успешно завршена. Се вратив горд од ова мое необично и несекојдневно патување кое кај мене предизвика интерес за посетување и на други атрактивни места. Се надевам дека во иднина ќе учествувам и на многу мисии каде ќе можам да покажам се што сум научил за овие години.

Изработил: Марио Митевски
ООУ „Гоце Делчев“ н. Илинден, Скопје
Ментор: Маја Блажевска

Различен свет таканаречен „Фантазија“

Децата живеат во свој свет исполнет со убавината на нивната фантазија, свет во кој се е можно и сите приказни имаат среќен крај. Нивниот свет е крајно едноставен. Тие сакаат да читаат книги но, сакаат и се што прочитале да го доживеат. Ете тогаш нивната фантазија влегува во филмот.

Јас почнав да пишувам за да ви кажам како јас со мојата љубов кон книгите, во мојот мал свет ги запознав сите ликови од приказните, на крајот и ги спасив, но за тоа малку подоцна. Тука беа Петар Пан, Златокоса, Аладин, самовилите и уште многу такви. Книгата што ја читав се викаше „Моето патување во фантазијата“. Главен лик беше Петар Пан. Се разбира во секоја приказна треба да има и еден или повеќе лоши ликови. Во оваа приказна тоа беше змејот по име „Ништо“.

Едно утро јас бев многу лута и сакав да бидам сама, но немав каде да одам. Во тој момент ја здогледав книгата на масата и знаев што да направам. Ја земав и почнав да читам. На почетокот беше кажано дека никој од ликовите во приказната нема моќ да го победи змејот „Ништо“. Единствен начин тоа да се стори е секое дете од светот „Фантазија“ да прочита по десет книги. Тоа би го претворило змејот во прашина. Дури првата реченица ме смири. Помислив „змејот не е непобедлив“. Наеднаш јас веќе не бев во мојата соба, туку бев во свет таканаречен „Фантазија“. Многу е убаво чувството наеднаш да се промени димензијата пред тебе. Таму беа Петар Пан, Аладин, самовилите, Пепелашка, Златокоса...

Прво го запознав Петар, а потоа и сите останати. Бевме пријатели. Таму секој ден ни беше исполнет со авантури, а авантурите беа исполнети со дружба, убавина, победа и пораз. Да, некогаш губевме. Најубави ми беа авантурите со Петар, самовилите и со Аладин на неговиот летачки килим. Не беше лошо и со Златокосата. Убаво беше и со Пепелашка во нејзиниот замок.

Еден ден јас и Петар летавме низ облаците составени од шеќерна волна. Но, тоа сепак не била шеќерна волна, туку лута волна. Таа ни ја подметнал змејот „Ништо“. Десет дена имавме stomачни тегоби. За нас се грижеа Аладин и Пепелашка. Змејот реши да не удри по нашата најслаба точка.

Едно утро ми стигна едно писменце, а во него пишуваше:

„Малечка, јас сум Ништо. Деновие ќе тргнам во акција и Петар ќе настрада. Ха, ха, ха!“.

Јас не ни помислив да му кажам на Петар, затоа што тој секогаш се прави најсилен и вели дека „Ништо“ е само обичен гуштер. Но, не е така. Потоа тргнав во акција, одев од од врата на врата и од секое дете барав да прочита по десет книги. „Фантазија“ е мал свет и лесно може да се помине. Секое дете ги прочита своите книги и на „Ништо“ му беше многу лошо, се распамети. Свати дека луѓето не треба да се убиваат, туку треба да се сакаат. Од тогаш „Ништо“ ни е најдобар пријател.

Наеднаш пред мене веќе не беше светот „Фантазија“, туку бев дома во мојата соба. Се беше исто како на почетокот, само лутината во мене ја немаше. Ете така, ние децата со нашата љубов кон книгите го спасивме светот. Биди и ти еден од нас, читај и фантазирај!

Изработила: Ева Печенпетеловска
ООУ „Гоце Делчев“ н. Илинден, Скопје
Ментор: Маја Блажевска

Фантазија

Вчера малата Јана
многу рано стана
од сонот се буди
и многу се чуди.

Со авион леташе
низ Африка се шеташе
во пештера спиеше
без сапун се миеше.

Патував,патував
и секаде свратував,
играв игри разни
слушав чудни сказни.

Зоки Поки и Пепелашка
со глумчето Мице и Црвенкапа
кај трите прасиња се сокрија
со волшебен килим се покрија.

Јана Давиткова
ООУ „Гоце Делчев“

Чудна војна

Во еден чуден универзум, постои една планета по име „Динчи“. На таа планета, земјата е поделена и во неа живеат два вида на животни: мачки и кучиња. Тие се непријатели. Секоја година, кучињата војуваат со мачките, за тие да бидат единствениот вид на животно на „Динчи“. Нивните капетани се: Мачорот Мечо и Кучето Вирни. Ќе победат тие кои ќе имаат прочитано повеќе книги.

Денес е денот за војната. Сите се подготвени, облечени за борба, со книги и тетратки. Мачорот Мечо кажа неколку реченици:

-Сега, мачори мои, знаете зошто сте тука. За да ги спасите нашите браќа и сестри! За да бидеме слободни, засекогаш! Сега, да земеме положба и да почнеме со читање.

Сите се наместија во своите борбени положби, читаа за Петар Пан и неговите доживувања, за летачката мисија на Аладин... Во тој момент, пристигнаа и кучињата. Започна необична војна, војна во читање. Се прелистуваа страници. Кучето Вирни изгледаше многу страшно, со своите големи, страшни, остри заби ги надгледуваше своите читатели. Стотици мачори и кучиња беа собрани на едно место. Целата планета изгледаше како една голема читална. Секој што ќе прочиташе книга трчаше да земе друга. Настана вистинска борба при земањето на книги од полиците. Мечо се изненади и им викна на своите мачори да се поттргнат на страна за да не ги удри некоја дебела книга по глава. Кучето Вирни ја надгледуваше својата воена единица. Постарите кучиња мака мачеа со своите очила. Ги подместуваа и читаа со голема брзина. Мачорите се поитри отколку кучињата, а исто така и повешти од нив. Еден мачор тајно земаше книги од задната страна на најдолната полица, а едно мало маче, кое никој не го забележуваше трчаше и прашуваше на кого му е потребна нова книга за читање. Во тој необичен натпревар, мачорот Мечо напиша писмо за неговото семејство. На тоа писмо пишуваше:

„Драго мое семејство, да знаете дека јас вас многу ве сакам и ќе ве сакам до бескрај. Вашиот сопруг и татко, Мачорот Мечо“. Откако Мечо го напиша писмото, му потекоа солзи.

Одеднаш се слушна: Победааааа!!! Трчаа кучињата на сите страни. Судијата Аладин ги преброја прочитаните книги и ги прогласи кучињата за победници. Радоста беше голема. Сите се радуваа, се прегрнуваа, плачеа од радост. Победата значеше дека кучињата ќе управуваат со планетата, а мачките ќе мораат секојдневно да читаат книги и да ги прераскажуваат на малите мачиња и кутриња. Во иднина сите ќе живеат во мир, слога, дружба. Иако мачките изгубија, нивниот капетан мачорот Мечо ги пофали за упорноста, пожртвуваноста, несебичната помош во размената на книги.

Дојде моментот кога победниците требаше да ја добијат заслужената награда. Честа да ја додели наградата му припадна на Петар Пан. Наградата беше еден голем пехар, од двете страни со книга, наместо рачки. Кучето Вирни се подготви за примање на наградата. Насмевка го красеше неговото лице. Се слушаа аплаузи од сите страни. Најрадосни беа

малите кутриња. Петар Пан го предаде пехарот. Капетан Вирни се заблагодари и вети дека како водач на планетата „Динчи“ ќе се потруди сите жители, без разлика дали се кучиња или мачки да живеат во слога, да минуваат денови во дружбаа со книгите и секоја седмица ќе се прогласува најдобар читач на планетата.

И така, заврши жестоката борба помеѓу кучињата и мачките. Сега, капетанот Вирни е запишан во книгата на јунаци. Таа книга е сместена во музејот на историјата на планета „Динчи“.

Изработила: Ана Крстевска
ООУ „Гоце Делчев“ н. Илинден, Скопје
Ментор: Маја Блажевска

Моето патување во фантазијата

Јас, Ангела, станав од кревет. Нешто бучеше во дневната соба. Се симнав долу тивко и таму имаше голем црн змеј. Знаев дека змејот се вика Ништо. Змејот Ништо живее во книгите. Тој ги јаде книгите и сите добри ликови од приказните. И има големи остри заби. Ги побарав моите книги беа сите искинати освен една книга која за чудо беше добра. Ја земав книгата. Ја отворив а од неа излегоа сите добри ликови од приказните. Тие беа исплашени. Јас ги прашав: Зошто сте исплашени? Ние сме исплашени бидејќи змејот Ништо ќе не изеде. Им кажав не се грижете јас ќе ве спасам. Но, како да ве спасам? Мораш да читаш повеќе и повеќе за да змејот Ништо се врати во книгата. Тогаш јас ја прочитав целата книга и навистина змејот Ништо се врати во книгата. Тогаш сите добри ликови од приказните мегушнаа и ми се заблагодарија затоа што ги спасив.

Ученик: Ангела Поповска

Ментор: Билјана Васиќ, Ивана Јанковска

ООУ „11 Октомври“ - Скопје, Центар

Моето патување во фантазијата

Јас бев во морето со малата сирена. Игравме криенка со рибата, со црвениот рак со големите клешти и морскиот еж. Бидејќи никој не читал книги, таму дојде Змејот Ништо кој ги зароби сите добри ликови од приказните. Змејот Ништо беше голем црн змеј, со остри заби и со големи крилја. Тој живеше на една превисока планина. Таму било многу пусто и живеел само змејот и никој друг, па затоа решил да дојде во морето. Змејот беше многу лут и затоа ги соба сите книги во торнадо.

Јас и малата сирена баравме решение да ги спасиме ликовите од приказните. Имав идеја со малата сирена да прочитаме многу книги и да го избркаме Змејот Ништо. Малата сирена ми кажа дека во морето имало скриена библиотека. Се мачевме да ја најдеме библиотеката и сакавме да го прашаме за совет мудриот рак. Но затоа што сите морски животни и мудриот рак беа исплашени од Змејот Ништо сите беа скриени и не можевме да ги најдеме и да ги прашаме за библиотеката.

Во тој момент барајќи ги животните, подигнавме едно камче и ни се отвори скриената библиотека. Јас и малата сирена се израдувавме дека ја најдовме библиотеката, но имавме уште многу работа. Читајќи ги книгите од нив излегоа сите добри ликови од приказните. Ликовите од приказните ни кажаа дека им се здосадило седејќи во книгите и се согласија да ни помогнат. Ние читавме многу други книги и читајќи ги книгите Змејот Ништо се повеќе се смалуваше и на крајот се претвори во многу мало рипче во сите бои што можевме да ги замислиме. Така ги спасивме ликовите од приказните.

Гала Георгиевска
ОУ 11 Октомври Скопје
Ментор : Билјана Васиќ, Ивана Јанковска

Моето патување во фантазија

Никој не читаше книги во земјата Фантазија. По една година се појави змејот Ништо. Јас, Зоки Поки, Снежана и Пепелашка се здруживме да го избркавме змејот Ништо. Го избркавме такашто почнавме да читаме на глас. Читајте ги книгите на глас и змејот Ништо нема да се врати. Змејот Ништо почна да се смалува и смалува. И така сите почнаа да читаат книги.

Ученик: Калина Димитровска

Менотор: Билјана Васиќ

Спасувајќи ја земјата фантазија

Сончево пролетно утро. Надвор црцореа птиците. Излегов во паркот во близина на моето училиште. Беше рано и тивко, без детски џагор. Седнав на една клупа да ги чекам другарчињата. На тревата имаше зелен пластичен змеј и го земав в рака. Наеднаш се случи нешто чудно. Се појави силна светлина. Влегов во еден шарен свет. Се најдов во земјата Фантазија. Таму беше како од книгите што дотогаш ги имав прочитано. Го видов мојот омилен Зоки Поки заедно со неговата пријателка Лидија. Ми дадоа шарени бонбони. Петар Пан леташе радосен заедно со Звончица. Вини Пу се сладеше од медот. Пепелашка танцуваше со својот принц. Златокоса ја чешлаше својата златна коса, а Доктор Офболи се грижеше за здравјето на патката Кика и кучето Ако. Наеднаш на небото се појави зелениот змеј. Рече дека се вика Ништо и дека ќе ги уништи ликовите од моите книги. Се исплашивме сите. Се замислив како да ги одбранам моите херои. Ги викнав сите 18 другарчиња од одделението да дојдат во земјата Фантазија. Земавме по една книга и ја кренавме во раце како штит. Змејот Ништо се исплаши од моќта на зборовите напишани во книгите и исчезна во небото. Пишаниот збор не обедини во борбата против лошиот Ништо. Ја спасивме Фантазија и наеднаш сите се најдовме во паркот пред мојата зграда. Зелениот пластичен змеј остана сам на клупата, никој не си играше со него. Јас и моите другарчиња повеќе сакавме да зборуваме за авантурите на нашите омилен херои и да се пофалиме кој колку книги прочитал.

КИРИЛ НИКОЛОСКИ

ООУ „11 Октомври“ - Скопје, Центар

Ментор: Билјана Васиќ, Ивана Јанковска

Моето патување во фантазија

Еден ден Снежана отишла кај нејзината баба. Јас поминував од кај куќата и го здогледав Змејот Ништо како сака да влезе во куќата и да го земе нејзиното јадење. Јас се скрив позади куќата и од прозорецот и шепнав на Снежана дека надвор е Змејот Ништо. И реков да ми даде една книга од библиотеката и почнав да читам. Така Змејот Ништо не и го зема јадењето на Снежана и продолжи да шета по шумата.

Змејот Ништо сакал многу да грицка книги. Тој ги грицкал книгите што не ги читале децата, и во последно време тој многу грицкал книги бидејќи децата се помалку читаат книги. Сите библиотеки биле испразнети и најубавите детски книги изгрицкани. Се договориле децата дека ќе читаат една книга на ден, за да ги спасат книгите од Змејот Ништо. Така читајќи ги книгите децата ги спасиле книгите од Змејот Ништо.

Лина Сотироска

ООУ „11 Октомври“- Скопје, Центар

Ментор: Билјана Васиќ, Ивана Јанковска

Моето патување во фантазијата

Една година повеќето деца не читаа книги. После некое време се појави змејот Ништо.

Јас бев во библиотеката ги читав лектирите Зоки Поки, Снежана, Убавицата и Сверот.

Змејот Ништо се исплаши бидејќи сите деца почнаа да читаат книги. Змејот Ништо се изнервира и почна да се смалува и смалува.

Змејот Ништо е еден змеј кој не ги сака ликовите од книгите. Тој не сака да постојат книгите.

Тој има многу деца исплашено додека читаат.

Никола Пандилов
ООУ 11-ти Октомври Скопје
Ментор: Билјана Васиќ, Ивана Јанковска

Најубавите Бајки

Еден ден се сретнав со Петар Пан. Потоа се сретнав и со Зоки Поки .Ние се шетавме во најчудната земја во целиот свет . Таа имаше езеро од вкусно чоколадо, а наместо дрвја имаше големи лижавчиња во вид на чадорчиња во разни бои и со разни вкусови . А пак цвеќињата беа од најразлични шеќери. Си играв со двајцата и одеднаш се појави Змејот Ништо и почна да испушта оган по Зоки Поки и Петар Пан.Ние почнавме да бегаме и да се криеме од оганот кој го испушташе тој. Бегајќи ја сретнавме Снежана и таа не спаси од Змејот Ништо. Откако змејот си отиде, ние и се благодаривме на Снежана што ни помогна и го продолживме патот. Во тој момент го слушнав гласот на мајка ми како вели „ Стани Петар , време е за на училиште “. Јас во тој момент разбрав дека сето ова било само еден детски сон.

Ученик: Боризовски Петар

Ментор: Билјана Васиќ, Ивана Јанковска

ООУ “11 октомври“ - Скопје, Центар

Моето патување во фантазија

Јас дојдов во библиотеката и таму имаше многу книги во различни бои. Сите изгледаа многу интересно и веднаш посакав да прочитам некоја. Најдов една книга со златна корица со ѕвезди, скриена на полицата. Книгата беше за Снежана и седумте џуџиња. Моите родители ми ја читале додека бев мала, но сакав сама да ја прочитам. Одеднаш додека читав, нешто чудно се случи. Во библиотеката се појави Змејот НИШТО. Змејот НИШТО е змеј кој ги кине книгите што не ги читаат децата. Со својата огромна уста и остри заби ги јадеше книгите кои никој не ги имаше прочитано. Дојдоа повеќе деца за да ми помогнат да прочитам многу книги. Со читање можеме да ги спасиме книгите од змејот и сите почнавме да читаме брзо. Змејот НИШТО кога виде со кого си има работа, се намали и се претвори во едно мало врапче.

СОФИЈА ВЕЛЕВСКА

ООУ „11 Октомври“, Скопје, Центар

Ментор: Билјана Васиќ, Ивана Јанковска

Нас во фантазијата

Змејот Ништо е змеј што сака децата да не читаат за да ги грицка расказите. Тој живее во расказите што децата не ги читале. Еден ден Матеа не сакала да чита.

И веднаш се појавил змејот Ништо и ги уништил сите книги.

Јас дојдов, почнав да читам на глас и така го избрках змејот Ништо. Змејот сакаше сите книги што не ги читале децата од библиотеката да ги уништи.

Јас сакав змејот да си отиде од сите книги и раскази. Откако дознав дека змејот сака да ги уништи сите книги ги повикав сите деца да го избркаме.

Почнавме да читаме сите на сиот глас и го исплашивме змејот Ништо.

ПОУКА: Драги деца не гледајте во телефони и компјутери.

Читајте книги!!!

Петковска Софија
ОУ „11ти Октомври”-Скопје
Ментор: Билјана Васиќ и Ивана Јанковска

Моето патување во фантазија

Змејот Ништо сака да ги уништи сите приказни. Но, јас и моите другарчиња Снежана, Сверот, Зоки Поки, Пепелашка и Убавицата ќе го уништиме. Имаме мапа по која ќе се движиме и ќе му поставуваме препреки за тој да биде спречен во својата намера. Приказните напишани во книги, никогаш нема да изумрат. Ќе ги искористиме сите оние трикови кои ги има во приказните. Јаболкото кое го јаде Снежана, ќе му го сервираме на змејот Ништо, додека тој се подготвува со својот оган да го уништи, отровот веќе ќе му биде во грлото. Одиме понатаму, Зоки Поки заедно со Лидија ќе му ги постават карамелите кога тој ќе сака да ја уништи нивната приказна. Ништо ќе се сопне, ќе падне и ќе се онесвести. Во тој момент ќе ги повикам глувчињата на Пепелашка, да го изгрицкаат, за да не може понатаму да се бори. Кога ќе го изгрицкаат глувчињата, Сверот ќе го подигне и ќе го стави во кочијата, а потоа ќе го однесе далеку и ќе го фрли во морето. Кога ќе пристигнат до морето, Убавицата и Сверот не спасат од ова зло, кое сака само да уништува, а не и да создава.

Никушевски Томи
ООУ „11ти Октомври“ - Скопје, Центар
Ментор : Билјана Васиќ, Ивана Јанковска

Слаткиот Свет

Едно утро се разбудив во чудна кука во која се беше направено од чоколада. Таму имаше кревет од чоколадо, маса, столчиња, плакар, сидови, па дури и оџакот беше чоколаден. Се разбира дека и вратите и прозорците беа од чоколада.

Излегов од кука на волшебството и пред мене се појави Слаткиот Свет. Имаша куки од џиновски бонбони и чоколада, мостовите над малите поточиња беа од чоколада... Јас се прошетав и во дворот на најубавата и најголема кука ја видов Снежана со шест џуџиња.

Ја знам од приказните кои сум ги читала и ја прашав што бара тука во Слаткиот Свет. Таа ми рече дека го изгубила џуџето по име Кивко кое постојано кивало. Го барала насекаде низ цел свет и дошла во земјата на Слаткиот свет исполнета со чоколадни куки, дворци, врати, прозорци, мостови, патишта, насмеани и среќни деца. На цел глас го довикуваше Кивко заедно со останатите шест џуџиња. Но Кивко не се јави. И помогнав во барањето, но за жал не го пронајдовме.

Го напуштивме Слаткиот свет и продолживме да го бараме светот на животните - една голема сончева шума полна со мали и големи дрвја со широки крошни, низ кои се пробиваат сончевите зраци. Го забележавме Кивко под едно дрво покрај поточе од кое пиеше бистра вода. Застанавме и го запрашавме како стигнал во Светот на животните. Кивко ни одговори дека еден ден кога се вратил од шумата во својата кука во која живеел со Снежана и своите шест браќа, била празна. Снежана и шесте џуџиња не биле во кука, ниту пак во дворот. Кивко тргнал да ги бара и стигнал до една прекрасна долина со многу дрвја, птици, поточиња, прекрасни куки, сите направени од чоколада. Таму прашал за Снежана, но му одговориле дека не дошла. Продолжил да ја бара и стигнал пред една голема порта на која пишувало „Светот на добрите животни“. Изморен од долгото лутање ожеднел и седна да пие вода од бистрото поточе, каде што го пронајдовме.

Се збогував со Снежана и седумте џуџиња кои заедно тргнаа кон својот дом, а јас се вратив во Слаткиот Свет. Го сретнав Доктор Офболи и Ава. Се поздравив и отидов во чоколадната кука и заспа во удобниот кревет. Утрото се разбудив во мојот сопствен кревет кој не беше направен од чоколада и посакав повторно да одам во Слаткиот Свет на добрите луѓе и деца, заедно со мојата сестра, мама, тато, Снежана и седумте џуџиња, со патување во еден долг и убав сон. Доколку се оствари повторно ќе напишам за доживувањата од патувањето.

АНА МАНОЈЛОВСКА
ООУ „Петар Поп Арсов“ - Скопје
Ментор: Оливера Саздова

Спасувањето на островот Фантазија

Пристигна долго очекуваниот летен распуст. Иако со нетрпение го очекував, по само неколку дена ми здодеа. Премногу топлото време не ми дозволуваше да излезам надвор, па затоа решив да прочитам нешто.

Зедов една стара сликовница од големата полица и седнав покрај прозорецот. Тоа беше мојата омилена сликовница од најраното детство. Со неа заспивав секоја ноќ, но одамна ја немав видено. Искрено, се помалку време им посветував на книгите, а се повеќе слободното време го поминував играјќи некоја игра на компјутер.

Држејќи ја сликовницата отворена уште на почеток, заталкав со мислите.

За миг се најдов на еден остров наречен Фантазија. Тука беше домот на Том и Џери, на Вини Пу, домот на Џуџињата, на Штрумфовите и на сите наши јунаци со кои растевме и учевме преку игра. Бев пресреќна. Неможев да поверувам дека сум тука, во нивниот дом, толку близу.

Мојата преголема возбуда не ми дозволи да ја почувствувам нивната тага и разочарување. Тие беа во животна опасност. Нашите јунаци ги броеја последните часови пред нивното уништување. Целиот остров Фантазија на кој тие живееше беше заробен од злобниот Господин Облак, кој се закануваше со потопување на островот. Тој Г-дин Облак, беше господар на сите компјутери во светот и ги убедуваше децата да забораваат на своите јунаци и да се посветат на компјутерските игри.

Страв, паника и беспомошност беше првото нешто што помина низ мојата глава. За среќа сето тоа траеше премногу кратко и веќе имав план и идеја како да ги спасиме нашите јунаци од злобниот Г-дин Облак. Решив да се борам против него со неговото оружје. Го извадив компјутерот од својот ранец и преку интернет ги контактирав сите свои врсници во светот. Накусо им ја раскажав намерата на Г-дин Облак, а потоа со нив го споделив својот план за нивно спасување. Бев сигурна дека ако сите деца во светот ги уништат игрите на своите компјутери ќе го победиме злобниот Г-дин Облак и над островот Фантазија повторно ќе блесне сонце, а на лицата на нашите јунаци ќе се вратат насмевката и среќата.

Во еден миг тоа се случи. Сите врсници го прифатија предизвикот и од своите компјутери ги избришаа своите игри. Едноставно не можев да им верувам на своите очи.

Се се случи толку брзо и ненадејно. Островот Фантазија беше спасен. Злобниот Г-дин Облак исчезна. Насакаде блескаше сонце и се беше прекрасно. Нашите јунаци повторно беа тие истите кои ни го разубавуваа детството.

Тој ден доживеавме голема лекција која беше поучна за децата од целиот свет, па затоа дадовме едно големо ветување. Ветивме дека нема да ги забораваме старите навики во

иднина и дека секојдневно и се повеќе ќе се дружиме со нашите јунаци за да не дозволиме да исчезнат и бидат заборавени.

Една капка солза која се стркала по моето лице при разделбата со Пепелашка ме врати во мојата соба покрај прозорецот. Станав и ја прередив полицата со моите сликовници правејќи место за нови книги и нови доживувања.

МАТЕА СТОЈАНОВСКА
ООУ ПЕТАР ПОП АРСОВ - СКОПЈЕ
Ментор: Оливера Саздова

МОЕТО ПАТУВАЊЕ ВО ФАНТАЗИЈА

Мојата фантазија е вистинско чудо ,
да вежбам теквондо , карате и џудо,
да имам коњ со рог и розови крила,
со него да ја преледам татковината моја мила.

Торбичка мала сакам да имам ,
полна со ѕвездички сјајни мали,
па да ги распослам кај оние деца,
кои нема кој да ги гали.

Да се насмевнат тие на сиот глас,
гласно секој да ги чуе,
па така нашата фантазија детска,
на секое дете реалност да му е.

Изабела Томановска

О.У. Кочо Рацин

Ментор: Светлана Жилевска

Мојата фантазија

Јас сум девојче кое многу сака да сонува. Сонувам по желба. Многу желби имам и многу сонови. Најповеќе од се сакам да фантазирам како сум музичка ѕвезда, како блескам на бината пред публиката додека пеам. Блескам со сјај во очите кога гледам како ме обожаваат сите. И пеам, пеам и играм. Сите навиваат за мене па на крај победувам. Секогаш го земам она посакуваното, најпосакуваното, првото, златното место. И, да во мојата фантазија јас сум вистинска музичка ѕвезда.

Стефанија Николовска
Ментор: Цветанка Љамчевска

Фантастичен лет

Оваа долга ноќ
Имав чудна моќ,
Влегов во реката
И отидов на друга планета.

Тоа беше необичен лет
Во друг свет,
Со чудна убавина
И од свезди лавина.

За миг видов
Необичен свет
И птици во лет
Цвекиња во бои разни
Но и ливади празни.

Мила Секуловска
Ментор: Цветанка Љамчевска

Моето патување во фантазија

Училишното свонче засвони.

Почнува вториот час.

Сите деца ја вадат својата читанка од своите шарени ранчиња.

Започна часот и по ништо не се разликуваше од сите останати часови. На овој час требаше да бидеме креативни и да раскажеме за нашето волшебено патување. Јас немав идеја. Само седев и гледав во отворениот прозорец. Мислев дека нема да напишам ни збор. Тогаш на прозорецот се појави дете цело облечено како пилот. Тој ме викна да влезам во неговиот авион и да одиме на фантастично патување. Јас се изненадив, не забележив излегов и се упатив кон него. Застанав до моето ново друарче. Неговото име беше Дима - пилотот Дима. Се качивме во авионот и летнавме кон Фантазија... земјата Фантазија.

Надвор ништо не беше исто. Зградите и куќите беа од бисквити и колачи, автомобилите беа од чоколадо, дрвата и цвеќињата мирисаа на највкусна торта, реката не беше од вода туку од лимонада, а облаците беа како шеќерна волна.

Кога се симнавме од авионот се напивме малце од лимонадата во реката и каснавме по едно чоколадно тркало од автомобилите, но набрзо моравме да се засолниме бидејќи почнаа да врнат бонбони.

Времето брзо ни минуваше во забава, игра, среќа... се додека не ја слушнав наставничката како ме опоменува да пишувам. Тогаш јас сфатив дека тоа е фантазија која едвај чекам да им ја прераскажам на моите другарчиња. И веднаш почнав да пишувам, надевајќи дека кога ќе ги прочитаат моите авантури со мојот нов другар - пилотот Дима, ќе посакаат тој да биде и нивни другар.

Деа Атанасов
ОУ "Гоце Делчев" - Битола
Ментор - Светлана Кочовска

Книгата најголемо богатство

Кога ја отварам книгата,
како да отварам ковчек
со најголемо богатство.
Кога ја читам книгата,
како да сонувам ливада полна цвеќиња.

Кога ги листам
страниците од книгата,
како да играм брканица со ликовите.
Кога читам за ликовите,
како да сум ги пронашла
другарите.

Во различни книги
различни ликови,
во „Мачки детективи“
мачиња мали.
Во „Принцезата Дејзи“
принцезите се главни
сакаат да станат кралици славни.

Со книгите во небото
летам, со птиците се шетам.
И патувам и сонувам
и со книгите се радувам.

Сара Ѓоргиевска
ОУ „Гоце Делчев“ Битола
Ментор: Мирјана Невенова

Моето патување во фантазија

Едно утро се разбудив, се облеков и бев спремна за на училиште. Поминав вообичаено бидејќи постојано мислев на Ништо. Тоа бесчувствително Ништо што ќе ме остави тажна без моите омилені другарчиња. Решив нешто да направам, ама не знаев што.

Така замислена, пристигнав на паркингот пред мојата зграда. Таму имаше еден многу чуден автомобил кој можеше да зборува. Ми рече да влезам внатре. Јас го послушав и влегов. Целиот беше нареден со копчиња и јас притиснав едно. Во тој момент автомобилот полета. Се најдовме на небото каде што имаше три земји: Земјата на чудата, Земјата на бајките и Земјата на соништата.

Најпрво отидов во Земјата на бајките. Таму имаше еден многу интересен раскажувач со дебели очила, бели заби и голем шешир на главата. Имаше и многу деца кои седеа на облачињата и го слушаа како прекрасно раскажува бајки. Но, во тој момент раскажувачот заплака. Сите се стрчавме накај него за да го утешиме. Тој ме погледна и ми подари една голема дебела книга со најубавите бајки на светот. Ми рече дека ако им ја прочитам оваа бајка на сите деца со црни очи, им ја прераскажам на сите деца со сини очи и им ја подарам на останатите деца, оние со кафеави и зелени очи, Ништо ќе ја изгуби силата и ќе ги спасам јунаците. Се зачудив но, решив да ги спасам сите јунаци од тоа Ништо, што ми стана непријател.

Побарав автомобилот да ме однесе во Земјата на чудата. Таму ја побарав Алиса и другите ликови од таа приказна, за да ми кажат како да ги соберам сите деца со црни очи веднаш. Алиса ја повика својата војска од карти и ги испрати да ги донесат децата. За тоа време го повикав Дедо Мраз со неговите елени и големата санка. Го испратив да ги пронајде сите деца со сини очи, да ги качи на неговата санка и веднаш да ги донесе овде. Сретнав и самовили со долги коси и прекрасни фустани кои ми подарија едно волшебено стапче. Е стапчето го оставив во џебот, бидејќи не знаев зошто би го искористила. Алиса се појави пред мене со сите деца со црни очи од целиот свет. Не чекав, туку веднаш ги наседнав, им објаснив што ќе правам и започнав со читање. Бајките беа прекрасни. Црните очиња ме гледаа, ушињата слушаа а рачињата ги покриваа устенцата кога нешто чудно се случуваше во бајките. Во тој момент пристигнаа елените со сите дечиња со боја на небо. Бев уморна од читањето па затоа ги замолив децата што ги слушаа бајките да ми помогнат во прераскажувањето. Заедно започнавме и нанижавме ѓердан од приказните. Сините очиња љубопитно гледаа во сите нас. Кога завршивме, тргнав кон Земјата на соништата.

На почетокот таму немаше ништо, само една табела на која пишуваше: „ На југ - кралицата на детските соништа“. Отидов на југ и таму видов едно девојче со долг бел фустан. Тоа девојче имаше една Месечина која и кажуваше дали децата биле умни и послушни или не. Девојчето на умните деца им праќаше убави соништа, а на оние кои не

биле умни им испраќаше страшни соништа. Јас го замолив девојчето да им испратиме само убави соништа на сите деца тоа се согласи.

Се качив во автомобилот и уморна сум заспала. Сонував како сме собрани сите деца од целиот свет заедно на една голема полјанка а во средината стои Ништо. Започнуваме сите да прераскажуваме прекрасни бајки, а Ништо си ги покрива неговите големи уши и не сака да слуша. Но, тогаш замавнав со волшебното стапче и на сите деца со кафеави и зелени очи им се појавија во рацете исти книги со бајките на раскажувачот и тие како во еден глас започнаа да читаат. Ништо веќе не можеше да издржи, се наду како голем балон и испука. Од него излегоа многу раскази, песни, детски мисли кои тој ги украде од децата. Сите бевме пресреќни што го победивме Ништо и што од сето ова научивме нешто.

Кога се разбудив, во раката држев волшебно стапче. Возможно ли е?

Викторија Ковацалиева
ООУ „Страшо Пинџур“ - Кавадарци
Ментор: Соња Спанцова

Волшебният замок

Во чудесната земја „Фантазија“ си живееше едно девојче по име Златокоса. Тоа име го добила бидејќи косата и беше долга и светеше како злато. Бидејќи живееше покрај едно големо чоколадно езеро, таа често правеше огромни замоци од парчиња чоколадо и шарени бонбони. Еден убав ден, додека таа си играше покрај замокот кој го направи, се случи нешто волшебнo!- Таа одеднаш се најде во замокот, но не беше сама! Покрај неа беа мечето „Вини Пу“, и нејзиното помало братче „Петар Пан“, како и нејзината најдобра другарка Пепелашка“. Но тоа не беше се! Околу неа беа и нејзините омилени играчки но нешто необично се случуваше-тие зборуваа! Златокоса само молчеше и ги гледаше зачудено,се беше тивко.

Одеднаш се појави едно големо чудно суштество кое наликуваше на змеј...таа беше во право, тоа секако беше гооолем црн змеј кој далеку во магичната црна шума каде што живееше го викаа „Ништо“. Тој откако го покажа својот пламен јазик за да ги исплаши, со длабок страшен глас рече: Децаааа и се ближи крајот на вашата слатка забава овде,бидејќи вашата омилена,слатка,чоколадна и шарена земја „Фантазија“ , за скоро ќе исчезне, јас ќе дувнам сииилно, а од топлиот оган кој излегува од мојата уста,се ќе се стопи, а и вие исто така! Но ако навистина ја сакате, постои само еден начин да ја спасите, а тоа е, да прочитате мнооогу книги. Со секоја прочитана книга од небото ќе ви падне по една бонбона“. Додека им зборуваше на децата змејот им подаде една голема шарена вреќа и им рече- “Еве,земете,ако ја наполните оваа вреќа со бонбони за мене, ќе ја спасите вашата земја”.

Тие воопшто не губеа време, се договорија сите со здружени сили да помогнат и да си ја зачуваат нивна слатка земја. Од утро до вечер читаа, а вреќата се повеќе се полнеше со шарени бонбончиња. Златокоса беше толку изморена што заспа на столчето, а Петар Пан и Пепелашка продолжија со читање бидејќи вреќата сеуште не беше полна. Но за кусо време и тие беа во длабок сон...Во вреќата недостасуваа само уште неколу бонбони за да биде полна до врвот и нивната земја Фантазија да биде спасена. Сонцето полека изгреваше и ги осветлуваше нивните лица. Пеплашка одеднаш викна- „Готово е...сме заспале а требаше да прочитае само уште неколку книги!”

Златокоса и Петар Пан откако ги протрија очите со своите рачиња, пред нив здогледаа полна вреќа бонбони. Тоа беше чудо! Кој ли им помогна за спас на земјата Фантазија? Додека сите зачудено гледаа во вреќата, одеднаш се слушна слатко смеење... Тоа беше мечето Вини Пу! Застана пред нив и им рече: - "Зар вие заборавивте дека моето омилено време за читање книги е доцна во ноќта кога сите вие слатко спиете?" - Тие слатко се изнасмеаа, а тогаш Петар Пан извика: „Мнооогу сум гладен, ајде да одиме да набереме колачиња од дрвото за појадок, а ти Вини Пу наполни за сите топла чоколада од езерото во близина."

Додека слатко јадеа змејот го пушти својот долг јазик и ја дофати вреќата. Кога тие се сетија дека рано изутрина тој требаше да се појави, а не го видоа, веднаш потрчаа назад до замокот...но освен дожд од шарени бонбони немаше ништо друго!...Кога видоа дека вреќата со бонбони ја нема веднаш се сетија!- Тоа мора да е змејот! Тој тивко си го зеде она што го бараше и пушти силен дожд од бонбони како награда за нивниот труд. Сите среќни собираа и јадеа бонбончиња, а Златокоса силно викна- "Ја спасивме!!! Ја спасивме нашата сакана земја Фантазија, засекогаш ќе останеме овде!"

Се фатија за рачиња и весело заиграа а дождот се посилно врнеше...А змејот....змејот со насмевка од небото ги гледаше и тивко рече: " Да, сега сум сигурен, книгата е нивниот најдобар другар!"

Славица Ристова
Ментор: Маја Савеска Станковска
ООУ „Димитар Миладинов“

Моето патување во фантазија

Јас каде сум? Што е ова ливче?

-Земјата Фантазија!

Што? Јееееј! Јас сум во земјата Фантазија. Тра-ла-ла.....Јухии Јухи јееј!!! Што слушам и гледам? Не ми се верува?! Сите деца си играат со ликовите од фантазија? Тука се: Пепелашка, Петар Пан, Вино Пу, Златокоса! ООО, доктор Офболи?! Веднаш морам да играм со нив. Јееееј, играм со ликовите од фантазија!!!

-Деца, мораме нешто да ви кажеме.

Што???

-Сите нас не демне опасност од црниот змеј.

Аааа, знам . Се викаше Листо, Не, не. Се викаше Ништо!-рече сигурно Доротеа

Опасност? Каква опасност?

-Да деца, бидејќи некои деца не читаат книги и не се дружат со нас.

Не се дружат со вас?Веднаш ќе ви помогнеме. Ајде да побрзаме деца. Ве молиме да се дружите со ликовите од земјата Фантазија и да читате книги. Зато што нив ги демне опасност од црниот змеј Ништо.

-Леле што направивте деца!

Сега ќе ви помогнеме драги ликови од Фантазија.

Ослободете ги ве молам. Тие не згрешиле ништо. Еве, ние читаме книги, се дружиме со нив.

-Да ги пуштам деца?-запраша змејот Ништо.

Па, секако!

-Добро де, добро ќе ги пуштам! Еве ви ги вашите пријатели.

Фала ви деца за се што сторивте за нас!-извикаа ликовите од Фантазија. Па тоа не ништо драги пријатели од Фантазија. Вие многу повеќе правите за нас. Ни ги исполнувате нашите денови со многу авантури и знаења. Ечеше смеа....

Поминаа неколку дена. Ема, Доротеа и Елена читаа, а Максим не. Еден ден Ништо го праша Максим- А ти дете читаш ли?

Јас не, а зошто?-возврати Максим

-Па нели вети дека ќе читаш?

Ветив, ама добро де....можеби не читам, но сепак се дружам со ликовите од Фантазија.

-А,ха! Значи, ти дете си мрзеливо!

Па што.Да читам? Ме мрзи, точно е- одговори Максим

-Сакаш ли сега да ги заробам ликовите од Фантазија?-му рече змејот.

Не, не ! Добро, ќе читам, ќе читам -вети Максим.Но...Се предомисли.Уф,уф...Сигурно ?! Јас ќе сум читал?! Зезанција. Тој ден помина некако, но утредента змејот пак му се појави.

Уф, пак ти?

-Читаше ли барем денеска?-праша Ништо

Не зошто би читал, кога си имам мобилен телефон? Си играм игрици.-одговори Максим.

-А не користиш ли книга?-запраша Ништо.

Јас книга? Дрн, дрн, јариња.....

Молам? Каков ти е овој речник Максим?-запраша Ништо и продолжи.Знаеш ли дека сега можам да дувам и да те запалам тебе и да ги заробам ликовите од Фантазија?

Не, не. Добро.Ќе читам!-извика Максим, но задоцни.

-Нема добро! Тралус басус, ликови од Фантазија појавете се!-извика Ништо.

Нееее.Зошто не зароби? Зошто?-повторуваа ликовите од Фантазија.

-Затоа што едно дете не читаше. Еве,току ова.Ти Максим си тоа дете.

Па да, признавам. Не читав, но тоа беше една голема грешка , која сакам да ја поправам.

Ние читаме! И тоа многу!- извикаа Ема, Доротеа и Елена.

Добро, добро. Овој пат ви попуштам- рече Ништо.

А Максим, засрамен во кошот си вети себе си дека нема да дозволи да стане како Ништо.

Ученик: Доротеа Павлевска
ООУ Димитар Миладинов -Скопје
Ментор: Инека Мостерман

Моето патување во фантазија

Многу, многу балерини, а треба да се одбере само најдобрата. Сите со една желба да бидат избрани за главната улога во балетската претстава. Редот е долг. Сите чекаат нестрпливо и да танцуваат најдобро што можат. Покрај цела година неуморно вежбање за овој ден сеа сите ги чувствуваат оние пеперутки во стомакот. Се надевам дека ќе го покажам најдоброто од себе. Многу денови минати во салата вежбајќи го тоа плије, жете`, фонди необично тешки имиња за небично тешки вежби. Дојде мојот ред влегов во салата застанав пред комисијата. Започна музиката и со првиот тон веќе почувствував како се исчезнува, а јас сум некаде на друго место. Се движам лесно речиси како да лебдам низ просторот, магично. Рацете го сечат воздухот а чекорите се мали и брзи го следат ритмот на музиката. Магичниот танц ме одведе во просторот меѓу соѕвездијата надвор од малата сала за балет. По неколку дена одлуката беше донесена. Ева е нашата нова ѕвезда. Ева е следната прима балерина чие име ќе биде испишано на театарските плакати. Бев радосна толку што неможе со зборови да се опише. На мојата среќа нема крај. Насмевката на моето лице никако не се симнува. Таа остана таму неможев да ја контролирам. Упс!

Па јас сум заспала. Сонливо ги отворив очите ништо од од малата сала, никаде мојот ѕвезден танц, не ја слушам ни музиката. Сето тоа било сон, сум заспала читајќи ја мојата омилена приказна за балерината и оловното војничче. Сум сонувала но насмевката сеуште е на моето лице зошто сеуште ја имам со себе и надежта. Некаде низ страниците на волшебните приказни одлетав во Фантазија и таму ја открив својата најголема желба. Се надевам еден ден мојот сон ќе се оствари.

Ученик: Ева Веселинов
Ментор: Инека Мостерман

Моето патување во фантазија

Утринското сонце топло грее
Секоја птица различна песна пее
Секој на секого вика здраво
И си продолжува по патот право.

Во земјата Фантази ги сретнав Снежана, Црвенкапа и Петар Пан
И им кажав дека сум им најголем фан
Златокоса со нејзината коса како свила
Е прекрасна и многу мила.

Во оваа земја цвеќиња, трева, дрва, водопади насекаде гледам
Незнам која убавина попрво да ја следам
Што и да видам сакам да фатам
Но мора да ја чуваме - тоа го сфаќам.

Во земјата Фантази има животни триста
Земја преубава и чиста
Никој од никого нема страв
Ни од тигар ни од лав
Живеат сите заедно и сложно
И ја чуваат земјата колку што е можно.

Ученик: Каја Начевска
Ментор: Инека Мостерман

Моето патување во фантазија

Викенд е. Ана и нејзините другарчиња излегоа надвор. Играа разни игри. По некое време Ана најде книга на земјата. На неа пишуваше „Фантазија“. Таа беше една волшебна книга. Кога Ана ја отвори книгата за миг се најде во еден чудесен свет. Одеднаш виде една многу висока кула.

Оваа мора да е кулата на Златокоса!

Ја имам читано оваа книга. Ана ја прошета целата Фантазија. На едно место, се што ќе помислеше тоа и се исполнуваше! Но кога дојде крајот на Фантазија времето почна да се замаглува. Ана се исплаши и брзо избега. Таа отиде кај Зоки Поки да го праша:

Зошто земјата Фантазија започнува да исчезнува?

Зоки Поки со тажен глас и одговори:

Децата престанаа да не читаат, и затоа земјата Фантазија почна да исчезнува!

Ана не можеше да поверува. Таа излезе од книгата и набрзина оттрча кај мајка си.

Мамо! Те молам купи ми ги сите книги со нашите јунаци!

По неколку недели мајка и се чудеше дали ова е нејзината Ана. Таа беше преполна со многу нови знаења за нејзините јунаци и цело време раскажуваше за некои од нив. Зборуваше за прочитаните книги и во нејзиното одделение. Кога се врати од училиште ја отвори книгата и повторно влезе во неа. Таму виде дека сите жители во Фантазија се среќни, па на Ана и олесна. Вيني Пу и рече дека ќе има награда ако таа измисли еден јунак. Ана сакаше многу да учи и затоа измисли убав јунак кој се викаше Супер Ученик. Неговите моќи беа дека тој ќе знае се. Така Ана задоволна си замина од земјата Фантазија. Утредента сите деца на училиште зборуваа за новиот јунак по име Супер Ученик. Ана беше среќна. Таа измисли супер јунак. Но, кога ќе размислиш подобро, секој од нас може да биде како тој јунак Супер Ученик. Но, само треба повеќе да се потруди. Повеќе да чита и учи. Повеќе да послушува. Така ќе им помогне не само на јунаците од книгата да останат живи. Така ќе и помогне на Фантазија да не исчезне.

Ученик: Ангела Тунеска

ООУ Јан Амос Коменски, Скопје

Ментор: Роза Василевска

Моето патување во фантазија

После долгиот и напорен ден, легнав во моето топло креветче и потонав во длабок сон.

Започна моето чудесно патување.....

Се движев по памучен пат, боса, исполнета со волшебни чувства на радост и смеа.

Патот ме однесе до шеќерната куќичка на мојата драга тетка. Влегов внатре и ја здогледав целата зафатена со работа во подготовка на нови рецепти.

-Здраво, мила тетко!

-Здраво, дете мое! Дојди, бргу да ми помогнеш да го довршиме моето започнато дело, слатка фигура од кученце!

Веднаш притрчав и заедно ја довршивме целата слатка фигура од кученце и го ставивме потоа да се пече. Тетка ми е слаткарка и прави чудесни слатки работи, колачи, торти во секакви форми. Овој пат се случи чудо. Слаткото кученце што го направивме стана живо а ние бевме воодушевени и зачудени. Тоа почна да трча наоколу и позади себе оставаше чудни, зелени траги. Килимот се претвори во вода со светло сина боја, налик на базент. Истрча во дворот и одеднаш тревата во дворот беше со убава зелена боја и голема израсната.

Во тој миг како да се насобраа многу други кучиња, чудни животни кои не сум ги видела досега.

Наликуваа едни на други. Сите тие се трудеа да ја обојат околината околу нас со убава зелена боја, водата со убава светло сина боја и посадија многу убави и разновидни дрвја и цвеќиња. Сите тие ширеа разни опојни мириси. А ние, ние се чудеаме на магијата што ја ширеа кучињата и другите живи суштества. Целата околина беше исполнета со чудесна светлина во разни бои и разни звуци кои ги испуштаа од нивното лаење. Се чинеше како да е силен земјотрес од големата промена во блиската околина и природата. Си помислив во сонот: „Конечно загадувањето на природата е запрено“! „ Се појавија големите херои спасители“!

Глетката беше преубава, неверојатна, боженствена!

Но, кратко траеше престојот во земјата Фантазија.

Во таа хаотична вечер полна со чудна енергија, одеднаш се најдовме на еден џиновски брод исполнет со луѓе и животни со чудни ликови и чудна облека на себе. Пловевме во непознат правец во недоглед обземени со чувство дека сме фрлени во длабок вртлог.

Одеднаш го слушнав лаењето на моето кученце. Се разбудив обземена од мешани добри

и лоши чувства, од радост и страв и со многу неодговорени прашања и нерешени загатки.

- Кои беа тие херои, спасителите на земјата Фантазија? Дали постојат во јаве, во нашата планета Земја, каде се и кој би можел да ги најде?

Но, сепак јас си мислам дека сите ние би можеле да бидеме заедно дел од тие херои!

Ученичка: ЕНА ЈОРДАНОВСКА

ООУ „Дане Крапчев“

Одделенски наставник: Светлана Пешовска

Моето патување во фантазија

Се сретнавме јас и Мила
и таа веднаш почна да фантазира,
се договоривме - ништо не бива на сила,
ќе ја спасиме нашата земја мила!

Да ни помогне некој треба,
книгата од раце да не ни бега!
На помош го повикавме Зоки,
итар е тој - нашиот и вашиот Поки.

По пат ги сретнавме останатите јунаци наши:
Петар Пан, Офболи, Снежана, Пинокио и Пипи.
Велат да одиме заедно сите,
бидејќи избројани ни се дните!

И појдовме сите во земјата Фантазија
во која нема ни смартфони, ни телевизија.
Во земјата каде книгата царува
и каде вистински се другарува!

Ученичка: Ива Стојановска

Ментор: Наташа Јосимовска Георгиева

Моето патување во фантазија

Патувам на рамото
на дождовните капки,
многумина одат по
моите мали стапки.

Волшебник сум многу мал
од виножитото шарено,
правам весел шал
убавото девојче да оди на бал.

На момент сум Сонце
силно што грее,
на децата мали
милно им се смее.

Штом се стемни
станувам свездичка мала,
сонот на децата
го создавам на шала.

Христијан Гочевски Иваноски
Ментор: Билјана Трајановска

Моето патување во фантазија

Знаете што? Јас многу сакам да патувам. Бидејќи не можам секаде да стигнам, патувам со читање. Така се шетам и другарувам. Најубаво ми беше во земјата Фантазија. Таму живеат другарчињата од книгите. А јас најмногу од сите го сакам Зоки Поки. Ама слушнав дека биле во некоја опасност. Рано наутро ќе тргнам да ги посетам и да се уверам.

Ги облеков пижамите и се вовлеков во креветот. Мајка ми ме покри и нежно ме бакна. Ги затворив очите... Одеднаш слушнав детски глас. Доаѓаше од зад плакарот. Ми се спиеше, но сепак станав и сирнав. Едно исплашено момче се криеше. Ме потсетува на некого. Даа! Се сетив! Тоа е Зоки Поки - мојот пријател. А и го спомнувавме со нашата наставничка. Но, од каде тој во мојата соба? Тогаш Зоки ми раскажа за неволјите и лошиот натрапник, Големиот црн змеј по име „Ништо“. Тој го украде неговиот жолт балон што го доби за роденден. А сакал да го грабне и него. Затоа Зоки побара моја помош. За тоа служат пријателите.

Јас и Зоки отидовме во пештерата каде што змејот беше цврсто заспан. Над него висеше жолтиот балон. Го зедевме и тргнавме кон една мала пукнатина на пештерата. Ама, во тој момент змејот се разбуди. Замавна со неговите долги раце и го грабна Зоки. Јас се преплашив, ама морав да го спасам Зоки. Од сидот на пештерата одронив камче и фрлив по змејот. Тој се налути и се стрча накај мене. Зоки го зеде балонот и се провлековме низ пукнатината. Ние поминавме, ама балонот пукна. А змејот не го собираше. Со еден голем камен го затворивме влезот на пештерата и Ништо засекогаш остана заробен внатре.

Ура!!! Зоки и останатите жители на Фантазија се спасени. А и му ветив на Зоки нов жолт балон за следниот роденден. Така среќни силно се гушнавме.

-Нина, што сонуваше што си со насмевка на лицето?- го слушнав гласот на мама. А јас весело скокнав од креветот и се подготвив за на училиште.

Нина Тошевска
ООУ „Славко Лумбарковски“ Новаци
Одд. наставник - Аница Тодоровска

Моето патување во фантазија

Едно попладне додека читав книга на вратата некој потчукна. Отидов да ја отворам вратата и видов поштар како ми дава писмо.

Го земав и влегов внатре, седнав на креветот го отворив писмото и пишуваше:

„Здраво дете, ние сме хероите од приказните, уште малку ќе исчезнеме затоа што децата не читаат книги. Но децата ги украде црниот змеј кој се вика Ништо и ги затвори во голема пештера и не им дава ниту храна ниту вода. Ние бараме помош од тебе да дојдеш да не спасиш нас хероите но и децата.

Со почит те очекуваме во планетата Фантазија.“

Го затворив писмото и почнав да размислувам за тоа, но одлучив дека нема што да се размислува.

Излегов надвор и се замислив каде е планетата Фантазија и по кој пат да одам. Одеднаш се појави едно куче, застана пред мене и ми рече:

-Здраво дете. Дали ме препозна?

-Здраво кученце. Ти си.. Ти си кучето Ава на доктор Офболи,ама што бараш ти овде?

- Ме испрати доктор Офболи од планетата Фантазија треба да те земам.

Се качив на нејзиниот грб и почнавме да летаме .Помина некое време и стигнавме во планетата Фантазија. Таму беше прекрасно, но хероите беа тажни.

Изутрина станав рано наутро и сите спиеја. Почнав да ја барам пештерата но пронајдов една мапа, која водеше до црниот змеј Ништо. Одев по таа мапа и ги најдов децата во пештера затворена со шипки. Го најдов црниот змеј и му реков со храбар глас:

- Змеју, ова што го правиш не е праведно пушти ги децата на слобода!

Тој се сврте и рече:

-Уште едно дете!

Тој ме затвори меѓу другите деца но се сетив да ја извадам мојата омилена книга. Кога почнав да читам децата почнаа да ме слушаат, а и змејот ме слушна. Додека читав змејот почна со рацете да се фаќа за своите уши. Го погледнав и разбрав што се случило, додека читам , тој исчезнува. Продолжив да читам посилено, а тој не можеше да поднесе и одеднаш исчезна. Тогаш сватив дека се спасивме, но забележав дека шипките не исчезнаа. Па почнав повторно да читам, но шипките не исчезнаа. Се сетив дека носам

повеќе книги и ги поделив на сите и им реков:

-Деца зарем не забележавте дека змејот Ништо исчезна од читањето, мислам дека и треба да читаме за да исчезат шипките. Им ги поделив книгите, тие ги земаа и почнаа да читаат. Колку повеќе читавме толку повеќе исчезнуваа шипките. На крајот сите шипки исчезнаа. Децата со скокање отрачаа кај хероите. Раскажаа дека благодарение на нивните гласови од читањето се спасија од змејот Ништо и дека одсега ќе читаат било кој да биде во нивна близина.

Изутрина отидов кај децата а тие во рацете држеа книги.

-Гледате ли деца книгите не се толку лоша работа, благодарение на вашите гласови односно од вашето читање се спасивте од тие шипки. А сега кажете ми дали се лоша работа книгите?

Децата во хор рекоа:

-Книгите се најголемото богатство и најдобрата работа во светот.

Автор: Ива Велкова
Ментор: Стојанка Тодоровска

Моето патување во фантазија

Мојата фантазија е многу шарена и бујна. Секогаш си замислувам дека летам со мојот летачки автобус.

Еден ден отидов кон мојот автобус бидејќи сакав да го прошетам светот. Кога тргнав со мојот летачки автобус по два километри мојот летачки автобус летна. Прво слетав во Италија. Таму си најдов многу пријатели, бевме во еден убав ресторант и јадевме многу убава пица. Бевме и во Венеција. Се возевме со гондела по каналот. Потоа сите заедно сакавме да одеме во Франција. Сите се качевме во мојот летачки автобус. По патот беше многу забавно, сите игравме, пеевме и многу други работи. Кога стигнавме во Франција сретнавме еден волшебник, тој не однесе во неговиот замок и не затвори во еден голем кафез. Волшебникот направи некоја магија и во еден миг се најдовме сред некоја пустина. Таму дојдоа да ни помогнат камилите. Тие не качија на нивните грбови и не одведоа до дома! Но немојте да мислите дека тоа е вистина! Тоа беше Моето патување во фантазија.

Басил Јанков
ментор: Наташа Атанасова

Моето патување во фантазија

Јас сонувам.
Јас сонувам.
Јас сум космонаут,
патувам...

Сонувам како летам.
Патувам со волшебен балон!
Ги остварувам сите детски желби,
во нашиот волшебен свет!

Драган Димитрушов
ментор: Наташа Атанасова

Моето патување во фантазија

Секогаш сум си замислувала и многу би сакала да изградам дворец од сладолед... Вратите и прозорците од чоколаден сладолед, масите и столчињата од кондирано овошје, а покривот од слатка павлака. Се друго од сладолед. На моето патување од фантазија ќе ги однесам сите деца. Таму ќе се забавуваме и насладуваме. На убавите нешта им дошло крај. Некој ден, дошло едно дете и ги излижало сите четири нозе на масата. Масата паднала.

Некои луѓе го виделе настанот и почнале да викаат. Одеднаш така целиот дворец се растопил...

Ели Донева
ментор: Наташа Атанасова

Моето патување во фантазија

Јас имам куче Клара и со неа го прошетавме целиот свет. Клара ми ја даде идејата да го прошетаме целиот свет и отидовме на риболов. Кога завршивме со тоа, таа ги изеде сите риби дури и ајкулата. Таа не ја изеде на Клара, туку Клара ја изеде ајкулата... неверојатно! Потоа отидовме на плажа и имавме трка - игра. Кој ќе собере повеќе школки. Јас собрав дваесет и две, а Клара дваесет и пет, потоа јас собрав дваесет и пет а таа дваесет и осум школки. Секогаш беше подобра од мене. Нашата авантура продолжува. Се качивме на брод и со мрежата јас фатив само школки и една риба, а кучето Клара самонеколку риби. Така го шетавме целиот свет покрај реки, езера и мориња. Кучето Клара ми е вистински пријател.

Ангела Андонова
ментор: Наташа Атанасова

Моето патување во фантазија

Еден ден патував сам така низ патиштата и погледнувам на левата страна, го здогледувам Аладин. Тој ме викна и ме праша каде одам? Јас му одговорив дека сум тргнат кон градот Невард.

Таму беше се убаво. Градот беше како градовите во иднината. Се беше прекрасно, интересно и необично. Толку реално и вистинито.

Денот што го поминавме беше прекрасен и незаборавен.

Иван Брзаков
ментор: Наташа Атанасова

Моето патување во фантазија

Еден ден јас излегов да си поиграам пред мојата кука и пред мене се појави летачка чинија. Кога ја видов многу се зачудив! На летачката чинија и се отвори вратат и јас почнав да трчам и влегов внатре. Внатре видов едни мали човечиња кој што беа многу слатки, но се исплашија од мене бидејќи прв пат тие виделе толку голем човек. Јас им пристапив и им реков дека не сум лоша, па така полека почнаа да ја подготвуваат летачката чинија и полетавме заедно на планетат Марс.

Таму беше многу чудно, имаше уште многу, многу такви мали човечиња. Исто и тие беа исплашени од мене, но и ним им реков дека не сум лош човек. Сите тие мали човечиња почна да ми се качуваат како мајмунчиња по мене, па почнавме да си играме. Така денот ми беше исполнат и ми беше најинтересен ден!

Ива Заева

ментор: Наташа Атанасова

Моето патување во фантазија

Едно утро лежам јас во креветот и размислувам, паметот ме носи на повеќе страни. Одеднаш се наоѓам на едно свемирско летало. Со мислите полетувам и се наоѓам на месечината. Шетам по нејзе и размислувам колку е пусто... нема живот, нема растителен ниту животниски свет, се е пусто!

Со мислите повторно се враќам во реалноста и сватив дека тоа било само уште едно од моето утринско фантазирање.

Мите Донеv
ментор: Наташа Атанасова

Моето патување во фантазија

Јас многу би сакала да одам во Париз. Би одела со авион.

Јас многу сакам да патувам со авион! Би патувала со мојата фамилија или би сакала да одам во Бугарија на море... Кога ќе одам во Париз, ќе ја видам Ајфеловата кула која што е симбол на градот Париз. Таа е висока 330 м и има убав кафич на третиот кат, во која што ќе пиеме кафе и сокче.

Во Париз исто така се наоѓа најпознатиот музеј на светот кој што се вика Лувр. Таму се собрани сите уметнички дела што ќе ги видам. Се надевам дека мојата фантазија еден ден ќе се исполни...

Марија Картелова
ментор: Наташа Атанасова

Моето патување во фантазија

Заврши учебната година, дојде летото, а со него времето за патување, одмор и игри.

Еден ден, јас посакав да возам тротинет и почнав да возам низ нашата градина. Во еден момент мојот тротинет и јас почнавме да летаме. Јас се чувствував прекрасно, јас и тротинетот се качивме над облаците и гледавме куќите како стануваат се помали и помали како мојот палец. Потоа слеговме да се напиеме вода и кога се завртивме видовме многу животни кој зборуваат како мене мене, на мој јазик на зборување. Си правевме муабет како да сме најдобри другарчиња. Се беше многу реално и прекрасно! Јас и сите животни си игравме, пеевме, си зборувавме... Така заврши мојот прекрасен ден!

Марија Николовска
ментор: Наташа Атанасова

Моето патување во фантазија

Сакам да имам крилја, да можам да летам високо. Често пати си замислувам како летам високо, ги допирам облаците... летаме заедно со птиците!

Си замислувам како високо горе е умноогу убаво, ги гледам сите свезди, големи и мали... ги има секакви! Потоа летам и застанувам на врвот на највисоката планина. Од таму го гледам целиот свет, како да е сиот во мојата дланка. За секунда со моите крилја можам да отидам каде сакам,... се можам! Се качувам на месечината, ги гледам и другите планети...еве ја гледам и мојата планета Земја. Како само изгледа од висина!

Ех, колку би било убаво сето тоа да биде вистина, па макар и само еден ден.

Матео Ташев
ментор: Наташа Атанасова

Моето патување во фантазија

Колку е прекрасен мојот детски живот. Живеам прекрасно, но си имам некои свои фантазии и детски желби. Сакам сите деца да живееме во слога и љубов, да нема разлика меѓу нас и да бидеме сложни, едноставно да имаме безгрижно детство. Воздухот да ни биде чист, сонцето да блика со својот сјај, а ѕвездите да ни бидат водилки низживото. Сакам улиците да се преполни со цвеќиња и дрвја, а оградите направени од прекрасни изрезбани бисквити. Куќите да бидатод чоколада, за да може живото да ни биде сладок. Океаните и морињата да се полни со прекрасен воден свет, а јас би сакала да бидам качена врз грбот на некој делфин и да уживам во морските убавини.

Природата да биде чиста за да дишеме свеж воздух, за да бидеме здрави дечиња.Ете, накратко тоа е само дел од моето патување во детската фантазија.

Мила Тренчева
ментор: Наташа Атанасова

Моето патување во фантазија

Лето доаѓа,
сите надвор да си играме
веќе од училиштето,
се распуштивме!

Ајде сите да се шетаме
на свеж воздух,
по прекрасни цвеќиња
и шарени пеперутки!

Сите на море да одеме,
таму да се шетаме
секаде да прошетаме,
ајде не чекајте!

Нихан Агушева
ментор: Наташа Атанасова

Моето патување во фантазија

Приказни со суштества како хобити, џуџиња, вилењаци, голбини, волци, волшебници и нивните животни и авантури во место наречено „во центарот на земјата“ заслужуваат длабоко објаснување.

Фантазијата во бајките, во повеќето приказни, со фантастичните елементи кои се на врвот на границата со реалноста, тешки се за да се споделат. Фантазија со нереални нешта кои постојат само во нашата имагинација и тешко ни е да се замислеме надвор од реалноста.

После голем напор, заедно со моите пријатели, конечно ја направивме играта. Заедно ги конструиравме карактерите негативните и позитивните. Со која тежина да биде играта, дали за поголеми деца или за помали. Ја компониравме музиката. Ми помогна другар од детството кој беше добар музичар. И сега чекаме да ни ја одобрат играта од големата издавачка компанија.

Сите се задоволни и среќни што најпосле ни се оствари детскиот сон. Да бидеме информатичари! Професија за која вложивме многу труд, да ја совладеме. Овде можам да ја изразам мојата фантазија. Да се претворам во реалност, да го живеам мојот свет, мојата фантазија.

Никола Бончев
ментор: Наташа Атанасова

Моето патување во фантазија

Еден ден јас отидов за Грција, таму имаше делфини со фламинго. Танцуваа и имаше диско. Следниот ден отидов во ресторантот, но на мене ми беше чудно бидејќи наместо луѓе имаше октопади. Третиот ден бев за Парис и таму имаше јуникорн што беше џиновски. Одевме за да ослабне, но беше премногу дебел. Отидовме на сладолед и кога грицна се се претвори во чоколаден свет. И куќите и дворците беа чоколадни. Четвртиот ден одидовме во зоолошката градина, кога стигнамве наидовме на секакви животни и правевме диско. Ни беше премногу интересно. Петитот ден отидовме за Лондон, таму си купавме многу работи. Беше незаборовно! Шеститот ден отидовме во Франција, таму ги видовме Елза, Ана и Олав. На Олав му беше роденден и се мававме со снег, многу многу забавно. Јуникорн почна да лета и гледаше назад и бааам! Си ја заглави главата во снегот. Му помогнаме да ја извади и си кажевме чао на сите што сме ги посетиле и си отидовме за Македонија, на нашиот град Струмица и тоа пресреќни и презадоволни.

Миа Чолевска

ментор: Наташа Атанасова

Моето патување во фантазија

Еден ден јас и моите другари отидовме во Америка, ние тргнавме со летачки скејдборди до аеродромот и од таму тргнавме со мал авион. Таму имаше телевизори, плејстејшн, компјутер... Таму си игравме, се забавуваме!

Кога стигнаме имаше многу голема и убава кука со базент, полна со се што ни е потребно за да се забавуваме и да бидеме среќни, но и бемве многу среќни!

Никола Горѓиев
ментор: Наташа Атанасова

Моето патување во фантазија

Беше прекрасен ден кога јас отидов за Грција со моето братче и сестричка. Денот беше исполнет, најпрво се возевме со дефлфини и си игравме со нив, танцувавме..

Имаше прекрасно диско, полно со сите животни. Дојде жирафата, не ја собираше главата на вратата, се смеевме до зори...

Продолживме со нашето патување, отидовме за Америка, таму имаше дизнилент јунаци: Ана, Елза, Мини, Мики, Маша, Медо, Пепа прасе и многу други, бев пресреќа ги гушкам сите, ги бакнувам! Кога отидов во Франција, таму беше зима, сите се скијат по долгите патеки. На Северниот пол, живеат белите мечки, во шумата кафените мечки. а во зоолошката имаше панда и јуникорн.

Видов и куче, му дадов да јаде и почна наеднаш да се здебелува. Тоа беше само за гледање. Јуникорн посака сладолед, отидовме, но кога лижна му се заглави јазикот и ни требаше четири часа да му го извадеме јазикот.

Беше време за вечера, во ресторантот каде што отидов имаше еден октопод. Сакаа да го убедат да излезеод аквариумот, му рекоа дека ќе му дадат храна. Го фатија некако и го ставија во тенџере, почнаа да го варат. Октоподот изгоре, во тој момент се слушаше звукотффффффф! А октоподот од црвен стана црн, сиротиот тој ми стана жал. Се збогував со сите, но сеуште ми недостигат. Ќе се видеде наскоро, јас повторно ќе ве посетам!

Оља Јорданова
ментор: Наташа Атанасова

Моето патување во фантазија

Секој човек фантазира на свој начин, а фантазијата е всушност неостварливата желба што ја посакуваме. Детската фантазија е поголема од фантазијата на возрасните. Како сите така и јас имам свое патување во фантазија.

Често пати сум посакувал и замислувал, како би било кога би летал и би го гледал светот од високо. Посакувам да си направам вселенска ракета и да појдам во потрага на некој друг свет, можеби ќе најдам на луѓе слични како нас. Многу пати во моите фантазии сум посакувал да имам моќ, за да ги сопрам војните и убивањата на невините деца. А луѓето да ги направам пресреќни и задоволни.

Фантазиите во моите патување се многу големи, но за жал неостварливи!

Ристе Чавков
ментор: Наташа Атанасова

Моето патување во фантазија

Еден ден пред мојата кука видов еден многу брз воз, кој на него пишуваше „Патување во волшебниот свет“. Возот застана, јас веднаш потрчав до возот и без размислување влегов. Внатре во возот, децата од мојот клас!

- „Овој воз е многу брз!“ - рече мојата другарка Марија.

- „Да, но ќе не носи во Волшебниот свет!“ - одговори Ангела.

Стигнавме во Волшебниот свет, таму куќите беа направени од чоколадо, училиштата од карамели, а фонтаните од гумени бомбони! Наеднаш пред мене излезе една царица, таа царица била царицата на Волшебниот свет. Ме праша: „Дали имаш некоја желба Тамара, која што досега не ти е била исполнета?“

Јас веднаш и одговорив дека сакам да се наполнат вагоните на брзиот воз со чоколади, карамели, лижавчиња и сè друго што е слатко за деца.

За да го однесам на децата, назад во мојата земја каде што јас живеам и да ги направим сите деца среќни.

Не сакам во светот да има гладни и жедни деца... ете тоа е мојата желба!

Тамара Динева
ментор: Наташа Атанасова

Моето патување во фантазија

Моето патување во фантазија започнува овде... Мојата фантазија е како постојат самовили и еднорогови. Јас со еден еднорог како патуваме во една далечна земја, а таму има едно дрво на среќата. Јас одам до дрвото и седнувам до него и ќе мислам на добри работи. Во близина на дрвото има една голема река. Јас се качив на него и ја испловивме целата река. Делфинот ме однесе до еден цвет кој што можеше да зборува. Кога слегов од делфинот видов една градина со многу цвеќиња, мислам дека можам да направам стотина букети за мама! Но тие ми рекоа да не ги кинам зошто се магични и дека ќе ми исполнат три желби ако ги оставам да си живеат. Јас се согласив. Едно бело, нежно кокиче ми ги исполни сите мои три желби. Јас се заблагодарив... и отидов! Одам, одам, одам и гледа едно училиште со многу деца, веднаш отидов да им се придружам. Тоа беше една од моите омилени фантазии!

Ели Донева
ментор: Наташа Атанасова

Магионичар

Ех, да сум магионичар важен,
никој нема да биде тажен.
Слушнете што ќе сторам,
оти навистина ќе морам.

Најпрво во моето село мало,
би направила кули пет,
за се да биде во ред.
На терасите големи, децата да седат
и песни нон- стоп да редат.

Да се возат со лифтот горе- долу,
ете така и да немаат
никаква мака.

Пред кулите кино и театар да има,
децата да одат во лето и зима.

Би направила и базен,
можеби еден,
наше збиралиште и вреден.
На сред село би сакала
парк голем, со играчки разни,
за децата да живеат во своите сказни.

Ментор: Билјана Софронијевска

Автор: Наила Емчоска

Сакам

Сакам да имам авион
да го посетам светот,
да ги видам сите убавини:
села и градови,
езера и реки
и планини и долини.

Да ги видам сите деца
и црни и жолти и бели,
да изиграме заедно по некоја игра
мижаница или брканица.

Сакам и секаде да појдам
и целата планета да ја пројдам
и сите светски чуда
да ги видам
и секогаш дете да бидам.

Автор: Јован Јовески
Ментор: Родна Велкова Милошевска
ООУ „Јунус Емре,, С.Лисичани

Чоколадна планета

Се разбудив и се најдов на една чудна планета. На планетата имаше мали дупки исполнети со еурокрем. Тргнав да ја разгледам планетата и здогледав чудна река. Беше топла и кафеава, тоа беше вкусно топло чоколадо. Во него пливаа риби во форма на киндер јајце.

Одејќи понатаму погледнав кон небото и забележав дека небото е сладолед од ванила, сонцето е сладолед од чизкејк, месечината беше колач, а облаците шеќерна волна. Во далечината видов тулумба која почна да ме брка. Бегајќи се сопнав на еден чоколаден камен, паднав во дупката со еурокрем и се најдов во мојот кревет и сфатив дека сето тоа било само сладок сон.

Ментор: Александра Родиќ

Автор: Јаков Поп Марков

Чудесната земја Фантазија

Сите знаеме кои се и како се викаат сите планети во универзумот. Знаеме дека нашата планета се вика Земја. Но сте се запрашале ли некогаш каде живеат ликовите од приказните, од бајките и од басните? Еве на пример каде живеат Зоки Поки, Доктор Офболи, Дороти со нејзините пријатели, мечето Вини Пу... Е па во оваа приказна ќе дознаете. Тие всушност живеат во земјата Фантазија, сите заедно, а и многу добро се сложуваат. Земјата Фантазија е четири пати поголема од Скопје, за да ги собере сите ликови во неа. Таа е убава како убавицата од Убавицата и Сверот, а богата како кралевите и кралиците, но не со пари, туку со знаење. Полна е со книгирушки- многу убави цвеќиња, облаците се од знаење, нешто што сите ликови го обожуваат.

Тоа беше еден многу обичен ден во Фантазија. Вини Пу и Петар Пан си играа криенка, Дороти и помагаше на Хајди во садењето на книгирушки, а Аладин мораше сите седум цуциња да ги повози со својот килим. Одненадеж почна да врне, а се слушнаа и грмотевици. Сите се сокрија под една стреа, но можеа да видат како доаѓа нешто црно од зад облаците. Тоа нешто се приближуваше накај нив. Сите беа многу исплашени, а и можеа да забележат дека тоа е еден голем, црн, грбав змеј. Петар Пан, како и секогаш, беше најхрабар и го праша како се вика и што бара тука. Змејот одговори, „Јас сум црниот змеј, ме викаат Ништо, дојдов тука за да ви докажам дека јас сум посилен од вас и за да ве уништам! Но, прво ќе ви кажам кој го зазема вашето место. Децата почнуваат да ве забораваат бидејќи на нив им се допаѓа интернетот, тмурниот свет, игрите на компјутер и мобилните телефони. Па, затоа решив да ве уништам со тоа што во вашиот свет ќе вметнам интернет, а тој ќе завладее со вас и вие полека полека ќе исчезнете!“ Кога го слушнаа тоа, сите беа многу непријатно изненадени и исплашени. Хајди им предложи да напишат писмо до сите деца во кое ќе биде опишано нивното чувство и дека мораат да престанат да го сакаат интернетот ако не сакаат ликовите од сите приказни да исчезнат. Мораат да престанат да играат игри на компјутерите и мобилните, да почнат да читаат книги и да излезат од тмурниот свет на змејот Ништо ако сакаат да бидат богати со знаење, ако сакаат да бидат паметни и културни, ако сакаат на училиште да ги имаат сите петки и да се изразуваат правилно. Сите се сложија со Хајди и уште веднаш го напишаа писмото, го пратија и чекаа одговор. Следниот ден дојде писмо од децата. Кога го прочитаа писмото сфатија дека децата им се извинуваат за големата грешка што ја направиле и ветуваат дека ќе почнат да читаат. Тие радосни му го покажаа писмото на црниот змеј и тој толку се налути што почна да се смалува се додека не го сними. На местото каде што стоеше тој, сега пишува СЕ ПРЕДАВАМ, а ликовите и понатаму си живеат среќни во земјата Фантазија!

Андреа Димовска
Одд.наставник- Анета Јањевска
ООУ „Војдан Чернодрински“

СПАСУВАЊЕ НА ДЕТСКА ФАНТАЗИЈА

Ах! Нов ден, нова фантастична авантура. Земјата Детска Фантазија има празник на четири волшебника што се добри. Тие доаѓаат кај нас.

Но имаше еден голем и лош проблем. На празникот секоја долга година доаѓаше една лоша вештерка што сакаше да ни ја уништи нашата детска земја. Нормално дека ние не го сакаме тоа, па оваа долга година решивме да ја спречиме и уништиме лошата вештерка еднаш за секогаш. Сите деца направија план. Потоа имавме состанок. Решивме да направиме силно и издржливо оружје против таа лоша и необразувана вештерка. Помошта дојде од мудроста. Вештерката беше необразувана и ние не треба со оружје да ја уништиме, туку со мудрост. Ние сите сме образовани и сме учеле. Можеме многу лесно да ја надмудриме. Сакаме да ја ослободиме и спасиме Детската фантазија. Отидовме кај нејзината палата. Едната група деца отиде кај влезната врата а другата група се скри. Кога лошата вештерка не виде нареди на неколку војници да не заробат. Но ние ја спречивме и и рековме на културен начин да се бориме, а не со вистинска борба. Вештерката бидејќи не разбира се согласи и рече ако ние победиме таа ќе не остави на мир и слобода. Ги викнавме останатите и заедно ја надмудривме лошата вештерка со зборовите: Лошиот никогаш не победува и еден ден стави се на наше место и размисли што правиш.

Лошата вештерка си отиде и не ослободи. Од сега понатаму нема да се противиме со неа. Тоа беше за денес. Фантастичната авантура заврши со добар крај како и секогаш. Се прашувам која авантура ќе ни се појави утре

Изабела Пренковска

Одд.наставник- Анета Јањевска

ООУ „Војдан Чернодрински”- Скопје

Парк Фантазија

Си било едно девојче по име Алиса. Таа одсекогаш сакала кога ќе порасне да изгради Луна Парк во кој забавувачите кои ги забавуваат децата ќе бидат супер херои. Во нејзината фантазија ги замислила: Вина - самовилата на водата, Огнен- херојот на оганот, близначките Андреа и Бела -самовилите на сонцето, Матеј- херојот на времето и најважната, Флора- самовилата на природата.

Еден ден, откако Алиса го нацртала новиот рингишпил за нејзиниот Луна Парк, тргнала сама кон училиштето. Одејќи по патот, здогледала една чудесна грмушка. Одлучила да погледне под неа. Таму се надсирала голема дупка. Во моментот кога се обидела да погледне што има во дупката, се сопнала и паднала. Кога ги отворила очите, веќе била во нејзиниот Парк Фантазија. Ги видела хероите и се запознала со нив. На нејзината среќа и немало крај, но хероите изгледале малку загрижени. Алиса ги прашала зошто се загрижени и тие и одговориле дека долго време се затворени тука затоа што кога еднаш ќе паднеш во паркот неможе да излезеш. Кога Алиса го слушнала тоа, воопшто не била разочарана, туку напротив среќна зошто сакала целиот животот да го помине во друштво со хероите во Луна Паркот. Но, по неколку дена, почнало да и недостасува нејзиното семејството и другарите. Повеќе не му се радувала на паркот, била тажна и замислена и хероите го забележале тоа. Се состанале без да знае Алиса и размислувале како да и помогнат да се врати кај нејзиното семејство и другарите. Оддеднаш, самовилата на природата - Флора се сетила на моќта на Матеј да го враќа времето наназад.

Без да знае Алиса, хероите ја искористиле супер моќта на Матеј и го вратиле времето наназад. Така Алиса го продолжила патот кон училиштето и кога стигнала на другарчињата од одделението им го раскажала сонот за Луна Паркот незнаејќи дека тоа навистина се случило.

И до ден денес, во паркот Фантазија хероите ја чуваат малата фантастична тајна за девојчето Алиса.

Ученичка Мила Јакимовска
ООУ „Јан Амос Коменски“ - Скопје
Одделенски наставник: Ирена Пантова

Пилот во авион

Потонав во сон
и се најдов во авион.
Ги затворив прозорите
и ги вклучив моторите.

Полетав во височина,
над морската широчина.
Ги здогледав островите,
околу кои пловеа бродовите.

Секој патник во авионот,
од радост блика,
низ прозорецот гледа
прекрасна морска слика.

Уживањето да бидам
пилот на авион,
Го прекина звонењето
на мојот мобилен телефон.

Дарин Плавјански
ООУ “Јан Амос Коменски“ Скопје
одделенски наставник Ирена Пантова

Волшебните книги

Александра живее во големиот град. Учи во второ одделение во училиштето во близина на својот дом.

Еден ден Александра отишла во библиотека. Сакала да земе книги. Влегла во библиотеката и почнала да шета меѓу полиците. Едни книги и го привлекле вниманието бидејќи стоеле на полица полна со прав. Посегнала по нив, го избришала правот и на корицата видела многу животни, цвеќиња и други суштества со големи очиња кои и велеле дека треба да ги земе и да ги прочита.

Потоа отишла дома и со нетрпение почнала да чита. Читала и читала додека не се стемни. Мајка и дошла во собата и кажала: легни да спиеш веќе е доцна! Александра ја послушала мајка си и легнала да спие. За миг заспала. Но некој останал буден. Тоа биле книгите. Додека Александра спиела книгите станале вистински со: очи, нос, раце, нозе и живеале. Тие биле спремни цела ноќ да си играат. Правеле журка.

Имало 10 книги. Првата книга била за животни и животните што биле во книгата живеале, а втората книга била за пеперутките. Итие исто така живеале и почнале да летаат низ собата со убавите крилја и да слетуваат на живеаните цветови од некоја од другите книги. Исто било и со останатите 7 книги. Планетите и Сонцето ја направиле најубавата вселена и најубавото свездено небо.

Кога Александра се разбудила цела соба и била во неред. Книгите од што биле изморени заспале, а на секаде низ собата имало: салфетки, чаши од сокови и вода.

Александра ја викнала мајка си. И таа се изненадила од нередот. Тогаш Александра и раскажала за волшебните книги. И двете биле изненадени и почнале да ја средуваат собата.

Тој ден Александра ги вратила книгите во библиотека.

Напишала: Димитровска Јана

Ментор: Татјана Јанкуловска/ Гордана Николовска

ООУ „Јан Амос Коменски“ Скопје

Фантазија

Здраво јас сум Јана и сум од Скопје. Имам десет години. Читањето ми е хоби. Многу сакам да читам и затоа ќе ви ја раскажам мојата авантура кога ја читав мојата омилена книга фантазија.

Стигнав до 65та страна и на таа страна се случи едно чудо. Имаше копче, а над копчето имаше натпис стисни ме, и ќе те однесам во земјата Фантазија. Го стиснав копчето и се најдов на една ливада. Таму беа сите ликови од книгите: Пипи долгиот чорап, Зоки Поки, трите прасија, Снежана и други. Се запознав со сите нив. Тие ми покажаа каде живеат. Тоа беше прекрасен замок. Дури раскажуваа за замокот, ми кажаа една лоша вест. Лошата вест беше дека ако децата не читаат-нив ќе ги снема. Во собата на Пипи имаше ламба која таа ми кажа дека ако си замислам некоја желба таа и ќе ми се оствари. Мојата желба беше, децата да читаат за хероите од книгите за да не ги снема. После оваа желба, нашите херои не ги снема, а ние децата бевме многу среќни. Тие ми се заблагодарија за тоа што ги спасив.

Јас, не сакав да си одам дома, но, сватив дека некој ме тресе за раката и така разбрав дека тоа е сон.

Ученик: Јана Димитровска
Наставник: Ирена Буклеска

ЗЕМЈАТА ФАНТАЗИЈА

Со необична книга во раце,
со дебели корици мазни,
на секоја страница јунаци разни
раскажуваат прекрасни сказни.

И така в квечерина една,
потонав во мислите јас,
со Зоки Поки и Лидија
тргнав на многу долг пат.

Петар Пан и Свончица
ни го осветлуваа патот,
та се најдов во Азија,
во земјата Фантазија.

На небото килим од звезди,
наоколу блискаше сјај,
златокоси самовили играа оро,
тоа беше вистински рај.

Михаел Русевски

Наставник: Марија Јошеска

Училиште: ООУ „Јан Амос Коменски“

Спасен ден

Од планетата Земја појдов,
На планетата Фантазија дојдов.
Таму има голем свон,
И огромен надуван балон.

Се појави страшен волк,
И настана голем молк.
Хероите наши не беа само машки,
Девојчиња исто така,
Кои немаа мака.

Тие добро не пазат,
За бубачки да не не' лазат.
Го спасија денот наш
Херојски баш.

Јас имав голема радост,
Како секое дете во младост.
Планетата Земја штом ја видов,
Веднаш дома си отидов.

Напишал: Нина Бошевска
Наставник: Марија Јошеска
Училиште: ООУ „Јан Амос Коменски“

СВЕТОТ НА ФАНТАЗИИТЕ

Светот е мал
го држам на дланката моја
волшебник сум моќен
ќе ја исполнам желбата твоја

Асвалтот на улиците
полеан со чоколадото на дада
низ реките тече
освежителна лимонада

Врне дожд од бомбони
собираат сите
во овој волшебен свет
се многу слатки дните

Во светот на фантазиите
е како во рај
на изненадувањата
им нема крај.

Андреј Ѓурчиновски
Наставник: Марија Јошеска
ООУ „Јан Амос Коменски“

МОЈАТА ФАНТАЗИЈА

Секое дете сака
да подаде на секој рака,
заедно во фантазијата да оди
и со него да го води.

Фантазијата е како рај
кога е таму сончево, се е во полн сјај,
таму еден волшебен цвет,
сите мислат дека е како цел свет.

Во земја Фантазија се е цело,
но има само едно слатко зајаче бело,
топлина полно има
се чувствува топло и во лето и во зима.

Земја Фантазија види
во музејот на фантазија биди,
насекаде каде што одам, од земја Фантазија имам слика,
во главата ми е закачена и многу убаво блика.

Исидора Исјановски
Наставник: Марија Јошеска
ОУ „Јан Амос Коменски“

Јас и докторот заедно во победа

И овој ден беше ист како и сите други преходни денови. Дојдов од училиште напишав набрзина домашна, а со мислите бев што побрзо да седам пред мојот добар другар „Компјутерот“. За миг се најдов во светот на „Мајн Крафт“ и во светото на „Фортнајт“, на сосема друга планетата во која најдобри другари ми беа коцките и војниците. Бев качен на едно летало кое изгледаше како брод, а од него се слушаше само пукање, еден војник трчаше на една страна со пушката во раце, друг на друга страна, а јас на еден крај од леталото останав сам.

Наеднаш од една страна се појави еден постар човек, низок по раст, без коса и со големи очила. Го прашав што бара тука, и како можам да му помогнам. Ми кажа дека доаѓа од планетата на животните, дека тој е доктор кој што им помала и ги лечи животните, и дека бил омилен доктор и помеѓу децата. Го прашав како може да биде омилен доктор помеѓу децата, кога ги лекува животните.

Ми рече дека сега ќе ми раскаже една многу убава, а многу тажна приказна. Ми изгледаше малку чудно, но јас се исклучив од светот на „Фортнајт“, и чеков да ја слушнам приказната на докторот.

Тој ми кажа дека пред многу години бил многу среќен човек, бидејќи секое дете во светот слушнало и прочитало за доктор Офболи, како тој ги спасувал животните на кои им била потребна помош, и дека тоа го правел со многу љубов. Ми кажа и дека заради него, многу деца станале успешни ветеринари и доктори. Потоа ја наведна главата и рече дека сега е многу тажен, затоа што се помалку деца слушнале за него и за неговоите добри дела. Тогаш јас го прашав од каде го знае тоа. Се замисли и ми одговори дека ова го знае од човекот наречен компјутер-човек сајбер. Го прашав како изгледа и каде го запознал, ми рече во светот на гејмерите. Ми рече дека тоа е „Црната чума“, дека децата заборавиле да си играат на улица, да се дружат помеѓу себе, да се смеат, да читаат за нивните омилен ликови од нивните книги, односно дека чумата ги уништила децата. Како тоа ги уништила го прашав.

Ми рече дека многу деца не знааат да ги пишуваат буквите, не знаат да состават убава реченица која сакаат да ја слушнат и тие што слабо слушаат, да кажат убав збор кој што ќе се слуша долго во нашите уши како најубава песна во пролет. Јас бев исплашен и не знаев каде сум.

Му реков дека ќе ја направам најубавата работа, и дека ќе го побарам најдобриот учител во светот, тој да им помогне на децата како полесно да го научат светот на буквите, ќе ги повикам моите другарчина заедно да ја научиме најубавата песна, да научиме за сите риби кои пливаат во океанот, како да си помогнеме помеѓу себе.

Тогаш тој ми одговори дека тоа нема да ми помогне, и дека секое дете може да си помогне само на себе, а со тоа и на другите. Го прашав како е тоа можно, тој ми одговори се зависи од нас децата колку ќе бидеме успешни.

Му реков дека ќе го послушам, и секојдневно јас ќе работам да собирам нови знаење за да можам кога ќе пораснам да го откријам лекот кој што ќе ги лекува сите, за да нема болни деца во светот, за да може секое дете да биде среќно и весело.

Му реков дека ова ќе го правам секој ден, и дека на тој начин ќе ја уништам „Црната чума“ и дека ќе се потрудам повторно да го направам среќен човек, каков што порано бил.

Наеднаш веќе пред мене го немаше докторот, се свртев да го најдам, но него го снема.

Го исклучив веднаш компјутерот и станав да ја побарам мојата книга која ја добив за поклон уште ланскиот роденден, а ја немав ниту отворено. Седнав и почнав да читам. Приказните се रहेа една по една, а јас не можев да ја оставам се додека не ја прочитав до крај. Бев пресреќен.

Поминаа многу година, а јас веќе бев присутен на доделувањето на награди во нашето школо каде мојата група во која член бев и јас, освои прво место за учество за есеј како децата подобро да се чувствуваат кога се далеку од нас, кога се болни и ја водат најтешката битка за својот живот.

Трганав кон бината, а пред мене го видов докторот кој што стоеше во првиот ред, повторно насмеан и среќен кога ме виде дека јас сум успеал, сум добил едно големо признание за тоа што сум го вложил за мене и за другите.

Бев гордо дете.

Александар Цибрев
Одделенски наставник: Марија Јошеска
ООУ „Јан Амос Коменски“

Спасување на земјата Фантазија од свертот Ништо

Едно утро, јас одненадеж се најдов во едно место кое беше како во сон. Имаше зеленило и цвеќиња насекаде, на небото виножито во различни бои, секакви животни и птици, какви што досега и не сум видела на ниедно друго место, било кога во мојот живот.

Ги видов и растрчаните розови зајачиња, но најнеобичното нешто беше што таму беа и Петар Пан, Дороти, волшебникот Оз, лимениот дрвосечач, лавот, Страшилото, Тото, многу еднорози и сирени! Бев вчудоневидена и занемена од сета убавина. Но, сите тие изгледаа исплашено. Полека се приближив и ја прашав Дороти зашто се исплашени. Таа ми одговори: „Повеќето деца не читаат книги, па веќе и воопшто не знаат ништо за нас. Затоа, наскоро ќе дојде свертот Ништо кој сака да завладее со земјата Фантазија и целосно да ја уништи!“ Се зачудив, се исплашив, но брзо отидов дома, бидејќи ми текна одлична идеја и бев решена да ја спасам Фантазија. „Ќе преземам нешто со што ќе ги натерам децата да читаат книги!“ - си помислив. Ја замолив наставничката во наредниот период да имаме часови само по Македонски јазик со што би ги примамиле децата повеќе да поминуваат време читајќи книги. И ја кажав и причината за моето барање и таа веднаш прифати да ми помогне. Со секој поминат ден децата се повеќе уживаа во авантурите кои ги нудеа книгите и по две недели веќе самите бараа уште и уште книги и нови предлози за интересни приказни во кои би се задлабочиле. Земјата Фантазија беше спасена. Сега не само јас знаев за сите нејзини жители, но и сите мои другарчиња знаеја за авантурите на Дороти, Страшилото, Лавот, Лимениот дрвосечач и Тото во земјата на волшебникот Оз, за Петар Пан кој одбиваше да порасне и да се однесува одговорно, за морнарите кои веднаш се вљубуваа во прекрасните сирени и беа маѓепсани од нивните песни.

Се вратив во Фантазија, а нејзините жители имаа организирано забава во моја чест по повод спасувањето од Свертот Ништо. Но, не само тоа, имаше и огромна табла на која жителите имаа напишано: „БЛАГОДАРИМЕ!“ Јас бев повеќе благодарна, зашто спасувајќи ја Фантазија, ние се спасивме самите себе, најдовме извор на прекрасни случки и ликови кои ни ги разубавија животите и не направија побогати и помудри, ги збогатија нашите детства и придонесоа да станеме подобри луѓе.

Сара Атанасова
Наставник: Марија Јошеска
ООУ Јан Амос Коменски

MOJATA AVANTURA VO FANTAZIJA

Mojot son . Eden den jas sum se shetala niz ploshtad. Vidov eden chovek vsushnost nauchnik. Noseshe bel mantil i beli pantaloni i imase bockava kosa. Izgledase kako od idninata. Pomina niz edna vrata. Bidejki bev radoznala i jas pominav. Stignav na nekoe chudno mesto. Lugeto bea visoki kolku zgrada kako dzinovi. A nekoj bea niski kolku cvekjinja kako dzudzinja. Najinteresni mi bea onie koj bea princezi. Se svrtev pozadi i vratata ja nemase. Ja prasav edna princeza dali go znae ovoj naucnik. Taa kaza deka znae i da odam na ovaa ulica remi23. Jas nekako ja najdov i go vidov naucnikot. Ne mi dade da se dokazam i me prekina da mi kaze deka sum lichela na kralicata i mi dade slika. Jas se zachudiv i kazav lele ista sum i navistina. Go prasav kako se vika kralicata i toj mi kaza deka se vika bela nicevska, kazav deka ne e vozmozno. Jas otidov do palatata i bidejki sakav da ja vidam kralicata [jas] kolku dobro mi dojde kralicata izleguvashe na proshetka. Taa mi dade da razgovaram so nea i ja prasav za nejzinoto detsvo i beshe isto kako moeto i koga stignavme do tuka mi kaza deka sum se vratila doma no chesto sum doagjala tuka i bidejki sum stanala kralica bila mnogu dobra. I taka majka mi me razbudi. I ovoj son nikogash ne go zaboraviv. Sekoj son trae 1 ili 2 sekundi.

Бела Ничевска

Наставник: Марија Јошеска

ООУ Јан Амос Коменски

Мојата авантура во земјата Фантазија

Си седев мирно и си читав книга во својата соба. Наеднаш ме опркужи огромна светлина. Беше толку светло што си помислив дека ќе ослепам. Најпосле се најдов во некаква земја. Се беше убаво, мирно и светло. Околу мене стоеја неколку луѓе, еден лав, една самовила и три деца.

Каде сум?- извикнав.

Ти си во земјата Фантазија! Јас се викам Дороти. Јас сум од Вошебникот од Оз. Од која книга си ти?"

Ах, сигурно е некоја нова што Михаела ја прочитала!- извика Петар Пан.

Книга? Ох не разбирате, јас СУМ Михаела!

Аф, иф! Ава е во право! Како тогаш си се нашла тука?!-- рече доктор Офболи кој го разбира животинскиот јазик.

Не знам- реков.

Па добро што си тука бидејќи имаме проблем!-- рече Лавот, добар пријател на Дороти.

Што е проблемот? - прашав.

Наеднаш се стресе земјата, се стемни небото полно со грмежи и сите луѓе и суштества излегоа од своите домови.

Снежана, што се случува?- праша Дороти кога виде дека таа трча накај нив.

Тие се тука!!!- рече Снежана.- Доаѓаат по Петар Пан!

Кој доаѓа по Петар Пан?- многу бев збунета.

Види Михаела- рече доктор Офболи - има еден црн змеј по име Ништо. Тој ја собира лошата моќ од сите лоши ликови од книгите што си ги прочитала и од нив добива сила. Тој секој ден грабнува по еден добар лик од некоја книга. На ред е книгата Петар Пан. Прво ја грабна Венди, па Џон, па Мајкл, а сега оди по Петар Пан. Кога ќе ги грабне сите ликови од книгата Петар Пан, ти сосема ќе ја заборавиш книгата. Дури ќе ти исчезне од полицата.

Па што можам јас да направам?- прашав.

Не знаеме...Можеби да пробаш...

Чекајте, имам идеја! Дали имате лист и молив?-реков.-Ќе ми бидат потребни за да го победиме змејот. Петар Пан, ти ќе бидеш мамката!

Што? Зошто јас???- праша Петар Пан.

Зошто тој е дојден по тебе!

Михаела, како ќе го победиме?! Тој е посилен од нас.

Со мојата фантазија!- им реков.

Кога дојде змејот почнав да пишувам. Напишав „Тогаш Петар Пан се претвори во вода и се излизга од рацете на змејот Ништо.“ И вистина! Тоа се случи!

Потоа напишав: „Змејот Ништо се претвори во глувче!“ И навистина Ништо од огромен змеј се претвори во малечко глувче.

На крајот напишав: „Сега змејот Ништо ќе ги донесе сите пријатели на Петар Пан што ги земал.“ Еден по еден, се појавуваа пријателите кои беа земени од змејот Ништо.

За крај напишав: „Змејот сега ќе се претвори во книга во која пишува за сите жители од земјата Фантазија!“ Како што може да се претпостави, тоа се случи.

Се збогував со сите жители и за подарок ми ја дадоа книгата која ја нарековме „Фантазијата и светот на книгите“. Кога за еден ден ја прочитав во својата соба, беше навистина интересна.

Утредента се фалев во училиште со книгата во која патем бев спомната дури и јас.

Михаела Анастасовска
Јан Амос Коменски
Ментор: Ирена Буклеска

Моето маче фантазија

Кога прв пат го видов
моето маче,
беше напуштено
и почна да плаче.

Го земав во прегратки
беше многу мило,
се свитка во мене
и ведаш се свили.

Моето маче,
Зузи се вика.
И везден со него
постојано се сликам.

Моето маче е фантазија
многу си го сакам,
затоа што тоа
ми подава рака.

Ученик: Лара Михајлова

Ментор: Татјана Јанкуловска / Гордана Николовска

ООУ ЈАН АМОС КОМЕНСКИ- Скопје

Моето патување во фантазијата

Еден ден седејќи во собата на моето столче. Седев и си размислував.

Колку многу сакам да летам! Како птица во лет. Како летам кога немам крилја? Авион? Ракета? Не, не е исто си замислив, летам јас, летам со бели убави крилја. Летав кон облаците, езерата и реките, планините и шумите. Се запознав со чучулигата Мици. Се неа јадев вкусен сончоглед со голема глава. Грицкавме и се смеевме ми раскажа дека има сестра која живее во друга земја далеку од нашата. Ја запознав и верверичката Симка. Сите заедно пеевме, цртавме, боевме и се смеевме. На небото како да е лист хартија езерото го нацртавме како буква „О“, планините како „А“, дрвјата како „Т“ се излезе убаво како природата од фантазијата. Боевме во бојата на сонцето, на тревата, портокалот, сладоледот од јагода.

Светот е прекрасен ги има сите бои кажа добрата вила. Мојата сестра ме залула на лулашката бела и се така исчезна како да беше вчера.

Ученик: Ивана Митевска

Ментор: Гордана Николовска / Татјана Јанкуловска

ООУ ЈАН АМОС КОМЕНСКИ-Скопје

Мојот фантастичен свет

Кога ќе ја затворам вратата
од собата моја
гледам свет волшебен
во чудесни бои.

Еднаш сум самовила
на еднорог што јава
друг пат сум волшебничка
магија што прави.

Потоа сум пиратка
по облаци што плови
на концерт главна рокерка
аплауз што лови.

Тогаш мама ќе викне:
„Каде е домашната твоја?“
И со тешко срце го напуштам,
Светот од фантазијата моја.

Ученик: Саша Ивановска

Ментор: Татјана Јанкуловска/ Гордана Николовска

ООУ ЈАН АМОС КОМЕНСКИ-Скопје

Растам како џин

Тесна ми е кошулата,
незнам што да правам,
не можам ни нозеве
во чевлите да ги ставам.

Долгите панталони
веќе не ми чинат,
штом ќе ставам чорапи,
кај прстите се кинат.

Имам нос како бабура,
веѓи како четки,
ми се чудат сите
чичковци и тетки.

Дождот ли е виновен,
или лонецот фин,
ама, кој ги шиша
РАСТАМ КАКО ЏИН!

Ученик: Лука Димитриевски

Ментор: Гордана Николовска / Татјана Јанкуловска

ООУ ЈАН АМОС КОМЕНСКИ -Скопје

Моето патување во „Фантазија“

Јас бев во мојата детска соба и гледав во телефонот.

- Саша, земи прочитај некоја книга! - викна мајка ми.

- Ми се смачи! Не сакам да читам! - се спротиставив.

- Немаш поим колку сум добра во „Fortnite“!

- Не е тоа за машки игра? - ме праша мама.

- Нема машко-женски игри! - реков јас.

- Добро, погледни, книгава ја земав од градската библиотека. Сите велат дека е многу интересна! Се вика „Доктор Офболи“ - рече мама држејќи ја книгата во рака.

- Тоа е машка книга, не сум јас машко да читам такви книги, реков.

- Нели немало машко-женски книги? - додаде мајка ми.

- Игри мамо, игри! - и објаснив, а таа преврте со очите и си отиде. Не ми е јасно како не се радува дека сум #1 во „Fortnite“! Така јас си разговарав сама со себе се додека не ми стигна порака на телефонот.

Го земав телефонот и легнав на креветот. Ја отворив пораката и видов дека беше линк. Го отворив линкот и ми се појави видео игра. Си се израдував.

-Јухуу! Нова игра!!

Ја разгледав играта и ми се појави човече. Изгледаше како да е од дрво, имаше облека, чевлички и капче и имаше навистина долго носе.

Во облаче се појавија букви:

- „Ајде започни да ја играш играва бидејќи игрите се многу забавни. Си седиш дома и преку телефон играш игра и си зборуваш со твоите пријатели. Не мораш ни да излегуваш надвор на топлото сонце или на студените снегулки (И оп! Му порасна носето! Се појави уште едно облаче со букви:

„Не, не! Лажев, ништо од тоа не е вистина!“

И оп! Му се врати носето во нормална големина.

Па се појави уште едно облаче со букви:

„Па ајде почни да ја играш играва и помогни и на Земјата Фантазија зошто жителите на оваа земја се во опасност од големиот црн змеј кој се вика „Ништо“.

Нормално не знаев што да правам, ми се појави иконче и пишуваше „Level 1“. Имаше прашање кое гласеше: „Каква боја бил Смарагдниот дворец? - од Дороти.

-Па каква е сега оваа игра и која е Дороти? -реков.

Под прашањето имаше линија на која требаше да се напише точниот одговор. Од левата страна имаше квадратче и пишување „Hint“.

Кликнав на квадратчето и ми се појави ова:

За да го одговориш прашањето треба да ја прочиташ книгата „Докторот од ОЗ„

Ееее каква е оваа игра?!- Се налутив и го оставив телефонот.

Поминаа околу 30 минути и сакав да го поминам левелот. Ми светна дека книгата

„Докторот од ОЗ“ може да ја има во библиотека. Едвај чекав да појдам на училиште и да ја земам книгата. Часовите завршија и дојдов дома.

-Добро, ја имам книгата како да го поминам левелов?

Да не треба да ја скенирам?-си помислив.

Потоа влезе мама во соба и гледајќи ме со книгата в раце кажа:

-Да не читаш?И ете! Ми текна: што ако треба да ја прочитам книгата за да одговорам?Ја земав книгата в раце и со нетрпение дека ќе го поминам левелот, ја читав. Не бев ни свесна дека дојде крајот на книгата бидејќи бев толку задлабочена во неа. Ми стигна нова порака на телефонот. Беше од играта и детето со долгото носе. Во облаче пишуваше: „Го знаеш ли одговорот“?

Колку бев среќна. Ја отворив играта и напишав: „Смарагдниот замок бил во смарагдна зелена боја“, и притиснав ОК. Ми се појави истото човече и во облаче пишуваше:

„Браво! Одговорот е точен!“

Бев многу среќна бидејќи се качив на Level 2. Повторно ми се појави човечето и во облаче пишуваше:„Браво, бидејќи не се откажа, ние тоа ќе го наградиме! Кога ќе ги поминеш левелите ќе добиеш подарок кој ќе ти служи цел живот“.

Бев пресреќна! Си мислев, нова видео игра...

Сакав толку многу да откријам што е подарокот што постојано позајмував книги од библиотеката, ги читав, одговарав на прашањата поврзани во врска со таа книга, потоа одев левел погоре.Беше толку интересно!

После толку поминати левели, толку прочитани книги стигнав и до последното прашање.

Гласеше вака:„Читањето е многу важна улога во животот но треба и да се другарува!

Како се вика најдобрата другарка на Зоки Поки?“

-Лидија! - реков.

Ја прочитав книгата и со тој одговор ја завршив играта, ги поминав сите левели...не ми се веруваше!

Навистина не знаев што ќе биде подарокот...можеби чевлички како Дороти, мачор како на Зоки Поки, влечи туркај на докторот Офболи, книга за Пинокио?

Ми се појави човечето со долго носе кое откако ја прочитав книгата книгата

„Пинокио“ знаев дека името му е Пинокио. Во облаче се појавија букви: „Ги комплетира левелите и време е да ти го откриеме подарокот (подарокот кој ти го даваат книгите, кој што ќе ти служи цел живот е ЗНАЕЊЕТО!“

Бев многу среќна и среќата сакав да ја споделам со моите другарчиња, бидејќи другарството е многу важно.

Играта ја пратив на сите мои другари и другарки. Тие ја пратија на своите другари и другарки.

Бев многу среќна што ја споделив оваа игра со пријателите за да можат и тие да бидат среќни како мене. Следниот ден мама прочита дека имало нова игра наречена

„Фантазија“ и сите деца ја играле. Веднаш заклучив дека тоа е играта што јас ја играв и бев многу среќна дека сите ќе се чувствуваат среќно и весело како мене додека ја играат играта. Да ми кажуваше некој дека толку ќе сакам да читам и дека ќе заразам со знаење сите деца во светот, немаше да му верувам.

Саша Стоименов

ОУ „Јан Амос Коменски“ Скопје

одделенски наставник Ирена Пантова

АЈДЕ ДА СЕ СКРИЕМЕ

Пепелашке, Петар Пан, Црвенкапче,
другарчиња мои мили
јас ве барам насекаде,
со сите мои сили.

Сакам да ве предупредам,
и да ви помогнам на сите вас,
да се скриете од змејот Ништо
еве, ќе ви помогнам јас.

Тој е многу лут и гневен
и сака во својот замок да ве земе,
завидлив е на вашата дружба
со малите деца како мене.

Ништо сака на Земјата
да завладее незнаење и мрак,
а со тоа јасно е,
ќе нема светол и топол зрак.

Повелете со мене сите вие
во мојата библиотека да се скриете,
ќе ви читам, прераскажувам,
во мојата Фантазија со мене ќе спиете.

Напишал: Михаил Младеновски
Ментор: Александра Неделковска

Змејот Ништо

Кој на училиште оди,
по добар пат ќе го води .
Читајте деца итно,
читањето е најбитно.
Играње, дружење но читањето е битно,
да не ги уништи змејот книгите на ситно
и хероите од книгите
исто така ќе ги уништи сите.
Додека читаш книга детенце драго,
таа ти се насмевнува благо.
Ако не читаш ќе се сетиш на змејот Ништо
и ќе почнеш да читаш сешто.
Напишав песна убава и лесна,
дури и рима да има.
Другарчиња мои напишете и вие нешто
за змејот Ништо-умешно и вешто.

Михаил Богданов

Ментор: Александра Неделковска

Моето патување во земјата Фантазија

На крајот од игралиштето имаше портокалова светлина. Низ неа полека се спушташе некое летало со големи прозорци. Вратат беше отворена и јас со моите другари влеговме полека внатре. Многу не интересираше какво е внатре, и од каде доаѓа. Вратата силно се затвори.

“Здраво другарчиња, дали сте подготвени за едно весело патување?” -се слушна нечиј глас. Тоа беше Петар Пан. Сите се согласивме бидејќи сите го сакаме Петар Пан. Кога стигнавме, Петар Пан не извести дека сме стигнале во земјата Фантазија. Ох, колку беше прекрасно таму!

Големи ливади со разнобојни цветови, дрвја кои пеат прекрасни песни, реки кои играат и прават фигури од малите бранови, многу лулашки направени од лисјата на дрвата. И таму Вини Пу. На другата страна имаше поставено вртелешка. Неа ја вртат Мини и Мики Маус. Шиљо и Плутон го правеа редот, а Пата и Пајо делеа ледена лимунада. Ох, овде е и најголемиот извртен тобоган. Тој беше во различни бои. И бидејќи може некој да се повреди тука стојат Супермен и Бетмен. Така сите можат да се лизгаат без да бидат повредени. На широчината има натпревар во дигање на тегови. Судија е Хулк. Некој од моите другари пробаа да се натпреваруваат, но останаа поразени, и добија чоколади како утес на награда. Во замокот од ледината, бевме поканети на гозба. Домаќините Шрек и Фиона ни приготвиле најразни изненадувања. Чоколадна фонтан, овошја, лижавшиња. Тука беше и Данки, среќното магаренце кое од радост одеше натаму наваму.

Кога почна да се стемнува, почнавме да се подготвуваме за да се вратиме во нашите домови. Големиот Аладин со турбан на главата, многу чудна капа повикуваше дали има некој да го носи дома. Се качивме на шарениот килим се дигнавме во воздух и уште се восхитувавме на убавините под нас. Кога се спуштивме на игралиштето стоеше натпис:

“Читај книги, и секој сон ќе ти се оствари!!!”

Ова е еден од многуте убави денови поминати со моите другари и моите херои.

Петар Јовановски
Ментор: Александра Неделковска

Мојата авантура во земјата Фантазија

Беше топол пролетен ден. Лежев на ќебето во мојата градина и го набљудував небото. Чудно е што све можеш да забележиш меѓу облаците. Ги гледам убавите форми и ја препознавам Пепелашка, Златокоса, Петар Пан, доктор Офболи со своите животни, Зоки Поки што се кара со Лидија, Алиса во земјата на чудата, џуџињата и Снежана...

Но, наеднаш еден темен облак почна да го покрива небото: тоа беше змејот Ништо кој ги зароби овие ликови со помош на оганот што го фрлаше од устата. Се уплашив. Се што беше добро наеднаш исчезна. „Пушти ги“ - му велев. „Во ред“ - ми одговори змејот и иронично се насмеа. „Ќе ги пуштам кога сите деца ќе почнат да читаат книги, ха ха ха“ - изговори змејот. Не знаев што да правам и набургу оваа вест ја објавив преку фејзбукот на татко ми. Сакав да ги известам сите деца од овој свет и да им кажам што се случува. Сите бевме загрижени. Имавме различни деца: деца што обожаваат да читаат книги, деца што понекогаш читаат и деца кои им се „лоши“ од книги. Последниве беа најтешки за соработка. Се договоривме дека мора да почнеме да читаме. И почнавме да читаме ден и ноќ, на училиште, дома, во парк и автобус. И тоа го правевме сите.

Почнавме... На фејзбук споделувавме мислења за различни книги и одредени си ги препорачувавме. Читавме, читавме... Змејот не гледаше незадоволно од небото и неговите пламени полека исчезнуваа и во еден момент ги снеса. Моите јунаци беа ослободени. Но ние децата се договоривме да не ја забораваме оваа навика за читање и да продолжиме да читаме во слободно време. Срцето ми потскокнуваше од среќа и задоволство. Во еден момент го слушнав гласот на татко ми: „Ања, па ти цел ден го преспа! Станувај време е за ручек“. Веднаш станав го собрав ќебето и потрчав внатре за да им го раскажам сонот на моите сестри.

Изработила: Ања Кочоска
Наставник: Александра Неделковска

Мојата авантура во земјата Фантазија

Фантазија е земја која највеќе сакам да ја посетувам. Таму живеат интересни ликови со кои сакам да го поминувам моето слободно време. Во еден дел од земјата Фантазија живеат вечните деца Петар Пан и неговата дружина, во друг Вили Пу и Тигар, во трет Снежана и седумте џуџиња...

Еден ден слушнав дека на земјата Фантазија и се заканува голема опасност, опасност која се вика "НИШТО". Ох, колку се исплашив. Постојано се прашував како можам да им помогнам на моите омилені другари, да ги спасам од големото и страшно "НИШТО". Разговарав со другарчињата на училиште, со родителите, но никако не можевме да најдеме решение. Додека бев на посета кај моите другарки Винкс ми кажаа дека "НИШТО" веќе почнал да напаѓа и многу тешко можат да се одбранат. Разговаравме и повторно не можевме да најдеме начин да го победиме. На заминување им реков дека на едно другарче ќе му ја позајмам книгата која ја читав тогаш, "Винкс Сиренингс", и се надевам дека тоа ќе ми помогне да најдеме решение "НИШТО" да замине од Фантазија. Додека другарчето ја читаше книгата која му ја позајмив јас повторно ги посетив Винкс во "Магијата на Флора". Флора ми кажа дека "НИШТО" повеќе не се појавува толку често и тогаш добив идеја - сите книги кои ги имам да ги позајмам на различни другарчиња и тие да ги прочитаат. Се надевав дека тогаш "НИШТО" засекогаш ќе замине од Фантазија и земјата ќе продолжи да постои за да може и мојата сестра да ја посетува кога ќе научи да чита и пишува. Така и направив, и погодете што, додека на училиште разговаравме за прочитаните книги "НИШТО" замина и ја остави мојата омилена земја да постои таква каква што е, таква каква што јас ја замислувам во секоја прочитана книга, таква каква што сите деца сакаат да биде.

Другачиња, да не дозволиме "НИШТО" да се врати. Да читаме нови книги, нови сказни кои не носат во наша сопствена земја Фантазија, па можеби некогаш и некој од нас ќе напише книга во која ќе можеме да продолжиме да се бориме "НИШТО" да не се појави повторно.

Напишал: Мила Стојчевска
Ментор: Александра Неделковска

Мојата авантура во земјата Фантазија

Пред многу години во едно далечно кралство змејот по име Ништо ги зема сите херои од книгите и ги зароби во неговата пештера. Змејот им се закани на децата дека доколку не читаат книги ќе им ги изеде супер хероите. Бидејќи децата не знаеа да читаат тоа за нив беше голем проблем.

Децата почнаа да се собираат на состаноци за да направат план како да ги спасат супер хероите од змејот Ништо. По неколку состаноци децата заклучија дека нема друго решение освен да почнат да читаат. Така децата почнаа да учат да читаат со помош на еден дедо во нивното кралство. Откако научија да читаат, читаа многу книги, со тоа децата добија инспирација како да ги спасат хероите од лошиот змеј Ништо. Сите деца заедно патуваа во земјата Фантазија, каде што сакаа да го пронајдат лошиот змеј Ништо, кој што ги зароби хероите од приказните.

Тие многу долго време го бараа змејот Ништо. Кога по долго време го пронајдоа, го молеа змејот да ги ослободи хероите, но се појави голем проблем. Змејот не ги ослободи се додека децата не му докажаа дека научија убаво да читаат и прочитаа многу книги. Змејот Ништо почна да испрашува во врска со содржината во книгите. Сите деца одговорија точно на неговите прашања. На крајот рече одлично, сме научиле како се спасуваат хероите од приказните. Конечно змејот Ништо ги ослободи хероите од приказните. Ние децата размислувавме дали змејот е лош или добар. Ние заклучивме дека змејот е добар, бидејќи ако не бил змејот децата сеуште немаше да знаат да читаат.

На змејот му се благодаривме од се срце и сите бевме задоволни и среќни.

Софија Зенговска

Ментор: Александра Неделковска

Мојата авантура во земјата Фантазија

Еден убав сончев ден јас и моите другари игравме фудбал на теренот над нашите куќи. Одеднаш пред нас се појави силна светлост и од неа излезе еден страшен змеј.

Змејот беше многу страшен, имаше големи крилја покриени со боцки. Беше црн по боја. Сите ние бевме многу исплашени и изненадени. Змејот кажа дека не е овде да ни наштети, туку да побара помош од нас. Тој беше многу тажен и кажа дека еден злобник од неговата планета сака да ги уништи хероите и јунаците од книгите и лектирите. Змејот рече дека постои само еден начин за да му помогнеме.

Тој побара од нас да читаме повеќе книги за детските јунаци и сами да смислуваме нови приказни и породолженија на приказните. Ние бевме среќни дека можеме да помогнеме во спасувањето на нашите омилени детски ликови. Од тогаш почнавме секојдневно да читаме за нашите јунаци и заеднички да смислуваме нови ликови.

Злобникот дозна за нашето добро дело и ги остави хероите и јунаците од книгите бескрајно да живеат.

Иван Стојановски

Менторот: Александра Неделковска

Моето патување во фантазија

Кога од Ништо,
ке стане нешто
тогаш Ништо
ке биде сешто.

Пловат сказни разни
од земја Недојдија
волшебства,и челична кука
лета лета Свончица
а и Петар Пан е тука

Сенки,пепрутки,бројки
волшебно стапче
тоне сонот во букви
како низ бара кротко жабче.

А чудовиштето Ништо следи
книга да се чита вреди
кој свезди ќе брои
на месечина ќе стои

Стефан Трајановски
Ментор: Александра Неделковска

МОЈАТА ФАНТАЗИЈА

И кога силно ќе вриснам
и кога заби ќе стиснам
Петар Пан ќе се сокрие
од големиот змеј „Ништо“.

И во чудесните земји
и волшебниот Оз
ќе направи чудо
змејот „Ништо“ да замине со воз.

Малиот Зоки Поки
тоа дете ситно
ќе направи нешто итро
и така змејот „Ништо“
ќе биде ништо битно.

И сите наши јунаци
ќе го викнат змејот,
а се што сме скриле
ќе ви каже Итар Пејо.

Илина Коларска
Ментор: Александра Неделковска

Мојата Фантазија

Величенствено дете во нас
е јунакот мал Петар Пан,
Зоки Поки живее во свет
шарен како цвет!

Шегобиец наш, чуден лик
Итар Пејо го знае секој трик,
а добриот, предобар Доктор Офболи
животни собира дома,
зајаци, еж и врана,
живеат во неговата соба.

Златна како снег,
нежна како свила
Златокоса е многу мила,
убавата Пепеплашка вредна
цел ден не седна!

На палавштините на малиот Орхан
им нема крај,
а Снежана во шумата се крие,
кај џуџињата седум,
им готви, им пере,
ги чува сите редум.

Ученик Мила Смоковска
Ментор: Александра Неделковска

Пинокио - чудото од дрво

Мајсторот Џепето беше творецот на чудото од дрво, кое го нарече Пинокио.

Желбата и љубовта да се има некој крај себе, мајсторот ја преточи во прекрасна дрвена кукла, која како да знаеше веднаш оживеа и со прекрасна насмевка го поздрави неговиот труд.

Дрвената кукла која беше полна со живот, не можеше да им одолее на човековите пороци, па веднаш почна да запаѓа во проблеми. Навидум невиниот и искрен Пинокио, за час прерасна во неранимајко, неслушајќи ги советите на добрите луѓе кои го опкружуваа и му го посакуваа само најдоброто. Неговата дружба со злобните и предвидливи луѓе, секој ден носеа ново разочарување за Џепето, бидејќи го сметаше за свое дете. Залудни беа напорите и желбите Пинокио да се образува и да порасне во здраво и добро момче.

Секој обид на Пинокио да им помогне на луѓето, всушност беше ново разочарување и за него самиот. Неговата наивност и добрата душа не му дозволуваа да ги препознае лошите луѓе и нивните зли намери.

За среќа, после кратко време, Пинокио се свести за своите непромислени постапки и почна да работи за да му помогне на својот болен татко Џепето.

На крајот, како и секоја приказна со среќен крај и во оваа самовилите го наградија Пинокио со душа и живот за неговото добро дело. Пинокио го претворија во момче, како награда за неговата пожртвуваност што го спаси неговиот болен татко Џепето. На радоста и среќата која беше обострана и немаше крај!

Ана Анчевска
ООУ „Ацо Шопов“ н.Радишани, Скопје
ментор: Александра Неделковска

СПАС ЗА ЈУНАЦИТЕ И ХЕРОИТЕ ОД КНИГИТЕ

Змејот „Ништо“ им се закани вредно
па јунаците и хероите со следниов збор:

-Ако децата не читаат
ке ве исфрлам од овој двор!

Снежана се зачуди чесно,
а Пепелашка пак викна бесно:

-Што се случува сега?
-Ова не ми личи на некоја шега!
Сите викнаа во хор:
-Не се согласуваме со овој збор!

Кога Доктор Офболи слушна
неговото куче душна,
а голем рикот се слушна.

Чул Лавот и рекол:
Овој змеј нека оди во пекол!

Сите се налутиле и рекле:
-Овој змеј во приказните сме го затекле.

Рековте децата да читаат,
а помалку да се сликаат,
за да не спасат
од современата технологија.
Така правилата гласат!

Сара Драгановска Михајловска
ОУ Ацо Шопов- Радишани
Ментор:Александра Неделковска

Спасување на нашите јунаци и херој во книгите

Сите Деца ги сакале книгите , но не ги читале. Заради тоа сите јунаци и херој биле тажни., А јунаците биле: Петар Пан, Зоки Поки, Итар Пејо, Доктор Овболи и други. Бидејќи децата не ги читале лектирите дошол змејот Ништо за да ги уништел. Ова се случувало во земјата Фантазија. Кога луѓето дознале за ова тие почнале да им кажуваат ма децата да читаат лектири.

Децата веднаш почнале да читаат лектири и сите улчилишта почнале да обработуваат лектири. Во земјата Фантазија јунаците се чувствувале многу посилни. Во тој момент дошол змејот Ништо. Јунаците не го очекувале и почнале да се тепаат против змејот Ништо, но тој бил многу силен за нив змејот Ништо ги повредил јунаците и си отишол. Луѓето кога дознале за ова сите почнале да читаат лектири.

Ова им дало премногу моќ на јунаците и тие поставиле стапици за змејот Ништо. Кога се вратил Змејот Ништо се фатил за стапицата и јунаците со цела сила го удриле. Змејот Ништо исчезнал и никогаш не се вратил јунаците биле многу среќни и славеле за исчезнувањето на змејот Ништо.

Дамјан Стојаноски
Ментор Александра Неделковска

Чудесен настан

Во земјата Фантазија,
еден страшен глас допре,
змејот научник гладен иде,
се ќе лапне!

Се стресоа сите деца,
и тие што учат и тие
што не учат, во паника
сите исплашени бегаат
да се скријат.

Научникот змеј гладен,
се во еден здив лапна,
не остана ни дете, ни
буквар страден.

По некое време во
стомакот негов се случи чудо,
сите деца читаа лудо.
Кој песни, кој раскази,
па по ноти разни излетаа
од таа темнина страшна!

Софија Димовска,
Ментор Александра Неделковска

ЦРНИОТ ЗМЕЈ ЗАМИНА

Читај дете книга ти,
книгата ќе те научи.
Од неа ќе научиш
многу добри работи!

Црниот змеј во нас се крие,
и кога читаш книга
неможе на раат да спие!

Змејот само со читање се брка,
бидејќи тој,
од нашите знаења срка!

Петар Пан, со книгата за читање ќе слета
за црниот змеј,
од нас да излета
Во светот на Фантазијата

Животот е море од желби, а бродот плови кон нови случувања, гради интересни моменти
но и буди фантазија во секој од нас.

Сакам да живеам во соништа, да чекорам безгрижно, да сонувам во реалноста и со
отворени очи...

Мечтите и фантазиите го одржуваат секое живо суштество во живот, го полнат со
позитивна енергија и го прават среќен. Токму таква среќа ми се случи и мене.

За миг, со моите мисли отидов некаде далеку. Почнав да летам со крилата на фантазијата
и стигнав до едно место каде што постоеја луѓе од кои извира добрина, насмевка и среќа.

Застанав и долго размислував каде да одам. Одеднаш пред мене се појави едно девојче,
кое чинам, беше на возраст колку мене. Изгledаше толку позитивно, насмеано и
расположено. Ме гледаше со топол и мил поглед, а потоа изусти неколку зборови. Од нив
како да течеше мед и млеко. Го кажа своето име. Се викаше Добра. Живееше во местото
Добрилија. Ме покани заедно да прошетаме, да ми раскаже нешто за нивната земја и
луѓето што живеат таму.

-Учам во училиштето „Добри Добревски“, кое се наоѓа онаму, на соседната улица. Сакаш
да прошетаме малку? -додаде Добра.

-Сакам, секако дека сакам- одговорив малку засрамено бидејќи никогаш до сега немав сретнато вакво прекрасно суштество. Набрзо ми помина срамот и се ослободив од таквото чувство. Не успеав ни да се претставам. Но, во тој момент не беше ни толку важно.

Добра почна да ми раскажува:

-Во моето училште се е од добро, подобро. Учениците се натпреваруваат кој подобро знае да: учи, пишува, црта, пее, игра...

Сите ја почитува нашата наставничка.

Јас зачудено слушав и не можев да им поверувам на своите уши.

-Како е тоа можно?-ја прашав Добра.

Таа ми одговори:

-Многу едноставно. Наставниците се натпреваруваат кој е подобар во својата работа и сето тоа ни го пренесуваат и нам.

Нашите семејства, исто така, се натпреваруваат кој ќе ги воспита подобро децата. Благодарение на тоа добро, подобро и најдобро воспитување од дома, ние сме најдобрите ученици во ова училиште.

Овде, се мирисаше на среќа, на убави случувања и таму царуваше љубовта и слогата.

И само за миг, моите очи го гледаа светот со поинакви бои. Се прашував дали и во нашето опкружување може вака да се живее. Посакував секој од нас да ја почувствува топлината на домот, да си подадеме рака, да се утешуваме и со искрено срце да се сакаме. Посакав да живеаме во свет без неправди. Љубовта и пријателството да извираат кај секој од нас. Посакував засекогаш да останам овде и да го живеам животот добро и без никакви лоши моменти.

Со Добра разговаравме уште долго во нокта. Таа посака да дојде во мојата земја, во моето училиште и во мојот дом. Можеби еден ден и тоа ќе се случи. Ќе дојде и ќе шири добрина и кај нас. Но едно знам, ќе ги пренесам добрите вести од оваа земја, Добрилија.

Се вратив! Слетав во мојата соба. Погледнав во синото небо. Блесокот на сонцето го разбуди новото утро, кое, може би ќе ги разбуди моите нови фантазии. Сакам светот да биде место за позитивни и убави случувања и среќен живот.

Теона Ангеловска
Одделенски наставник/ментор: Вангелина Мојаноска
ООУ „Лазо Ангеловски“ Аеродром Скопје

МОЕТО ПАТУВАЊЕ НИЗ ФАНТАЗИЈАТА

Во дворецот барбики мислиш
чекаат да засвонам со свон.

Тие весело пеат и
сите милно ми се смеат.

Влегов во морето сино,
таму ме чекаа мирно
сирени и весели риби,
сите во светкави костими.

Заминав во вселената,
Таму, во светот на децата,
кои безгрижно летаа,
по свездите шетаа!

Во едно поле ширно
сите пеперутки дојдоа мирно.
За раце ме фатија
и по лицето ме галеа.

Елена Брајаноска

МОЕТО ПАТУВАЊЕ НИЗ ФАНТАЗИЈАТА

На бели крила од птица летам
низ облаци во висина шетам.
Слетав на виножито силно
што се разлива над сите места.

Со бело, силно коњче
шетам низ бреговите,
тоа весело ита
кон бреговите на морето.

Се гушкам со облаците
направени како од перници.
Скокам од еден на друг,
се до планинскиот врв.

Во една брза ракета,
се најдов без да сетам.
Летав низ вселенскиот шир
и низ светот сеев мир!

Константин Брајаноски
Ментор: Вангелина Мојаноска
ООУ „Лазо Ангеловски“ Аеродром Скопје

Виножитниот дожд во Шарената шума

Здраво јас сум Искра и денес ќе ви раскажам една чудна, но интересна случка. Еден ден, во убавиот месец мај решив да прошетам во блиската Шарена шума. Каква е таа шума се прашувате? Таа шума е полна со разнобојни цвеќиња, дрвја и грмушки, но е и дом на самовили, принцези и еднорози. Целата шума е шарена! Тој ден, на тринаесетти мај додека шетав низ шумата, наеднаш заврна дожд, но во Шарената шума врнеше необичен дожд, Виножитен дожд! Дождот беше шарен, светкав и во сите бои на виножитото! Сите жители на шумата тукушто се разбудија и земаа различни чадорчиња за да се заштитат од дождот. Танцуваа, пееја и се радуваа цел ден и цела ноќ. Утрото кога се разбудија, шумата беше ишарана во виножитните бои. Сите жители седеа надвор, правеа пикник и шлапкаа во шарените вирчиња.

Наеднаш, темни облаци се појавија на небото, дојдоа дрвосечачи и ги исекоа сите дрвја, грмушки, ги собраа сите цвеќиња, а во шарената вода истурија црна боја! Сите жители од Шарената шума тргнаа по дрвосечачите. Мораа да ги пронајдат, бидејќи кај нив остана едно мало шишенце со магичната шарена вода. Со капките од таа вода жителите ќе можат повторно да си ја вратат својата прекрасна шума и нејзините виножитни бои. Самовилите, принцезите и еднорозите не успеаја да ги најдат уништувачите на шумата, но јас ги забележав. Кога ја видов нивната злобна насмевка и радост затоа што ја уништиле светлата и волшебна шума решив дека ќе направам се за да помогнам. Чекав злобните суштества да заспијат, а потоа тивко полека го извлеков малото шишенце од раката на еден од нив. Весела и горда појдов кај самовилата на Шарената шума. На нејзината среќа и немаше крај. Заедно со другите жители ископавме огромна дупка и ја истуриравме сета шарена вода, а светлите и разнобојни цвеќиња, дрвја и грмушки повторно никнаа, а големото езеро од црно повторно ја доби виножитната боја.

Од другата страна на езерото се појави една голема сенка - сенката на злобната кралица Лошокора, господарка на дрвосечачите. Имаше црвени очи, црвена коса и црн фустан со црвени кристали и со својата моќ се обиде повторно да го уништи убавиот дом на моите пријателчиња. Но, не успеа. Нивната сложеност и љубов кон нивниот виножитен дом беа посилни од нејзината злоба. А врз Лошокора и нејзините дрвосечачите падна еден голем шарен балон, којшто засекогаш ги зароби. Шарената шума и нејзините жители беа спасени, а јас можев кога сакам повторно да уживам во нејзините убавини.

Тоа е мојата чудна, но интересна случка!

Порака: Да не ги уништуваме шумите и растенијата и да не бидеме како Лошокора!!!

Искра Митреска
ОУ Стив Наумов - Скопје

Мојата фантазија

Не сакав да читам книги
признавам,
Сакав да сурфам и да
спортувам,
Ама бев во Земјата Фантазија
И решив веднаш да се
променам.

Ако читам, лесно ќе ги спасам
Јас
Петар Пан, Зоки Поки и
Пепелашка,
Со секоја моја буква прочитана
Нема да исчезнат од Земјата
Фантазија!

Еве, се запишав во библиотека
И секој ден си патувам во
Фантазија,
Многу ми е топло во душата,
Со Вини Пу и Златокоса
Другарувам.

Имам сила лесно да го победам,
Змејот црн,
Ништо што го викаат,
Секој ден ветувам ќе читам јас,
Ќе патувам во Земјата
Фантазија !

Ученик: Берк Ѓунеш
Ментор: Виолета Ѓошева

Волшебната кутија до дедо ми

Чудни се возрасните, не можам да ги сфатам. Како да заборавиле како е да си дете, како никогаш да не ни биле деца. Наеднаш сериозни, па совети даваат, па правила кажуваат за да сме учеле што треба, а што не. На моите родители најмногу им сметаат кавгите помеѓу мене и моето помало братче. Мајка ми секогаш вели да не се караме бидејќи немаме што да делиме, а и самата гледа дека проблем ни се чоколадите, кој земал поголемо, а кој помало парче при кршењето. Туку да ви кажам што ме мачеше долго време. Дома кај нас во дневната соба на најгорната полица покрај книгите стои една кутија. Кога и да ги прашам мајка ми и татко ми, само ми кажуваат дека била на мојот дедо. Тој рекол дека кутијата била за мене, но да ми ја дадат на 18 тиот роденден. Многу време имаше до тогаш, па си реков штом е за мене не е важно кога ќе ја отворам.

Секој ден се повеќе мислев на таа кутија, мислев што се крие во неа. Една вечер откако мајка ми и татко ми заспаа, ја земав кутијата и ја однесов во мојата соба. Не можев да избегам од моето братче па заедно со него ја отворивме. Во неа најдов порака од мојот дедо кој го знам само по раскажувања. Ми кажува дека бил добар и вреден, силен и среќен човек.

Пораката беше:

„За мојот прв внук!

Со овој волшебен прав само пороси по главата, ќе се појави светлина и ќе видиш магичен град. Уживај во него!”

Отсекогаш сум читал раскази во кои се зборува за телепортирање и фантазирање, па се прашував можно ли е да постои тоа. Не размислувавме многу со мојот брат и се разбира веднаш се фативме за работа. Земавме од светликавиот прав од кутијата, фрливме над нашите глави и наеднаш многу, многу светлина се појави пред нас. Од нашата соба, отпатувавме во еден мал град. Целиот беше со зелени дрва, немаше автомобили, немаше компјутери, деца насекаде си играа среќни, родителите одеа на работа со велосипеди. Веднаш се насобраа сите околу нас. Чудно, сите беа зелени. Кога ги прашав која е оваа земја, едно дете ми рече дека се вика Лунаи, а дека неговата земја се вика Земја на среќата. Ми кажа дека сите се зелени бидејќи се среќни, не се лутат, постојано си помагаат меѓусебе и затоа немаат потреба за карање.

Лунаи не прошета низ Земјата на среќата. Имаше играчки насекаде, низ сите паркови и улици. Тој ни кажа дека секој ден си играат, одат на училиште, си помагаат за домашните задачи, а родителите ги слушаат најмногу на свет. Бидејќи ги слушаат и учат од нив, родителите немале потреба да ги караат, само ги советуваат. Додека се шетавме низ паркот, видовме едно дете кое не беше зелено како другите туку беше црвено и плачеше. Лунаи ни кажа дека кога некој е тажен ја менува бојата. Го праша другарчето зошто е

тажно? Тоа ни кажа дека му се скршил велосипедот и не може да стигне до дома. Лунаи без двоумење го гушна другарчето кое се викаше Лазар и го зема велосипедот. Така четворицата заминавме кај Лунаи, за неговиот татко да го поправи велосипедот. Татко му веднаш го направи велосипедот, ги напумпа издишените гуми и откако му го даде на Лазар тој веднаш стана среќен и задоволен и ја смени бојата на телото од црвена во зелена. Сите бевме среќни бидејќи и тој беше среќен, братски се гушнавме и со велосипедот замина дома. Лазар и Лунаи ми покажаа дека секогаш има решение за се и секој проблем може да се реши само ако си помагаме помеѓу себе.

Сакав уште многу да видам од земјата на среќата, но ми текна дека мајка ми ќе дојде да провери дали сме заспани со брат ми во собата. Лунаи ми кажа дека сака пак да ги посетиме, наредниот пат рече дека ќе ми покаже како ја менуваат бојата на кожата. Се поздравивме и заминавме. Со волшебниот прав попрскавме над главите и светлината се појави за да не врати назад.

Пак бевме во нашата соба. Собата беше иста само сега јас повеќе го сакав мојот брат, за прв пат со него ја имавме првата и најголема тајна, оваа кутија што ни ја оставил дедо ни. Со неа сигурно тој патувал, а сега ќе можеме и ние. Додека има волшебен прав или додека не пораснеме. Со нетрпение чекам пак да ја посетам онаа Земја на среќата. Лунаи таму ќе ми покаже уште многу чуда. Јас мислам дека првата лекција ја научив, прво ќе ги гушнам моите родители и ќе им кажам дека ги сакам. Научив дека се прават за ние да сме среќни дека не советуваат за да бидеме паметни и воспитани, понекогаш и кога не караат било за наше добро. Среќни биле во Земјата на среќата бидејќи сами си помагаа кога се наоѓале во неволји, а ако некој бил црвен веднаш гледале што го мачи и правеле се за да позелени.

Цела ноќ не заспав, сега повеќе никогаш нема да се карам со моето братче, тој ми е прв другар дури и кога ми смета и досадува. Заедно сме тим и заедно ќе ја истражуваме Земјата на среќата. Имал право дедо, само не ми е јасно зошто рекол да ја добијам кутијата на 18 тиот роденден, кога доволно сум голем и сега.

Михаил Здравковски
Ментори: Маја Коруновска и Маја Стојановска

Моето патување

Кога на моите очи
сонот нежно долетува,
со месечевите крила
јас безбедно полетувам.
Да бев силен како Спајдермен,
ќе можев да летам
како моќниот Супермен.
Сестра ми е убава како Пепелашка,
вредна како Снежана
но и фалат уште седум џуџиња.
Кога си играме заедно
ги имитираме Ивица и Марица,
а кога заспиваме
патуваме во бајката на Петар Пан.
Се будиме од сон
плашејќи се од волкот,
кој сака да ги изеде прасињата
но среќни бидејќи
Црвенкапа се спаси.

Тале Мицелинов
ООУ „Васил Главинов“ - Велес
Наставничка Лили Арсова

СПАСУВАЊЕ НА ДЕТСКИТЕ ЈУНАЦИ

Беше еднаш еден змеј
познат како Ништо
им ги уништи на децата
фантазиите вешто.

Црвенкапа, Пинокио
Снежана и Бамби,
тој злобен свер ги зароби
во темница и пранги.

Но децата се сетија
како да го победат
со читање книги
јунаците да ги ослободат.

Никола Тодоров -III-2 одд.
ООУ „Блаже Конески“ Велес
Наставнички:Благородна Јосимовска и Лидија Атанасовска

Читај детенце книга

Читај, читај мило дете
дружи ги хероите твои.
И книгата може да е
твојот најдобар пријател
да патуваш со нејзе низ целот свет.

Скриени во заборав често
сме ние јунаците ваши верни.
Демне страшниот НИШТО
и во неповрат не води вешто.

Јас пропатував низ многу книги,
но хероите во сериозна опасност се веќе
па за помош молат сега.
Ајде да сториме НЕШТО
и да го уништиме големиот НИШТО.

Затоа ајде, ајде мило другарче
да читаме заедно, и да ги спасиме
Вини Пу, Доктор Офболи,
Петар Пан и другите херои
па да царува царството детско
шарено во многу бои.

Слободан Богданоски
ООУ „Блаже Конески“ Велес
Наставнички: Благородна Јосимовска и Лидија Атанасовска

Моето патување во фантазија

Секогаш сум сакала
со сите да другарувам
среќно и радосно
во Фантазија да патувам.

Далечна е земја тоа
од големиот и силен „Ништо „
во тага и несреќа обвинена сега
јунаците наши ги крие
и за помош моли и бие.

Помогнете деца Вие ,
од целиот шарен свет,
црни ,жолти, бели,
дојдете во Фантазија
и земјата со љубов заразија.

Свончица и Снежана фатени оро вијат
и со „Ништо „ сега шега бијат.
Доктор Офболи со своите мечиња мали
танцуваат сега како да се на Бали
на игра и смеа сите Ве покануваат
на забава читачка вешто измамуваат.

Кристина Спасевска
ООУ „Блаже Конески“ Велес
Наставнички:Благородна Јосимовска и Лидија Атанасовска

МОЈАТА ЖЕЛБА

Со мојата детска глава
постојано нешто мислам,
како јунаците силни,
да станат многу милни.

Зоки-Поки, Доктор Офболи
јунаци се наши,
ако читате книги,
ќе станат и Ваши.

Затоа дечиња мили,
читајте многу книги,
со јунаците да се дружите
и радост да си пружите.

Љубе Лазов

ООУ „Блаже Конески“ Велес

Наставнички: Благородна Јосимовска и Лидија Атанасовска

Spasuvacka misija

Eden den nastavnickata im soopstila mnogu losa vest na ucenicite. Taa im rekla deka na site heroi od detskite prikazni im se zakanuvalo isceznuvanje od zlobniot zmej „Nisto“ ako decata ne citaat knigi. Potoa nastavnickata i ucenicite pocnale debata za toa kako mozat da gi spasat svoite omileni heroi kako sto se meceto Vini Pu, doktor Ofboli, Petar Pan i red drugi. Sekoj ucenik dal svoje mislene za problemot i za resenieto na problemot.

Kako na primer: Marko rekol deka nemu voopsto ne mu bilo vazno dali herojite od prikaznite ke bidat spaseni ili ne. Mnogu od ucenicite bile zacudeni, no ne mu rekle nisto na Marko zatoa sto ova debata bila iskrena debata i sekoj trebalo da go kaze svoeto iskreno mislenje.

Potoa Jana kazala deka ne samo sto sakalada gi spasi svoite omileni heroji, tuku i deka mnogu sakala da cita knigi. Vo toj moment Ana, Sara, Stojana, Petar i Marija se soglasile so misleneto na Jana. Vo meguvreme site drugari na Marko go podrzuvale nego i negovoto mislenje. Na krajot nastavnickata im kazala na svoite ucenici deka absolutno e vo red da imas svoje mislenje porazlicno od mislenjeto na drugite i da go iskazuvas toa mislenje.

No sepak nastavnickata ne se soglasila so mislenjeto na Marko i mislenjeto na negovite drugari. Taa ima kazala deka cel zivot treba da zapomnat deka so sekoja procitana kniga covekot stanuva po mudar i popameten. Site ucenici ja gledale svojata nastavnicka so voodusevenost vo svoite oci.

Eva Jakovlevska

ООУ „Блаже Конески“ Велес

Наставнички: Благородна Јосимовска и Лидија Атанасовска

ПАНГЕА

Фантазија на едно дете
од порано доаѓа ете,
Со читање раскази и басни мали
влегува во големи сали.

Пангеа е земјата плодна
која била многу родна,
самата земја планета
на шест делови лета.

Месојади, тревопаси и сештојадат
Не може засекогаш позиции да градат.
Астероид за паѓање се спрема
Тираносаурусите ги снеса.

Минало многу време
изгубено е секако семе.
Ќе дојде чуден змај
за да живееме во рај.

Ученик: Илија Младеновски
Ментор: Изабела Павловска

МОЕТО ПАТУВАЊЕ ВО ФАНТАЗИЈА

Секој човек или дете има своја магична фантазија, што е сон кој мислиме дека нема никогаш да се оствари, но наппротив нашата фантазија може да стане и реалност.

Една вечер во темната соба додека лежев во мојата топла и мека постела, како да лебдев меѓу облаците, почнав да фантазирам дека работам како научник во лабораторија и тоа во Америка. Во тој момент влегов во мојата фантазија, осетив некоја чудна, но искрена среќа, затоа често уживам во мојата магична фантазија. Си ги затворив очите и заспав. Испловив во еден чуден свет, каде што е сè возможно, секое дете си игра и јаде што ќе посака. Здогледав зелена џунгла, отидов и што да видам, имаше животни што танцуваат и пееат на цел глас. Зачудена и без страв отидов до нив и им се придружив во забавата.

По некое време нешто силно зачука, се разбудив и ја здогледав мајка ми на врата која тивко ми посака добра ноќ. Повторно заспав, се вратив на моето патување во мојот магичен свет. Но, не се вратив во џунглата, туку во една просторија со многу луѓе облечени во бело. Не ги познавам и ги прашав:

„Што правите?, Кои сте вие?“

Луѓето ми одговорија дека се научници и извикав од радост „Научници...!“

Со радост им реков дека сакам и јас да станам научник, слатко се насмеја и ме повикаа да им се приближам за да ми дадаат добри совети како се станува научник. Ме советуваат да читам многу, многу книги, од нив можам многу да научам.

Разговарајќи со научниците, во еден миг се најдов во Африка, здогледав животни и ги прашав: - „Каде сум? Во кој свет сум? Еден лав ми одговори, но на друг јазик, во моментот се зачудив и го разбрав ми рече дека сум во книгата „Доктор оф боли“ на Корнеј Чуковски.

Го прашав како го разбирам и лавот ми одговори дека сум ќерка на Доктор Оф боли.

Во еден миг светна толку силно сонцето што ме разбуди и што да видам лектирата

„Доктор оф боли“ беше до мене. Ја зедев книгата и веднаш влегов во неа, ме пречека Доктор Оф боли. Го прашав каде сум и од каде ме познава, тој ми одговори дека повторно сум во книгата. Со докторот започнавме разговор за прочитаните книги и ме покани да отидеме заедно на роденден на негов најдобар пријател. Отидовме таму и во еден миг почна се да се тресе, почнавме од страв да бегаме, мисливме дека има земјотрес. Но, не беше земјотрес, туку голем џин што застапа пред мене, ме подигна и ме стави во џебот од неговата кошула. Ме однесе на еден пуст остров, каде што ме предаде на пиратот од книгата да ме затворат во ќелија. Седев сама во темната затворска ќелија и почнав силно да плачам, по неколку минути се појави супер вештерката и нејзината

мачка од книгата на писателката Билјана Црвенковска, ме зграпчи за рака и полетавме некаде далеку од затворот. Ја прашав - „ Како дојде до лектирата Доктор Оф боли? “,- ми одговори дека имала некој портал кој оди во секоја книга. Ме одведе до Доктор Оф боли, се поздравивме и ѝ ветив штом писателката Билјана Црвенковска ќе ја издаде продолжението на книгата за супервештерката, веднаш ќе ја прочитам.

Роденденот на пријателот на Доктор Оф боли не беше завршен, но наместо да останам на роденденот, излегов од лектирата. Се разбудив.... Колку убаво уживање и патување..... Магична фантазија со неверојатна моќ на среќа.

Фантазијата заедно со книгата се моите најдобри пријатели. Уживам и се радувам во секој миг поминати во Моето патување во фантазијата.

Само со читање книги може да се оствари секоја детска фантазија.

Ученик: Марија Медарска
ООУ „Видое Подгорец” Струмица
Ментор: Стојка Азманова

Моето патување во фантазија

Ах, овој чуден свет
денес видов зајак во лет,
мачка што плива
и куче со грива.

Во шума волк да најдеш
невозможно ќе биде.
Волците во училишни клупи седат
тројки, четворки и петки редат.

Лиска, пак, тргнала велосипед да вози,
а шепите едвај педалите ги стигаат.
Падни, стани, по цел ден така
ама се се може ако се сака.

Во овој свет се е можно,
и зајакот да лета и мачето да плива,
ништо не е невозможно
кога се фантазира.

Ава Костуранова
ООУ „Видое Подгорец“ - Струмица
Ментор: Стојка Азманова

Први септември две илјади и деведесет и првата

Мето ја држеше во рацете единствената книга во домот, БАЈКИ од БРАЌАТА ГРИМ. Мето скришно ги читаше приказните за Златокоса, Палче,... и патуваше со мислите во некое време каде се беше волшебно. Тој свет посебно му го оживуваше дедо Ведран кој љубеше да му раскажува приказни.

Собата на Мето беше исполнета со екрани, светлечки дугмиња, работи..Тој ништо не требаше да прави, освен да зјапа во шаренилото на екраните кои значеа живот... Беше многу осамен, затоа често знаеше да патува во минатото и да се замислува себе си суперхерој кој ќе ја спаси својата генерација од ропството на технологијата. И во еден таков сон, додека ја живееше приказната за Обуениот Мачор, во неговата соба влегоја Роберт и Христијан. Зјапаа во Мето и неговиот најдобар другар „големата книга“.. Не виделе такво нешто. Бојата на лицата им се смени неколку пати.. Мето се исплаши,... па се преплаши за на крај да се охрабри , мислејќи дека можеби овој момент ќе го однесе до воножитото кое ќе му го оствари сонот и ќе го спаси светот од пропаст.

Стана и раскажа гласно се на своите другари.

Тишина ја обзеде собата. Очињата на Мето за миг блеснаа со надеж..., но тогаш неговите *ZET другари* му ја грабнаа книгата од рацете и ја фрлија во разгорениот камин. Огнот само ги пушти своите гладни јазици и ја проголта и последната надеж на оваа генерација. Мето падна на колена, поразен.. една солзичка се истркала по неговото лице и повеќе ништо не беше важно.

ZET разбојниците се херои на новото време и тие триумфално ја напуштија собата. Готово е! Исчезна и последната надеж!

Одеднаш се слушна силен звук. Силен ветар засвири надвор. Мето го отвори прозорецот. Ветрот ја протегна својата долга рака во каминот кој ја беше заробил пепелта од изгорената книга. Ветрот бестрашно почна да му ја зема скапоцента пепел. Имаше борба. Кој од кој посилен. (Мето можеше сето тоа да го види бидејќи приказните создадоја свет на фантазија во неговата глава). Студенило во собата. Огнот е изгаснат, поразен. А богатството? Богатството ПЕПЕЛ лета на сите страни, влегува низ прозорцот на Христијан, продавницата на тетка Ана, влегува во окто на полицаецот Стеван. Пепелта лета на сите страни навлегува во телото на луѓето и патува се до нивните срца.

Малата Лидија трепка со очињата и и вика на баба и: Бабо нешто имам во окото. - „Трепкај чедо, трепкај, ќе излезе“! „Бабо, дали си слушнала некогаш за Трнорушка“? А баба Јована се накашлува (малото парченце пепел го стигнува нејзиното срце) „Секако чедо и за Најдиптица, и за Џуџињата“ - „Дојди ќе ја побараме книгата во визбата.

Во домот на Стефан, баба му, му ја чита приказната за Силјан Штркот, а дедо Миле на

Алекс му ја чита приказната за Девојката и гуските.

Мето не можеше да верува кога сите тие светлечки екрани се изгаснаа за миг и се беше волшебено, како во приказните.

Радоста ја сподели со дедо Ведран. А ветрот, нивниот сојузник, ја распрска пепелта низ целиот свет и допре до секое срце.

Марија Трајаноска
Наставник-ментор: Роза Зазоска

Мојата авантура со сирените

Бев во длабочините на морето. Ги погледнав нозете кои не ги чувствував. Па јас бев сирена. Над мене имаше остри сиви карпи, а околу мене полно море делфини и најшарени риби. Ми правеа друштво, пеевме со чудесни звуци и игравме. Дојде Соња, мојата другарка, види, и таа е сирена. Имаше долга коса и светкава сина опашка на сирена. Бевме многу убави. Скокавме, се натскокнувавме. Колку е убаво цел живот да пливаш и играш. Од блискиот остров надоаѓаа страшни звуци. Погледнав, се насмевнав...Тоа беше плачењето на сестра ми која бараше млеко.

Теа Мастева

ООУ „Никола Вапцаров,, - Струмица

Ментор -Наташа Цонева-Лазаревска, библиотекар во ООУ„Никола ВАпцаров“,

Во светот на Дизниленд

Се шетам низ тесни улици. Ги гледам малите куќички и огромните замоци. Еве ја Пепелашка, вистинската, еве ја и Снежана и Заспаната убавица. Еве ги, маваат рака џуџињата и Мики Маус, Мини...Па јас сум во Дизниленд!

Насекаде среќни насмевки кога фантазијата ти се остварува, деца, родители шетаат низ омилените ликови од цртаните. А јас сум најсреќна.

Наеднаш сонцето го снема, нешто ги покри неговите зраци. Погледнувам нагоре и гледам едно виолетово чудовиште со огромни раце и нозе. Леле, има само едно око. Сите луѓе панично почнаа да бегаат наоколу, јас здрвена стојам. Чудовиштето лета точно кон мене. Децата бегаа и викаа: -ТРЧАААА!

Почнав да трчам каде што ме водат нозете и се сопнав. Паднав точно пред нозете на чудовиштето. Плачев, плачев и одеднаш пред мене излезе виолетовото суштество што го добив за подарок за роденден:

-Не ме сакаш повеќе! Ме заборава меѓу принцезиве!- ми рече тажно, во намалена форма.

-Ооо, те сакам најмногу на светот. Па со кого заспивам секоја вечер!- го прегрнав најсилно и не забележав како луѓето и децата кои бегаа сиркаа со насмевнати лица.

Сузана Трајкова

ООУ „Никола Вапцаров,, - Струмица

Ментор -Наташа Цонева-Лазаревска, библиотекар

Моето патување во фантазија Во светот на славните

Силен аплауз го поздрави моето појавување на осветлената бина. Јас со длабок поклон ги поздравив присутните во салата и почнав со чудесна балетска изведба. Облечена како лебед полетав над бината, лебдев, се вртев. Застанав на врвот од прстите и бев лесна како пердув . Почнав да играм со љубов и со страв да не погрешам , но кога видов дека секое посакувано движење го постигнувам соамо со замисла, се ослободив. Срцето ми трепереше од возбуда и слава. Аплаудираа и мама и тато и целата публика. Се разбудив кога слетав на земја. Посакав овој сон да ми стане живот. Моето патување во фантазија

Лидија Јанев
ООУ „Никола Вапцаров“ -Струмица,
Ментор- Наташа Цонева-Лазаревска
ООУ „Никола Вапцаров“,Струмица

Патување на Уран

На планетата Уран луѓето пронајдоа живот. Вонземјаните имаат очи како круг. А, устата им е како налутена. Тие немаат нос. Се наоѓав на нивната планета. Вонземјаните кога ги видоа луѓето се зачудија. Луѓето кога ги видоа вонземјаните, исто така се зачудија. Еден од нив ги праша вонземјаните:

- Како се викате? Вонземјаните не разбираа што им говорат луѓето. Долго време се гледаа. Одеднаш се најдовме на мојата планета, Земја. Зима беше и почна да врне снег вонземјаните се зачудија на белите снегулки од небото. Веќе се разбиравме едни со други. Вонземјаните не прашаа што е тоа со чуден глас. Луѓето им одговорија дека тоа е снег. Вонземјаните прв пат го видоа тоа, но ги слушав другите од мојот вид како објаснуваат дека ние имаме четири годишни времиња и на видео им покажуваа колку е пролетта убава, зелена, раскошна, колку е есента плодна, жолта, а во доцна есен природата е пушта, летото им ги покажаа морињата и објаснија колку е жешко, зиме се пофалија со снегот. Вонземјаните им покажаа со прст кон есента и доцната есен, разбрав дека тие имаат само едно годишно време.. Вонземјанитене прашаа:

- Кое годишно време ви е најубаво? Еден од нас рече дека најубаво време им е летото. И јас едвај го чекав летото и го дочекав, размислувајќи колку е тажно на Уран со вечната есен, па кај нив училишната година нема крај. Од нас вонземјаните научија за четири годишни времиња. Среќни беа кога видоа како како изгледа снегот. Посакаа да останат тука, а ние им дозволивме. Станавме пријатели, учиме едни од други. Можеби ќе ни покажат развиена технологија, штом толку многу учат, па ќе посетиме и други планети. Можеби...

Минкова Радица

ООУ „Никола Вапцаров,, - Струмица

Ментор -Наташа Цонева-Лазаревска,библиотекар

Пожарникар

Огромен, силен, со големи мускули, се најдов во една голема сала со паркирани црвени камиони. Бев пожарникар во град преполн со облакодери, со мене беше Петар, мојот другар. Свонеше некој телефон. Имало пожар на 68 кат во една од зградите. Ја облекох униформата, ги обув чизмите, ја ставив маската за дишење и се спуштив по една метална цевка. Слетавме со хеликоптер на зградата. Бев горд и возбуден. Беше многу жешко, но со леснотија го изгасивме пожарот со помош на долгите црева. Следуваше голема радост. Во фантазијата се е дозволено.

Мартин Кланков

ООУ „Никола Вапцаров“ - Струмица

Ментор - Наташа Цонева-Лазаревска, библиотекар во ООУ „Никола Вапцаров“, Струмица

Чудесно патување

Патував со авион, јас, мама, тато и сестра ми. Седевме врзани со појасите. Јас и сестра ми сакавме да одиме до тоалет, повеќе сакавме да го прошетаеме авионот, а тоа ни беше одлична причина. Таму една бела самовила не пречека. Не одведе до една врата, не фати за рака, насмевната, ја отвори вратата и полетавме заедно, сите три. Минувавме низ облаците. Не можев да дишам од возбуда и од ветрот што не галеше, но се препуштив на авантурата. Подолу летавме со птиците, пеперутките, имаше и други чудни инсекти кои летаа и чудно гледаа во нас. Летавме покрај силни водопади, џиновски дрвја, над огромни океани. Колку беше убаво! Наеднаш почна да грми, се уплашивме од молњите кои минуваа низ нас и од страв ја испуштив раката на самовилата. Сестра ми го стори истото. Паѓавме кон земјата. Паѓавме дооолго и не улови мека постела на тревата. Само се најдов падната од креветот и ништо не ме болеше. Можеби самовилата ми помогнала да не се повредам.

Софија Шарламанова
ООУ „Никола ВАпцаров“ - Струмица
Ментор- Наташа Цонева-Лазаревска

МОЕТО ПАТУВАЊЕ ВО ФАНТАЗИЈА

Еден ден се шетав низ паркот, па седнав на една клупа за да се одморам...

Одеднаш до мене седна Петар Пан. Ме однесе кај Свончица. Таа живееше во една дупка од едно дрво. Свончица со нејзината магија ме направи малечка. Свончица, Петар Пан и јас се шетавме.

- Ајде да се шетаме, или да летаме! -рече Петар Пан.

- Не можам да летам. -реков јас.

Ме посипа со прашок и направи да летам. Викнав на цел глас.

- Леле, колку е убаво!!!

Летавме, летавме и го сретнавме грдото пајче. Викнавме по него. - Грдооо паааајчеее..!

Тоа не виде, не качи на грбот и не однесе на дното од морето. Од таму пливавме до океанот. Се сретнавме и со малата сирена. Со неа правевме забава под вода. Сите пееја и играа.

Ова беше моето најубаво патување . Патување низ чудесната земја Фантазија.

Лина Чорбеска

ООУ Владо Тасевски - Карпош - Скопје

Ментори: Лина Матеска и Јованка Трпкова

МОЕТО ПАТУВАЊЕ ВО ФАНТАЗИЈА

Си беше еден сончев ден. Ги прашав моите родители дали може да излезам надвор. Тие ми дозволија и јас излегов.

Видов едно осамено дете . Отидов кај него и го прашав:

-Како се викаш?

-Јас се викам Зоки Поки.

Малку се зачудив, но потоа тој ме праша како се викам јас.

Потоа почнавме да си играме: жмурки, брканица и се така по ред.... За кратко , мајка ми ме викна и ми рече:

-Треба да се пакуваме, за да одиме во Русија.

На тоа, јас го прашав Зоки Поки дали сака да дојде со мене. Тој рече: -„Да,,,! "

И дојде со мене во мојот дом.

После долгото патување со авион, стигнавме во Москва. Првиот ден се одморивме, а вториот ден ги прошетавме најпознатите знаменитости во Москва. Третиот ден, шетајќи по уличките, јас и Зоки Поки најдовме новчаник со руски пари. Веднаш бевме сигурни дека новчаникот ќе го вратиме на девојчето, кое го изгубило. Понатаму одејќи низ убавиот град, сретнавме еден полицаец и му го дадовме новчаникот, со молба да го најде девојчето и да му го врати.

Уште невратени во хотелот ни се јави Наташа, за да ни се заблагодари за вратениот новчаник. Наташа сакаше да не запознае и не покани на сладолед. Таа беше многу среќна и благодарна и така ние си поминавме неколку убави часа заедно.

На нашата разделба, јас и Зоки Поки бевме многу среќни што ја запознавме Наташа и ја поканивме да дојде да не посети во Македонија. Сите тројца си отидовме дома, побогати за едно другарство и радувајќи се на нашата следна средба.

Николас Сачмароски
ООУ Владо Тасевски од Скопје
Ментори: Лина Матеска и Јованка Трпкова

Моето патување во фантазија

Еднаш си беше едно мало девојче, кое се викаше Бриана.

Бриана излезе надвор и потоа дојде едно друго девојче. Се викаше Снежана.

Снежана беше принцеза и ја праша Бриана:

Дали сакаш да те однесам во мојот замок?

Да, сакам, сакам! -рече таа.

Стигнаа во замокот. Потоа јадеа разни интересни нешта . Си играа и трчаа низ дворот од замокот , по големите скали. Поминаа многу време заедно.

Треба да одам дома! - си рече Бриана...

Таа и Снежана силно се прегрнаа и наеднаш околу нив се појави светкав прав.

Сигурно е ова вистинско другарство! ! ! -си помисли Бриана и се насмевна со затворени очи.

Бриана Неал

ООУ Владо Тасевски - Карпош - Скопје

Ментори: Лина Матеска и Јованка Трпкова

Моето патување во фантазија

Едно лето заедно со моите родители бевме на одмор во Охрид. Секој ден одевме на плажа. Се капевме во езерото и си игравме со сестра ми во песокот. Често доаѓаа лебеди на плажата. Секогаш носевме храна за да ги храниме кога ќе ни се доближат.

Еден ден сакав да го истражам езерото со кајче.

Тато веќе ме имаше научено да веслам. И не беше тешко. Полека се движев покрај брегот на езерото. Водата беше толку бистра што го гледав дното. Во водата имаше многу риби. Сретнав и фамилија вознемирени лебеди. Тие кружеа околу трските. Кога се приближив поблиску до трските го здогледав грдото пајче како плаче, заплеткано во високите трски.

Помош! Помош! - тажно викаше грдото пајче.

Но, зошто грдото пајче бараше помош?

Се свртев и што да видам! Еден чичко, кој ги сечеше сите купови со трски. Барав начин како да го спасам грдото пајче. Се свртев лево-десно и го видов јажето за спасување. Го фрлив во водата, но јажето никако да достигне. Кога видов дека не достигнува, скокнав во водата. - Плес..!

Кога скокнав во водата, не беше пријатно. Таму беше многу длабоко, а и трските многу боцкаа. Дури и се исеков.

- Ау! Сфатив дека не можам да му помогнам на кутрото грдо пајче. Јас навистина помислив дека грдото пајче ќе настрада. Чичкото се доближуваше се поблиску и поблиску до пајчето. Но, во тој миг видов како нешто златно-жолто се влече по земјата, покрај брегот. И што да видам! Златокоса оди по брегот. Веднаш се сетив... Може да ја прашам Златокоса дали може да ми помогне за да го спасам грдото пајче.

Еј... Златокосааа! Дали може да ми помогнеш да го спасиме грдото пајче?

Дааа, секако! - одговори таа.

Златокоса ја заврза косата за моето кајче, а јас отпловив до трските каде што беше грдото пајче. Ги земав ракавиците и го отплеткав грдото пајче. Го ставив кај мене во кајчето и Златокоса не повлече со косата до брегот.

Ти благодарам девојче! - ми рече грдото пајче. Дури и фамилијата лебеди ми се заблагодари кога стигнаа до брегот.

Ништо, ништо - реков јас. Тогаш Златокоса даде идеја :

Ајде да го сопреме и чичкото!

Дааа! - викна и мајката лебед.

Еееј чичкооо! Застани! Не може ти да им го уништуваш живеалиштето на лебедите! - викнав јас. - Како ќе ти биде тебе ако некој ти ја сруши куќата?

Чичкото ја наведна главата и се замисли.

Навистина сте во право! Јас ќе си одам.

И навистина си отиде.

Лебедите заедно со грдото пајче среќно си заминаа, Златокоса се врати во замокот, а јас си отидов дома. И ете така ми заврши еден авантуристички ден во Охрид.

Ивана Поп-Трајкова
ООУ Владо Тасевски-Карпош - Скопје
Ментори: Лина Матеска и Јованка Трпкова

Моето патување во фантазија

Еден ден станав од спиење. Јадев, се измив, не чекав, туку одма отидов надвор со велосипедот и возев, возев... После некое време го сретнав Зоки Поки и отидовме на Водно. Таму се возевме на жичара, а жичарата место да не однесе кај крстот, не однесе во Германија. Таму кога стигнавме се зачудивме. Видовме на улица една ламба. Ја допревме и не врати назад во минатото . Одеднаш мама ме разбуди и сфатив дека е тоа само сон.

Михаил Крстоски

ООУ Владо Тасевски Скопје

Ментори: Лина Матеска и Јованка Трпкова

Моето патување во фантазија

Јас и мојот другар во сабота решивме да одиме на Водно. Наутро ги спремивме ранците и тргнавме. По патот имаше финовски дрвја, финовски инсекти и многу други нешта. Се беше како во бајка. Не привлече еден чуден звук од една дупка. Во дупката имаше стапица. Во стапицата имаше мала срна која беше заглавена.

Јас и мојот другар се симнавме да и помогнеме, но и ние се заглавивме. Веќе поминаа два часа. Двајцата баравме помош, но никој не ни слушаше. Одеднаш се појави Супермен и не извади од дупката. Тој на срната и ја преврза ногата а нас не однесе дома. Ни кажа ако некогаш ни треба помош повторно да го викнеме.

Оваа случка никогаш нема да ја заборавам.

Танурков Петар

ООУ Вlado Тасевски - Карпош - Скопје

Ментори: Лина Матеска и Јованка Трпкова

Моето патување во фантазија

Во светот на сирените се е волшебно. Сирените никогаш не се караат, тие постојано си играат заедно и запознаваат нови другарчиња. Најмалата сирена беше најубава, најљубезна и најљубопитна.

Еден ден дојде до копното и ме повика да си играме заедно. Мојата нова другарка се викаше Ариел. Ме фати за рака и заедно отидовме во морската длабочина. Додека патувавме до замокот на Ариел, сретнавме многу убави риби и корали.

Во далечината се појави морската кралица. Беше многу убава, облечена во фустан што свети и имаше морски ѕвезди во косата. Таа беше мајка на мојата другарка Ариел. Ме покани да одам на балот на сирените, кој требаше да биде таа вечер.

Бев многу среќна и со радост прифатив. Се облекох во најубавиот балски фустан кој ми го позајми Ариел.

На балот беше прекрасно. Се запознав со многу сирени. Сите заедно игравме и пеевме на глас.

Во еден момент се појави голема страшна ајкула, со големи заби. Сите избегаа освен јас и Ариел, која имаше волшебен прашок. Кога дувнавме со прашокот, ајкулата се претвори во слатко мало бело кученце. Му дадовме име, Бруно.

Бруно стана мое мило милениче. Јас бев многу среќна бидејќи долго време посакував да имам милениче. По завршување на балот се збогував со другарка ми Ариел и заедно со Бруно се вративме дома.

Лична творба на Каја Трајковски
ООУ Владо Тасевски - Карпош - Скопје
Ментори: Лина Матеска и Јованка Трпкова

Патувањето на Лора во Фантазија

Јас се викам Лора.

Еден ден се шетав во шумата близу мојот дом. Таму ја сретнав Мерида. Имаше црвена коса, со боја на ружи и светло сини очи. Носеше темно зелен фустан со златни планини.

Таа ми ги врза очите со една сина марама за да не можам да гледам и ме водеше по патот во непознатото. Одевме околу еден час, а кога стигнавме ми ја тргна марамата и јас ги отворив очите. Бев во светот на Фантазија!

Таму имаше еден голем замок опкружен со шума, ливади и езерца. Замокот имаше четири големи кули и беше опкружен со вода. Во замокот се влегуваше преку едно мало дрвено мовче.

Во замокот беа сите ликови од Дизниленд. Одеднаш ја видов лошата самовила Малифисен. Таа имаше многу долг црн фустан кој и се влечеше по земја. Фустанот и беше црн однадвор, ама виолетов одвнатре. Имаше еден долг стап во десната рака и црн гавран на левото рамо. Не и се гледаше косата зошто носеше капа со рогови. Лицето и беше полно со злоба. Таа сакаше да ми стави магија зошто ме препозна дека не сум од светот на Дизниленд.

Тогаш се појави Робин Худ. Го извади својот ловечки нож и сакаше да ја убие. Но Малифисен го примети тоа и се претвори во голем црн змеј со огромни црвени очи, рогови, крила и голема опашка. Робин Худ не се ислаши од змејот. Започна борба. Робин Худ некако успеа да го забодне својот нож во срцето на змејот, а тој се струполи на земја и умре.

Јас бев многу возбудена. Бев среќна зошто Робин Худ победи и исплашена зошто не знаев да се вратам дома. Тогаш се појави Пепелашка и ми рече дека таа ќе ме однесе дома.

Станав среќна!

Со Пепелашка тргнавме по еден шумски пат и по некое време ме донесе до дома. Кога стигнав дома им раскажав на мајка ми и татко ми каква авантура доживеав јас. Тие само ме потапкаа по главата.

Оттогаш ние си живеевме среќно, а ликовите од Дизниленд не ги видов никогаш повеќе.

Лична творба на Лора Андроска
ООУ Владо Тасевски од Скопје.
Ментори: Лина Матеска и Јованка Трпкова

ЧУДНО ПАТУВАЊЕ

Ајде другарчиња мои
да тргнеме заедно на пат,
во една чудесна земја
на еден волшебен кат.

Се подготвувам сега јас
и Ве канам на цел глас !
Во земјата Фантазија да патуваме
и со чудни нешта да другаруваме.

Подгответе се добро вие
да тргнеме заедно ние.
Понесете знаења разни,
книги и сликовници да не одиме празни.

Не чекаат таму јунаци разни
од нашите омилени сказни!
Нашата помош да им ја пружиме
и со нив да се дружиме.

Ментори: Лина Матеска

Изработил: Милош Зафировиќ и Јованка Трпкова

МОЕТО ПАТУВАЊЕ ВО ФАНТАЗИЈА

Многу сакам да сум принцеза. Фантазирам да летам, да сум Свончица.

Читајќи ја книгата Зоки Поки сум заспала.

Летав со авион ... Се спуштив на едно многу интересно место. Си пеев и до мене се појави Зоки Поки. Легнавме на тревата и гледавме во свездите. Наеднаш по глава ме погоди нешто. Тоа беше карамела. Мојата омилена... Свика и Зоки . И него нешто го удри. Бонбонче... Почна да врне дожд од бонбони. Почнавме да скокаме и да собираме, без да забележиме дека околу нас има мали преслатки дечиња поразлични од нас.

Тоа беа мали Марсовци. Се радуваа и тие. Собираа од вкусните бонбони. Заедно ги отворавме, јадевме и се смеевме.

Го слушнав гласот на мајка ми ... Ги отворив очите. Разгледав околу себе и видов дека сум во мојата соба. Се насмевнав .

Колку убав сон!

Михаела Крстеска
ООУ „Владо Тасевски “ - Карпош
Ментори: Лина Матеска и Јованка Трпкова

Моето патување во фантазијата Борбата со змејот Ништо

Една вечер спиев и се заглавив во сонот. Го видов Тенос како се тепа со Ништо. Ништо го изеде Тенос. Ја зема ракавицата на Тенос и доби повеќе моќ. Го видов Доктор Офболи како бега. Тој ме зема во раце и ме однесе во вселенски брод. Требаше да се најдеме на планетата на Зелениот Крал каде што е зелената книга.

Змејот Ништо, само треба да ја земе во раце зелената книга и пола планета ќе ја снема!!! - рече Доктор Офболи.

Не се чувствувам добро! - рече Петар Пан.

Дојде Спајдермен и на компјутерот ми покажа кои исчезнале: Доктор Офболи, Петар Пан, Супермен, Бетмен, Вино Пу, Ариел, Палче и други.

А Тенос? - прашав јас.

Баш ти е гајле за него! - рече Спајдермен. Треба да излеземе од планетата Бла бла бла и да ја најдеме временската машина. Временската машина е некаде закопана под земја.

А што кога ќе ја најдеме временската машина? - прашав.

Ќе ја поправиме со помош на Ајронмен и ќе се вратиме назад во времето да ја прочитаеме зелената книга. Кога ќе ја прочитаеме зелената книга змејот Ништо нема да постои со неговата армија.

Триесет години подоцна.

Имам 38 години и сеуште не ја најдовме временската машина.

Ене ја временската машина! Ајде да ја однесеме кај Ајронмен! - реков јас.

Добра е машината, треба да се направат само мали поправки - рече Ајронмен.

Неколку моменти подоцна.

Ајде влегувајте, машината е спремна - рече Ајронмен.

Јован, Спајдермен, Каптен Америка, Ајромен и други влегоа во временската машина.

Сите се живи! - реков јас

Ене ја книгата! Ќе ја земам и ќе ја прочитам! - реков.

Тогаш дојде Ништо.

Кажи здраво на моето другарче! - реков јас.

Нееееееееееееееееее!!! - извика Ништо.

Една година подоцна.

Нееееееееееееееееееееееееееее!!! - рече змејот Ништо.

Сега тотално стана ништо - рече Спајдермен.

Уништен! - реков јас.

Аааа неее се разбудив!!!

Не сакам да одам во училиште сакам да спијам!!!!

Јован Мусалевски
ООУ Владо Тасевски, Скопје
Ментор: Елена Нестороска

КОГА „НИШТО„ КЕ СТАНЕ „СЕ„

Во далечната земја на фантазијата тоа беше еден обичен ден како и секој друг. Секој си правеше она што треба да го прави. Агата, Лери, Вотсон, Мистер Кент и многу, многу други ликови од книгите и цртаните филмови, уживаа во мирисот на новиот лик што ќе дојде од книгата на некој писател. И го чекаа со нетрпение. Беа возбудени како тој ќе изгледа што ќе се случи потоа, какви новости ќе им донесе. А, се прашуваа дали тоа е добар или лош лик. Но, нивната радост, очекувања и возбуда беше заматена од проблемот со кој тие се соочуваа. Тоа беше еден црн и грд змај по име „Ништо“, „Ништо“, го тероризирал светот во кој тие живеат а тоа беше светот на фантазијата. А виновни за тие случувања беа децата кои не читаа книги и не гледаа убави цртани филмови. Таквите деца немаа фантазија, а не ни сакале да ја имаат. Затоа јас и сите како мене кои сакаа да живеат светот на фантазијата и кои во себе имаа полно фиоки со фантазија се здруживме со сите ликови во борбата против змајот „Ништо“,

Еден ден, тој змај нападна. Пепелашка, Златокоса, Мачорот во чизми, Снежана и другите ликови од книгите и цртаните филмови беа пред исчезнување. Змајот „Ништо“, сакаше да ги уништи тие да не постојат, а ние ги браневме и наеднаш големо чудо се случи. И многу други деца кои не читаа книги и не ги сакаа овие ликови почнаа да ни се придружуваат во борбата против змајот „Ништо“, И тие заедно со нас почнаа да читаат секој ден се повеќе и повеќе.

Бројот на прочитани книги беше толку голем што стана поголем и од змајот „Ништо“, Змајот застана пред нас и се замисли и како што тој мислеше така неговата боја почна да се менува. Ги гледаше децата со книга во рацете и повеќе не беше грд и црн. Неговите крилја добија боја на виножито. Очите му станаа сини како небо а од неговата уста не исфрлаше оган туку пееше прекрасна песна. Така ликовите од светот на фантазијата беа спасени. Тие продолжија да живеат со овај змеј кој сега им стана „Се“, и на нивната среќа им немаше крај. Со своето читање го претворија во тоа што тој си беше од секогаш но децата кои не сакаа да читаат го имаа претворено во „Ништо“, Добро е што децата кои читаат ги убедија оние кои не сакаат и тие да читаат што значи кога се сака „Ништо“, може да се претвори во „Се“,

Ученик: Ана Марија Томов 3 а одд
Ментор: Елена Несторовска
ООУ „Владо Тасевски“, Скопје

ВОЛШЕБНОТО ПАТУВАЊЕ ВО ЗЕМЈАТА ФАНТАЗИЈА

Еден ден , јас Андреј, седнав да читам книга, читајќи ја книгата се случи нешто многу чудно, влегов во книгата , се најдов на некоја чудна планета, одев , одев, одев и ги видов: Мачорот во чизми, Петар Пан, Зоки Поки и Доктор Офболи како се борат против црниот лош змеј Ништо.

Дојдов до Мачорот во чизми и го прашав:

Што правите? Зошто се борите со тој змеј?

Мачорот во чизми ми одговори:

Змејот Ништо е лош и ако вие децата не читате книги нас ќе не сема.

Во тој момент са случи нешто страшно, Зоки Поки исчезна.

Доктор Офболи извика:

Нееееееее...

Набрзина избегавме и отидовме во библиотека по книги. Меѓу книгите беше и книгата Зоки Поки, која почнавме веднаш да ја читаме. Прво се појави Лидија,

А потоа се врати и Зоки Поки.

- Јееееј !!! Зоки Поки е тука весело извика Доктор Офболи

Среќни тргнавме кај лошиот црн змеј Ништо.

По патот се појави дружината на Доктор Офболи: Тегни-Туркај, прасето Гру Гру, кучката Ава, крокодилот, мајмунката Чичи, папагалот Карудо. А со читањето на останатите книги ни се придружија и Снежана и седумте џуџиња, Пинокио Малиот Кројач и многу други. Кога отидовме кај лошиот црн змеј Ништо бевме толку голема и весела дружина што лошиот змеј се исплаши и веднаш го сема.

Чао , фала за помошта- рече Мачорот во чизми.

Чекај - му одговорив јас- може ли уште малку да останам со вас.

Секако - извика во еден глас Веслата дружина. Поигравме малку , а потоа јас се вратив дома многу среќен.

ученик: Андреј Крстев
ООУ Владо Тасевски

Моето патување во фантазија

Еден ден кога се вратив од училиште , наеднаш заспав, потонав во длабок сон. Во сонот се најдов во вселената и како што се движев го видов Вини Пу на планетата Фанцр. Јас кога стигнав до планетата видов дека Вини Пу плаче .

-Зошто плачеш?- го запрашав.

Вини Пу ми одговори:

-П п п..... Плачам затоа што змејот Ништо ми го зема Петар Пан.

И јас наеднаш решив да одам во авантура со Вини Пу да го најдеме Петар Пан.

-Каде ти е вселенскиот брод?

- Ене го таму-.ми одговори.

И наеднаш тргнавме, го земавме вселенскиот брод, потоа тргнавме да одиме на планетата на ништата Црнчмкус.

8 часа подоцна.....

Кога стигнавме на Црнчмкус Вини Пу згазна на нешто и го крена и прочита:

Јас ги земав сите од планетата на фантазијата Фанцр , нема веќе да се вратат таму ќе бидат веќе ништо а ако сакате да ги ослободите мора да читате книги но јас тоа нема да го дозволам.Сите ќе бидат мој.

Ништо.

Но во тој момент пред нас се појави една црна врата каде што пишуваше: лабораторија
Ништо.

И ние наеднаш влеговме во неа и таму имаше еден куп книги може околу 230.600.500,65 книги.

Може Ништо ги крадел книгите од земјата на фантазијата Фанцр.Му реков на Вини Пу.

Еј Вини Пу, дали знаеш да читаш?Не..... Е тогаш донеси ми една книга во која е објаснето како можеш да направиш напиток што може да те научи да читаш.

Еве, веднаш. И Вини Пу ми донесе една голема книга со наслов Магија на читањето. Јас ја земав и ја ставив на бирото. Ја отворив големата книга и најдов рецепт “Научи да читаш”.

И јас почнав да читам и кога ја дочитав отидов да земам работи кои ми требаа .Еве ја рецептата:

Влакно од мачка

Заб од змеј

Нокт од змеј

Сок од портокал

А каде ќе ги најдеме овие производи? Праша Вини Пу.

Јссас секаде пребарав и на крај ги најдов во кумбето.И на крај ја направив и му ја дадов да ја испие и тој ја испи и наеднаш се згрози.На крајот се научи да чита.Вини Пу дали знаеш зошто те научив да читаш .Не...Затоа што нели се секаваш дека најде еден лист што пишуваше дека ако читаш ќе ги ослободиш оние што се во затвор.Да се секавам.Но Вини Пу за секој случај зема една книга . Но во тој момент Ништо влезе и не зема и не стави во затвор.Но Вини Пу се сети дека треба да чита ако сака да се ослободиме сите и прочита вкупно 13,550 страни и другиот ден сите затвори се испокршија и сите избегавме.Петар Пан и Вини Пу се гушнаа и наеднаш отидовме до вселенскиот брод а Петар Пан ги повика и другите што беа од планетата на фантазијата Фанцр за да живеат среќно и весело .И така тргнавме да одиме во Фанцр. А тој момент се разбудив и кажав колку убав сон сонував.

Ученик: Мартин Солески За
Училиште: ООУ ВЛАДО ТАСЕВСКИ
Ментор: Елена Несторовска

Моето патување во фантазија

Едно утро кога станав од спиење, видов нешто многу чудно.од небото се појави силна светлина и од неа се приближи една шарена врата со бели ѕвездички. Вратата застана точно пред мене.јас јубопитно ја отворив и видов некој волшебен свет.тоа беше светот на фантазијата.таму пред вратата ме чекаа снежана,пепелашка,агата и ариел.тие ми кажаа дека змејот "ништо" ги земал вини пу и петар пан.

Тие ме замолија да им помогнам да го победат змејот "ништо" и да ги спасиме вини пу и петар пан.се согласив да им помогнам и сите заедно тргнавме да ја бараме куќата на змејот "ништо".по долго барање на крајот успеавме да ја најдеме и видовме дека вратата од куќата на "ништо" не се отвара .од прозорецот на куќата се гледаа многу книги, наредени на полицата за книги.ни текна дека можеби ако почнеме да читаме , вратата ќе се отвори . Направивме план да влеземе и да земеме една од книгите на змејот "ништо".

Едниот прозорец беше малку отворен, па успеавме да извлечеме една книга од полицата која што се наоѓаше најблиску до прозорецот.застанавме пред вратата и почнавме сите заедно да ја читаме книгата на глас. Планот ни успеа и вратата полека почна да се отвара.ние ја прочитавме целата книга, и успеавме да влеземе во куќата на "ништо".кога влеговме во куќата, видовме повторно нешто многу чудно. Змејот "ништо" почна да ја менува бојата, стана црвен, па син, па жолт и наеднаш падна на подот. Тоа повеќе не беше лошиот змеј "ништо", тој се претвори во змејот "се".кога змејот "се" свати дека бил лош ги ослободи вини пу и петар пан,тој вети дека ќе биде добар,дека ќе чита и нема повеќе да биде лош.потоа змејот ни подари книги од неговата библиотека.сите бевме среќни.

Тогаш, повторна се појави силна светлина , со шарена врата со бели ѕвездички. Ја отворив вратата и помив низ неа.за миг се најдов во мојата соба.тоа беше моето патување во земјата на фантазијата.

ИВАНА БЕЖОВСКА
ООУ ВЛАДО ТАСЕВСКИ - СКОПЈЕ
МЕНТОР: ЕЛЕНА НЕСТОРОВСКА

Моето патување во фантазија

Еден ден кога се вратив од училиште излегов надвор и ја видов Снежана како плаче и ја прашав :

Зошто плачеш ?

Затоа што ја украдоа заспаната убавица ! - ми одговори Снежана.

Па ајде да одиме и да ја побараме - реков јас.

Отидовме да ја бараме заспаната убавица , но ја немаше никаде.

А каде ја виде последен пат ? - ја запрашав Снежана

Со мене беше дома - одговори Снежана.

Заспаната убавица била кај еден змеј кој што сакал да го уништи светот на фантазијата .

Другиот ден јас седев дома , некој тропна на вратата . Отворив и немаше никој. Небото беше тмурно со црни обалци . Утредента се разбудив , сите беа надвор и беше многу убаво.

Еден ден заспаната убавица кога станала од спиење и видела како змејот прави магија за да го уништи светот на фантазијата и скишно побегнала во шумата каде што го сретнала мечето Вини Пу и го прашала :

Каде е куќата на Снежана ?

Незнам - одговорил Вини Пу.

Потоа заедно отишле во шумата и ги сретнале другите животни. Утредента кога се разбудив видов една куќа кај што живееше змејот. Влегов во куќата и го видов змејот што сакаше да го уништи светот на фантазијата и избегав . И змејот се исплши и избега во друга земја, а ние си игравме во паркот среќни и весели.

Марија Тодоровска
ООУ Владо Тасевски- Скопје
Ментор: Елена Несторовска

Моето патувањето во светот на фантазијата

Се вратив од училиште и отидов во мојата соба. Земав една книга да читам, која се викаше Светот на фантазијата. Ја отворив книгата, некое светло светеше однатре и јас паднав во него. Паѓав две минути и стигнав долу пискајќи. Кога престанав да паѓам, станав и ја видов Убавицата, а таа плачеше. Зошто плачеш?- ја прашав. Таа ми го одговори дека сите ликови од книгите, лошиот змеј Ништо ги киднапирал. Јас најдов ливче завиткано, го одвиткав, а во него имаше клуч.

Се прашував, што може да се отвори? Убавицата рече дека нашла нешто, но треба да се отвори, а не знае како. И кажав дека можеби клучот што го најдов ќе може да отвори. Убавицата го зема клучот и отклучи. Влеговме внатре и ги видовме сите ликови од книгите. Ги видовме Петалуда со Шака затворени, Сверот, Зоки Поки, Малата сирена Ариел, и други... Се прашувавме како да ги отвориме кафезите?

Ја прашав Петалуда дали знае како да ја ослободам од кафезот? Таа ми одговори, дека треба да читам книги, кои што се внатре во таа врата. Позади вратата што ја гледав, внатре, имаше 1010 книги за читање и мораме да ти прочитаме сите, за да ги ослободиме сите. Влеговме внатре и почнавме да читаме. Читавме многу. Во еден миг дојде лошиот змеј Ништо и праша што бараме овде? Ние рековме дека веќе е доцна змеју Ништо!

Неможеш да ги чуваш веќе во затвор ликовите од приказните! Змејот Ништо рече, не! Се претвори во добар змеј и се прекрсти во Се. Стана добар змеј. Сите кафези се отворија и сите ликови од приказните се ослободија. Потоа повторно се појави светлото, светеше околу мене и јас за две минути повторно бев во мојата соба. Си кажав, колку убаво авантура!

Ученик: Марија Тереса Тиквешански
ОУ Владо Тасевски - Скопје
Ментор: Елена Несторовска

Моето патување во фантазија

Јас еден ден се шетав со мајка ми и татко ми и здогледав еден подрум, на него имаше нацртано голем Змеј и на вратата пишуваше Змеј Ништо.

Ја прашав мајка ми зошто доле има Змеј, таа ми кажа дека постоела легенда за тој подрум.

Постоел Змеј кој што ги крадел сите книги од полиците и библиотеките и ги криел во тој страшен подрум, за ниедно дете да неможе да чита.

Тој навечер ги горел сите книги, за да децата да бидат неписмени и да не знаат да читаат и пишуваат.

Но, еден ден сите книги се собрале и го нападнале (Сара Кеј, Шеќерното Дете, Алиса, Мачки детективи и Црвенкапа) се сожалиле поради децата и направиле план како да го запрат оганот на Змејот Ништо.

Планот бил, кога тој ќе заспие да може да му ја затворат устата и да му стават стара хартија која тој ја горел и никогаш повеќе да не може да му излезе оган од устата.

Така и направиле му ја наполниле устата, тој почнал да се гуши, го изгубил гласот и оганот, и веќе никогаш не можел да зборува и да има оган.

Тогаш сите книги славеле за нивната победа и ги повикале децата да прослават.

И бидејќи секоја вечер Змејот Ништо бил сам и многу осамен, пак добрите дечиња доаѓале во стариот подрум и му читале приказки од нивните книги, а тој бил многу среќен и му било многу криво дека им правел лоши работи на дечинњата и на книгите.

И секоја вечер со душа ги чекал децата да дојдат да му читаат и да се радува и воодушевува на нив.

Дечињата биле многу среќни дека го победиле лошиот Змеј Ништо и дека веќе никогаш никој нема да им ги уништува нивните интересни книги.

Кога ја слушнав приказката бев многу среќна и веднаш отидов кај баба ми и дедо ми, за да им ја раскажам легендата.

ООУ Владо Тасевски - Скопје
Анамарија Давидоска
Елена Несторовска

МОЕТО ПАТУВАЊЕ ВО ФАНТАЗИЈА

Една летна вечер беше многу топло и неможев да заспијам. Погледнав низ прозорецот кон небото и ѕвездите што сјајно светеа. Забележав една светлина како се приближува, стануваше се посјајна и посјајна. Наеднаш пред мене се појавија волшебни скали. Една девојка со руса коса ми подаде рака и јас се качив по скалите. Девојката беше Златокоса и ми кажа дека им треба помош во земјата од каде што доаѓа, а тоа е земјата Фантазија.

Во земјата Фантазија се беше прекрасно. Убаво уредени паркови и улици, весели луѓе, насекаде се слуша детска смеа, многу дрва и цвеќиња.

Во паркот ја здогледав Алиса како игра брканица со зајакот бел, Петар Пан и Венди возеа тротинет, мечето Вини Пу јадеше мед.

Токму кога помислив каков проблем може да имаат во оваа весела земја, наеднаш небото се зацрни и се појави големиот црн змеј Ништо. Златокоса ми кажа дека змејот Ништо сака да ја нападне земјата Фантазија и во неа да завладее темнината, затоа им треба мојата помош. Змејот Ништо беше многу мрзлив, несакаше да оди на училиште, да чита книги и решава задачи. Сакаше по цел ден да седи во својата пештера, да се досадува и неправилно. Не грижи се Златокоса, заедно ќе го победиме змејот. Се договоривме заедно со останатите херои да се најдеме во градскиот парк и да направиме план за спасување на земјата Фантазија. Надвор беше тивко и мирно, часот веќе беше 19, заедно со Златокоса се упативме кон градскиот парк. Вини Пу, Петар Пан, Венди, Алиса и Аладин веќе беа пристигнати.

Се качивме на волшебното килимче на Аладин и отидовме до пештерата на змејот Ништо. Слушнавме како змејот е многу осамен и тажен и поради тоа сака да бидат тажни и жителите на земјата Фантазија. Добив идеја да читаме книга пред вратата на пештерата и да го запознаеме со убавините на животот. Духот од волшебната ламба ни помогна и ни даде една книга со златни корици во која се зборува за Пинокио и неговите згоди и незгоди. Бидејќи книгата беше интересна сите со внимание слушаа. И змејот Ништо се приближи до влезот и слушаше за приказните од книгата. Наредниот ден повторно се собравме пред влезот на пештерата да читаме. И така секој ден до крајот на неделата ние читавме книги, а змејот Ништо слушаше и стануваше се подобар и подобар.

Следната вечер повторно беше многу топло и неможев да заспијам. Погледнав кон ѕвездата на земјата Фантазија и видов дека силно сјае. Темнината ја немаше, граѓаните беа посреќни, Алиса и нејзиниот бел зајак играа брканица, Петар Пан и Венди возеа тротинет, мечето Вини Пу јадеше мед, змејот Ништо и Златокоса читаа книга во градскиот парк.

Моето патување во земјата Фантазија

Еднаш не можев да заспијам и почнав да читам една книга, но книгата беше мала па брзо ја прочитав, потоа заспав. Одеднаш пред мене се појави една планета чие име беше напишано со златни букви. Планетата се викаше Фантазија, а на неа имаше огромна зграда во која влегов. Тоа беше библиотека и тука ги имаше книгите од целиот свет, кои беа половина темни, а половина напишани со приказни.

Ненадејно се отвори подот, јас пропаднав надолу, и таму ги видов сите јунаци од книгите, кои беа половина темни, половина осветлени. Петар Пан ми кажа дека тука живеат змејот Ништо и мислите на писателите кои ги измислиле бајките. Исто така ми кажа дека ако децата не читаат змејот Ништо ќе ги уништи јунаците од книгите, а ако само некој ги прочита сите книги од библиотеката змејот Ништо ќе го снема. Потоа ми рече да го земам клучот од Ништо со кој ќе се отклучат книгите и да ги прочитам сите.

Полека влегов кај змејот и додека спиеше му го земав клучот. Книгите се отклучија и јас ги прочитав сите.

Следното утро се разбудив и кога отидов на училиште сите деца зборуваа за јунаците од книгите.

Нокта повторно ја посетив Фантазија, книгите и јунаците беа целосно светли и сите беа насмеани и среќни.

Ментор: Елена Несторовска
Никола Ружујчиќ
ООУ Владо Тасевски- Скопје

Моето патување во земјата Фантазија

Еден ден јас и моето семејство отидовме на пикник. Времето беше преубаво, сонцето стоеше како златна топка на небото, птиците си пееја своја песничка.. Вистинска пролет. Јас и сестра ми одлучивме да играме со топка. Така играјќи топката летна и јас поттрчав по неа. Занесена да ја најдам не видов и згазнав во една дупка. Паднав и многу се исплашив. Кога погледнав околу мене се беше различно. Иако ми беше страв појдов наоколу за да разгледам. Се чувствував како да бев до друг свет, а не падната во дупка. Шетав и се беше некако поинаку интересно, шарено. Одеднаш пред себе видов некои од јунаците на моите омилени книги. Неможев да си поверувам. Се запознав со нив и тие ме прошетаа околу објаснувајќи дека ова е нивната земја наречена Фантазија. Бев воодушевена од убавините на оваа нова магична земја. После долго време одење и раскажување се за оваа земја јунаците ми предложија да седнеме и да си раскажуваме за нашите омилени книги. Оваа идеја многу ми се допадна па веднаш ја прифатив. Раскажувајќи здогледав еден змеј како седи сам. Ги прашав јунаците кој е тој и зошто седи сам. Тие ми одговорија дека тој е лошиот змеј по име Ништо кој сака да ги уништи книгите. Јас ги прашав од каде го знаат тоа, па тој воопшто не изгледа лошо. Ми рекоа дека така слушнале за него, и дека поради тоа никогаш не отишле да разговараат. Змејот изгледаше тажно па одлучив - колку и да велат дека е страшен ќе одам и ќе разговарам со него. Змејот Ништо беше пресрекен што некој одлучил да зборува со него без се плаши и да мисли дека е лош. Разговаравме долго време и ми објасни дека тој воопшто не е онаков како што изгледа и дека сите го мислеле тоа поради изгледот. Тој напротив многу ги сакал книгите и јунаците. Секогаш сакал да се дружи со нив. Додека зборувавме ми дојде една идеја на памет. Ќе им кажам на јунаците дека змејот не е лош, дека тој знае многу за книгите и многу сака да чита, не да ги уништи. Отидов кај јунаците и им ја објаснив целата ситуација. Тие со малку страв сепак одлучија да зборуваат со него. Откако видеа дека тој всушност е добар и ги сака книгите му се извинија што се однесуваа така со него. Сите заедно си поседовме но дојде време јас да си одам. Јунаците ме испратија и ме замолија ова место да остане тајна бидејќи јас сум била првата што дошла. Им одговорив дека не треба да се грижат тајна си е тајна, а пак змејот Ништо ме гушна и ми се заблагодари што му помогнав. Пред да се вратам назад ја најдов топката и продолживме да играме со сестра ми. Ова беше прекрасна авантура, која ме научи дека секогаш треба да помагаме секому и дека книгите се многу корисни и вреди да се читаат.

Ученик: Јасмина

Ментор: Луиза Наневска

Моето патување во земјата Фантазија

Пред да легнеме да спиеме мајка ми ми читаше приказна. Пробав да останам будна да ја слушнам целата приказна но не успеав. Потонав во длабок сон. Сонот ме однесе во една интересна непозната земја, каде што ги имаше некои од јунаците на моите прочитани книги. Беше многу убаво, се запознав со јунаците, а тие ми предложија да ме прошетаат во нивната земја наречена Фантазија. Се разбира дека прифатив, ме интересираше што се има во оваа прекрасна земја.

Така одејќи го сретнавме лошиот змеј Ништо. Јас кога го видов веднаш се сетив кој е. Тој беше лошиот змеј кој се закануваше дека ќе ги уништи книгите а заедно со нив и јунаците доколку некој чита книги. Јунаците се зачудија кога видоа дека го знам и ме прашаа од каде го познавам. Јас реков дека го имам прочитано во една книга. Тие веќе некое време се мачеле како да го сопрат од таа негова помисла за уништување на книгите.

Ги прашав дали имаат разговарано со него но тие ми рекоа дека не можеле бидејќи им било страв и не биле доволно храбри. Јас им реков дека треба да пробаат да разговараат бидејќи со разговор се решава се. Во тој момент си помислив дека можеби јас можам да им помогнам и да разговарам со него. Јунаците најпрвин не ми дозволија но јас бев упорна во мојата цел. Го прашав змејот Ништо зошто го прави ова, но тој не ми одговори туку направи еден страшен звук за да ме исплаши и да се откажам од разговорот.

Секако дека не се откажав го прашав повторно зошто сака да ги уништи книгите зарем не му е жал, а тогаш тој ми одговори дека никогаш нема тоа да го стори туку само му е криво што тој не знае да чита, а сите други знаат и затоа така вели. Јас му реков дека е лесно и потоа заедно со јунаците го научивме лошиот змеј да чита. Тој беше многу радосен што конечно ќе може сам да чита и не замоли повеќе да не го викаме лошиот змеј бидејќи тој не е лош. Ние прифативме и сите заедно си разговаравме и раскажувавме случки од книгите. Поминавме многу убаво време.

Сонот ми заврши слушајќи го гласот на мајка ми кој ме будеше утрото за на училиште. Јас станав и се насмевнав на мојот чудесно-прекрасен сон кој ме научи дека секогаш треба да помагаме.

Анида Мандак
Ментор: Луиза Наневска

Моето патување во земјата Фантазија

Беше доцна. Капките од дождот се слушаа во ноќта. Земав интересна книга и почнав да читам. Читајќи слушнав еден глас кој го довикува моето име. Помислив дека ми се причинува бидејќи сум изморена и одлучив да си легнам. Но тогаш се случи нешто неочекувано. Креветот почна да лета. Бев исплашена па ги затворив очите. Одеднаш креветот застана на земја и по неколку минути ги отворив очите. Глетката беше прекрасна. Се најдов во една голема чудесна земја. Се беше така убаво. Реката беше со розева боја и не многу длабока, плажата направена од бисквити. Разгледувајќи воодушевено наоколу слушнав како некој ми довикува:

- Дојди кај нас - ми рече некој со мил глас. Се свртев и ги здогледав моите омилен и ликови од прочитаните книги. Скокав од радост и почнав да ги прегрнувам. Толку многу бев љубопитна па постојано ги прашував нешто. Поминавме некое време заедно и се здруживме. Тоа беа Петар Пан, Пепелашка и Златокоса.

Така разиграни и распеани, почнавме да си раскажуваме за книгите и за неверојатните и интересни случки. Во тој миг слушнавме еден глас како злобно се смее. Јас се исплашив и прашав - Кој е тоа?

- Ништо. Тоа е гласот на Големиот змеј Ништо. - ми одговори Пепелашка.

- Големиот змеј Ништо? - прашав збунето.

- Ништо е лош змеј кој им се заканува на децата дека доколку не читаат книги ние ќе исчезнеме. - ми одговорија. Останав запрепастена. Морам некако да им помогнам - си помислив. Големиот змеј дојде и се смееше злобно.

- Зарем мислевте дека нема да дојдам? Децата нема никогаш да читаат книги а тоа е затоа што јас ќе ги уништам и книгите и вашите најголеми јунаци - рече тој и се насмеа уште позлобно.

- Никогаш нема да се случи тоа. Децата ќе не спасат. Тие сакаат да читаат книги, никогаш нема да ги спречиш! - рекоа јунаците.

- А ти си прочитал ли некогаш било каква книга? - го прашав.

- Секако дека не книгите се глупост неможам да го трошам своето време на тоа. - ми одговори. Го погледнав и му ја подадов мојата книга. Земи прочитај барем малку, дознај за што се работи. - му реков. Тој ја наведна главата и почна тажно да зборува:

- Јас, всушност.. сакам да читам книги но, само сум премногу горделив тоа да го признаам. Погледни голем и страшен змеј како мене да чита книги. Сите ќе ми се смеат.

- Не треба да ти е срам. Сите ги сакаат книгите. - му реков. Со тоа што ќе читаш книги ќе бидеш прекрасен пример за сите.

Времето брзо поминуваше па дојде време да си одам. Летечкиот кревет ме чекаше каде што ме остави. Се поздравив со сите, а тие за спомен ми ги дадоа своите книги, нешто по што ќе ги паметам нив и овој прекрасен ден. Се качив на крветот и полетав. Стигнав дома и го слушав гласот што ме довикуваше на почетокот. Тоа беше гласот на мајка ми која ме будеше утрото за на училиште. Сфатив дека сето тоа беше само еден волшебен сон со прекрасна порака.

Николина Ангелковиќ
Ментор: Луиза Наневска

Моето патување во земјата Фантазија

Тоа утро читав книга. Таа беше толку убава што ја прочитав цела наеднаш, а потоа инспирирана од книгата почнав да фантазирам како се наоѓам во една чудесна земја. Таму имаше многу убави куќички направени од чоколади, од реката течеше чоколадно млеко, а најубавото од се беше тоа што таму беа и моите омилени јунаци: Петар Пан, Доктор Офболи, Пепелашка, Снежана.

Во мојата фантазија поминав многу време со моите херои, заедно читавме, заедно пишувавме, си раскажувавме приказни и се дружевме. Но, имаше и еден лош змеј по име Ништо кој сакаше никој да не чита, па со таа цел тој ги зема сите книги од земјата и сакаше да ги уништи. Јас и Снежана отидовме да прошетаме, а кога се вративме видовме како големиот змеј Ништо сака да ги уништи книгите. Јунаците беа исплашени бидејќи доколку ги снеса книгите ќе ги снеса и нив. Јас сакав да им помогнам па затоа одлучив да разговарам со Ништо и да го убедам да не го прави тоа. Се исплашив, но си реков дека морам да бидам храбра и да разговарам со него. Се мислев што да му кажам и најпосле ми текна. Јас држев книга во рацете, а во таа книга постоеше еден лош змеј кој исто така сакал да ги уништи книгите и јунаците, но на крајот тие се спасиле. Го прашав дали знае дека и тој потекнува од книга и доколку ги уништи нив ќе се уништи и самиот себе и дали навистина сака да биде лош како змејот во книгата. Тој не ми поверува но откако му ја дадов мојата книга да прочита виде дека тоа е вистина. Ништо беше тажен и многу се покаја што сакаше да стори вакво лошо дело па за да се оддолжи на сите им ги врати книгите и вети дека од сега па натаму нема да прави лошо и дека несака и никогаш нема да биде лош како змејот од книгата. Тој се извини, јунаците го прифатија извинувањето и бидејќи Ништо не знаеше да чита ние сите заедно му помогнавме.

Фантазијата ми заврши така што доброто на крајот повторно победи. Книгата што ја читав беше заслужна за оваа моја прекрасна фантазија, и сфатив дека од книгите се учат многу убави работи, дека тие можат да не инспирираат и најважно од се дека книгите секогаш ни носат прекрасна порака и поука и дека вреди да се читаат.

Ученик: Сара Бајрам
Ментор: Луиза Наневска

МОЕТО ПАТУВАЊЕ ВО ФАНТАЗИЈА

Во земјата Фантазија живеат големите идоли на децата: Петар Пан, Зоки Поки, Златокоса, Пепелашка, Снежана, Доктор Офболи, мечето Вино Пу, Палешка и многу други. Нив им се заканува опасност од исчезнување, ако децата не продолжат да ги читаат книгите во кои тие се главни јунаци. Заканата доаѓа од Големiot црн змеј по име НИШТО. Нив може да ги спасат само децата кои имаат преголема желба за читање книги.

Кога ние децата од моето маало ја слушнавме оваа вест, започнавме масовно да ги купуваме и позајмуваме од библиотеките книгите со своите омилен јунаци. Своето слободно време го користевме само за читање. Каде и да одевме книгите ги носевме со себе. Само неранимајкото Зоки се спротистави на оваа постапка, затоа што повеќе сакаше да игра игри на компјутерот и понекогаш на игралиштето со својата топка. Тој воопшто немаше желба за читање книги. Сите се обидувавме да го убедиме Зоки дека читањето е многу интересно и корисно, но никако не ни успеваше. Заради ова змејот НИШТО сè повеќе се радуваше и охрабруваше.

Еден ден пристигна писмо во кое пишуваше дека Црниот змеј НИШТО ги заробил јунаците од приказните и многу е среќен заради тоа. Сепак ни порачува дека ако во рок од три дена сите деца започнат да читаат и си ги исполнуваат своите обврски, тој ќе ги ослободи. Уште и ни напоменува дека ни го дава овој услов иако не верува дека ќе го исполниме. Сите се загриживме и почнавме да размислуваме како да го убедиме Зоки да започне со читање. Ема се досети и ја замоли мајка си да подготви од нејзините вкусни колачиња, па не покани сите на гости во нивниот двор.

На големо задоволство на сите нас дојде и Зоки. Кога се собравме сите, Ема донесе кутија полна со интересни книги. Таа предложи секој од нас да чита по една приказна, а останатите да слушаат и за секоја прочитана приказна да се наградуваме со вкусните колачиња. Сите го прифативме овој предлог, а на Зоки особено му се допадна, па замоли прв да започне со читање. Ова беше интересно и корисно дружење, кое ни прејде во навика.

Веста пристигна до Црниот змеј НИШТО и секако многу се разлути. Сепак мораше да го исполни ветувањето, па со тешко срце ги ослободи сите јунаци од приказните. Секако ова искуство многу ни помогна на сите, а особено на Зоки да стекнеме навика редовно да другаруваме со книгите и нашите омилен ликови.

ЛУКА КОЉЕВИЌ

Ги спасив моите најдобри другарчиња

Еден ден, додека седев во мојата соба, слушнав некој непознат звук кој доаѓаше од таванот. Станав и решив да проверам каков е тој звук. Се качив по скалите кои водеа до таванот и тивко ја отворив вратата. Пред мене се појави голема дебела книга од која излезе една самовила. Веднаш ја препознав. Тоа беше Свончица, самовилата од приказната со Петар Пан. Таа ме замоли да појдам со неа, да го победиме Големиот црн змеј Ништо и да ги спасиме заробените јунаци од нашите омилен приказни. Свончица ми рече да влеземе во големата книга и да ја започнеме нашата авантура во земјата Фантазија.

Нашето патување во земјата Фантазија беше исполнето со најразлични препреки. Најпрво пред нас се појави еден огромен џин. Не се исплашив од него, бидејќи се сетив на една од прочитаните приказни и за тоа како да го победам. Му реков дека не се плашам и дека сакам да си ги одмериме силите за да видиме кој е посилен. Тоа ќе го направиме со тоа што тој што поситно ќе здроби камен е посилниот. Џинот зеде една карпа и ја здроби на ситни парчиња, додека пак јас од џебот извадив едно парче сирење кое го носев со себе, и кога го стиснав од него истече вода. Џинот тоа што го виде многу го исплаши и побегна. Така јас и Свончица продолживме по нашиот пат да го бараме Големиот црн змеј и да ги спасиме главните јунаци од приказните. Големиот црн змеј сакаше да ги уништи сите приказни, да завладее со сите деца и да не им дозволи да читаат книги. Јас тоа не смеев да го дозволам. Затоа решив да го најдам, храбро да му се спротиставам и да го победам со помош на некоја од моите омилен приказни. Со Свончица стигнавме до едно огромно кралство. Насакаде околу кралството владееше страв од страшниот змеј. Тогаш разбрав од кралот дека во дворецот змејот ги држел затворени сите мои омилен ликови од приказните. Му реков на кралот да ми дозволи да стражарам во дворецот и да ми даде со себе да понесам оган, трупец, нож и една книга со приказни. Некаде околу полноќ запалив голем оган и тогаш слушнав еден силен крик. Ми се пристори како да вика дека многу е студено. Го повикав да дојде до мене и да се стопли крај огнот. Тогаш пред мене се појави Големиот црн змеј Ништо. Му реков да играме карти и тој прифати. Но најпрво му реков дека ако сака да игра со мене ќе мора да му ги скратам големите нокти, а тој се согласи на тоа. Го извадив трупецот и му ги ставив ноктите на него. Потоа со ножот му ги скратив ноктите. Така страшниот змеј повеќе

немаше со што да не заплашува, а кога му ја покажав книгата избега толку далеку што никогаш повеќе не се врати.

Јас ги спасив главните јунаци од приказните. Тие денес постојат и сите деца заедно со своите најомилени херои можат да патуваат во светот на фантазијата читајќи ги омилените книги.

ПАНЧЕ КРСТЕВСКИ

Ментор: ВИОЛЕТА ЃОШЕВА

ООУ СВЕТИ КИРИЛ И МЕТОДИЈ - ЦЕНТАР, СКОПЈЕ

Моето патување во фантазија

За мојот роденден на подарок добив книга и посакав веднаш да ја прочитам. Јас многу сакам да патувам со јунаците, секогаш ме водат во некоја авантура. Брзо сакав да стигнам до крајот. Беше многу интересна и забавна. Одморив малку и седнав крај прозорецот. Погледнав кон небото. Одеднаш нешто силно светна и пукна. Сите деца од мојата улица излегоа надвор. Бевме многу возбудени. Родителите ни рекоа дека тоа сигурно е планетата Фантазија, каде се споделува многу љубов и има големо другарство. Таму живеат нашите најдобри другарчиња, јунаците од нашите книги. Посакавме да сме таму. Им соопштивме на нашите родители и тргнавме кон неа, планетата Фантазија. Во тоа ни помогнаа нашите “среќни мисли”. Таму беше волшебено.

Се дружевме со децата, читавме книги кои стоеа на големи полици, зборувавме и игравме со нашите јунаци. Јас и моите другарчиња бевме во истата приказна. Одеднаш се појави Големиот црн змеј “НИШТО”. Тој беше многу страшен. Фрлаше пламен и постојано ни викаше да си заминеме, да ги оставиме книгите и да не ги читаме бидејќи тоа е многу лошо за нас. Да му помогнеме да ги стави во неговата голема црна кутија и да ги заклучи. Сите бевме исплашени. Му рековме да не ги заробува нашите јунаци. Сакавме да се спасиме и да се вратиме на нашата планета. Ги поканивме да дојдат со нас. Сега ние им ги покажавме нашите книги и уживавме. Слатко се смеевме дека успеавме да му избегаме на змејот. Но тогаш “НИШТО” се појави пред нас и неочекувано, од голема мака, експлодира. Така беа спасени нашите јунаци, а ние спокојно се дружевме. Вечерта, децата, а и нашите јунаци, безбедно се вратија на својата планета, а ние им раскажавме на родителите за нашето патување. Тие беа многу среќни за новото, фантастично другарство.

Јована Велјановска
ООУ „Св.Кирил и Методиј“-Центар, Скопје
Одд.наставник: Даниела Крстевска

Како ја спасив Фантазија

Една вечер читав книга која содржи повеќе приказни. На првата страница имаше слика од повеќе ликови. Тие не беа како што ги помнам, лицата им беа избледени.

Вини Пу ми подаде рака. Јас најпрво се исплашив, но потоа се согласив да одам со него. Заедно влеговме во приказната. Кога стигнавме на големата ливада, приметив нешто чудно. Цвеќињата беа свенати, имаше голема суша, планините беа срушени, небото беше смуртено. Се зачудив!

Не можев да се воздржам, па го прашав Вини пу: Што се случило? Тој се обиде да ми одговори, но гласот не му се слушаше. Со раката ми мафна да го следам. Тргнавме по еден раскршен пат, кој водеше нагоре. Одевме долго и полека бидејќи патот беше тежок, стрмен и непрооден, но ние бевме упорни. На крајот стигнавме до една колиба. Тропнавме на вратата.

Ни отвори Хајди. Со неа во колибата беа Петар Пан, Пепелашка и Снежана и седумте џуџиња. Сите беа неми и бледи. Ги прашав како можам да им помогнам. Снежана ми напиша дека им треба мојата помош. Тие немаат сила да појдат кај волшебникот Мерлин да им даде напивка која ќе им го врати гласот и силата. Веднаш појдов во темната шума да го најдам Мерлин. По долго одење, кога веќе бев изморена, ја сретнав Бамби која ме качи на грбот и ме однесе право кај волшебникот. Тој беше во длабок сон. Морав да викам и да тропам за да го разбудам. Мерлин рипна и ме запраша: -Која си ти и што бараш од мене? На брзина му раскажав за несреќата што ги снајде моите пријатели. Мерлин ми објасни дека тие се слаби и бледи затоа што змејот Ништо им забранил на децата да читаат книги. Ми даде напивка што ќе им го врати гласот, но од мене побара да му ветам дека ќе го победам змејот и ми го даде мечот на Артур. Колку повеќе се прераскажуваат приказните толку подолго и посреќно ќе живеат ликовите. Бамби прва се напи од лекот и имаше сила со брзина на светлината да ме однесе кај колибата. Сите се израдуваа кога ме видоа и нивните бои станаа појаки. Кога се напија од напивката почнаа да пеат и нивните бои станаа јасни и јаки.

Јас се поздравив со нив и тргнав кон пештерата во која живееше змејот. Мечот го носев во рака, но никако не помислував да го убијам. Мислев што да направам, да најдам решение. Кога стигнав кај пештерата змејот ме пресретна. Беше голем и страшен. За момент се исплашив, но потоа собрав храброст и почнав да му ја раскажувам оваа приказна. Змејот одеднаш стана мил и нежен. Ја стави својата глава кај мене во skutот и ми рече дека ова е најубавата приказна што некогаш ја слушнал и затоа повеќе нема

никого да повредува и дека и тој, како и децата ќе чита книги.

Ученик: Николина Стојчевска

Ментор: Симона Пецова и Нела Никовска Слезенкова

Моето патување во фантазија

Во канцеларијата на татко му, Матеј си играше со автомобилчиња на паркетот и несакајки турна неколку книги од од полицата. Една книга се отвори и беше празна, почна да ги врти страните во една страница имаше портал и од таму излезе Хари Потер и му рече: „Еве го моето волшебното стапче и спаси ги книгите од змејот Ништо“ и исчезна. Од книгата се слушаа зборови: „Излези од вратата и ќе го видиш змејот Ништо“

Матеј го зеде волшебното стапче и не знаеше што да прави, уплашен излезе од собата и од вратата стапна во вода се лизна и падна. Кога се исправи пред него беше змејот Ништо, зелен со големи очи, уста на крокодил. Матеј почна да плаче, но змејот беше лош и го однесе во својата пештера.

Кога се најде сам во темницата од неговиот чевел светкаше волшебното стапче. Кога паднал во водата стапчето се заглавило во џебот од панталоните и право во неговиот чевел. Со магичното стапче си повикал сите другарчиња го заобиколиле Змејот Ништо со книги во рацете и читајќи од земјата изегувала светлина со букви што го удираат змејот. Змејот се крена нагоре и излезе светлина од него и се претвори во една голема книга која падна на земја.

Матеј со другарчињата ја ставија книгата на најголемата карпа и со помош на магичното стапче се вратија дома.

Така Матеј и неговите другари ги спасија сите книги.

Ученик: Филип Трифуновски

Ментор: Симона Пецова и Нела Никовска Слезенкова

Моето патување во фантазија

Беше јунска, тивка ноќ, на небото исткаени безброј ѕвезди. Седев сама во мојата соба и полека потонав во сон. Ме разбуди тивок шум и ширум ги отворив очите. Забележав сенка на сидот која како да ме повикуваше да се разбудам. Станав од креветот и пред мене одеднаш се појави Аладин. Тој ми кажа дека бега од страшниот голем змеј Ништо кој сака да ја уништи земјата Фантазија и сите јунаци од бајките, приказните и филмовите. Се качивме на волшебниот килим и полетавме во земјата Фантазија. После сто рида, реки и мориња пристигнавме во Фантазија. Првата слика што се појави пред мене беше сива, темна и уништена природа во која птиците ја загубиле песната, животните звуците а, сите нејзини жители среќата и насмевката. Од зад едно дрво дотрча Снежана, вознемирена и исплашена.

Кое е ова девојче? Зошто си го донел во нашата Фантазија? Таа е една од нашите непријатели! Тие што сакаат да не уништат!!!- налутено зборуваше.

Јас сум овде за да ви помогнам да се спаите од лошиот Змеј! - мило и одговорив.

А како планираш да го сториш тоа? - повторно праша.

Лесно! - одговорив. Треба само да ги повикаш сите жители на Фантазија и сите заедно да застанеме во круг околу големиот змеј. Во еден волшебен миг ќе почнеме да читаме од нашата омилена приказна и така змејот ќе го победиме!!!

Снежана со необично нежна песна ги повика сите жители на Фантазија. Се собравме околу змејот Ништо и почнавме да читаме. Од книгите излегуваа моќни зборови кои се здружија и направија џиновски меч. Мечот го прободеше страшниот змеј Ништо во срцето и од него излезе целата злоба и лутина. Змејот падна и јастресе целата Фантазија. Одеднаш од небото почна да врне дожд со капки во боја на виножитото. Тој ја обои Фантазија во најубави бои и ја исполни со најубави чувства. Змејот се разбуди, но овој пат беше добар, љубезен и мил. Направивме голема веселба, сите пеевме и се радувавме бидејќи Фантазија славеше нов роденден. Касно вечерта го замолив змејот да ме врати дома бидејќи ми недостасуваат моите родители. Тој ме качи на своите крилја и летнавме високо на небото. Кога стигнавме над мојата кука, љубезно ми заблагодари и ме спушти на балконот. Во тој момент се разбудив и скокнав од креветот. Ги протрив очите и се прашував дали сето тоа беше сон или вистина. Од под креветот видов силна светлина. Погледнав под него и го извлеков мечот со кој ја спасивме Фантазија. На мечот беше изпишано: МЕЧОТ НА ЗНАЕЊЕТО Е НАЈМОЌНОТО ОРУЖЈЕ ВО СВЕТОТ!!!

Ученик: Јована Савеска

Ментор: Симона Пецова и Нела Никовска Слезенкова

Мојот пат во Фантазија

Во една бајка си живееше еден змеј и се викаше Се, тој многу ги сакал книгите. Еден ден змејот се сретнал со една лоша вештерка која ги мразела книгите. Змејот читал задлабочен во својата омилена книга таа го маѓепсала: „Ачири-бучири-бу те маѓепсувам да ги натераш сите деца да ги замразат книгите ха-ха-ха!!! Ќе се викаш Ништо!!!“. Наеднаш змејот кој многу ги сакал книгите, почнал да ги мрази и да смислува начин како да ги натера децата да ги мразат книгите. Сите бајки го слушнале тоа и се уплашиле, бидејќи ако не ги чита никој ќе почнат да исчезнуваат.

Кики ја читаше книгата „Бајки“ почна да и се причинува дека текстот исчезнува, замижа и повторно ги отвори очите не можеше да верува, текстот на омилена книга исчезнува. Исплашена, со солзи на очите истрча кон мајка и: „Мама! Исчезна Пепелашка !!! “ Со мајка и отидоа во собата и ја покажа книгата „Бајки“ со празни страни. Се договорија утре да одат во училишната библиотека за да ги проверат другите книги. Кики со плачење си легна и силно го гушна своето мече Срце. Кога заспа почна да сонува дека се наоѓа во една шума во која имаше стари дрвја со големи зелени лисја и расцутени цветови. На нејзиното рамо застана една пеперутка. Кики се сврте и пеперутката одлета, таа се стрча кон неа и се сопна од гранките на земјата. Кога стана виде како горат книги кои се протегаа до еден рид, ги следеше и стигна до една пештера. Го виде змејот се исплаши и сакаше да побегне, но не можеше. Змејот и рече: „Веќе не мораш да читаш книги, те ослободувам. Од книгите не можеш да научиш ништо, кога ќе видиш книга ќе почнеш да ја мразиш!“. Истиот сон го сонувале сите деца. Се разбуди, неможеше да засpie сонот ја прогонуваа да ги мрази книгите, длабокиот глас на змејот го слушаше кој и одекнуваа во ушите. Кики стана и отиде во училиште, сите ученици се однесуваа чудно, никој не сакаше ни да отвори книга. Влезе во библиотеката и виде една книга како светка од вториот ред. Кики ја повлече книгата, но не излегуваа, пак ја повлече и влезе во неа. Змејот ја виде Кики и почна да плаче рече: Јас не сум крив, една вештерка ми стави магија, те молам помогни ми и јас сум од бајка и почнувам да исчезнувам да ги спасиме моите другари и јас да се спасам! Да ја заробиме вештерката и да ја поништи магијата“. Планот беше дека прво ќе и го земат волшебното стапче и да го скршат и второто да ја заробат со мрежа. Вештерката ја заробија и ја однесоа кај Водната самовила. Сите бајки се вратија.

Кики и змејот се прогласани за спасувачи на земјата Фантазија!!! Децата сега ги читаат книгите како никогаш да не ги читале. Во Фантазија сите се среќни и весели.

Ученик: Ана Марија Трифуновска
Ментор: Симона Пецова и Нела Никовска Слезенкова

Спасување на Фантазија

Беше убава ноќ за читање книга. На небото имаше безброј ѕвезди кои се смешкаа и трепкаа. Ја земав мојата омилена книга „ Гигамега бајка“. Ја отворив и забележав во неа сика која пред тоа ја немаше. На сликата беа претставени сите ликови од приказните кои со рацете ме повикуваа за помош. Одеднаш две раце ме повлекоа и јас влегов во книгата.

Додека патував низ неа, на секоја страна пишуваше Фантазија. Сфатив дека ме носи во земјата Фантазија. Кога пристигнав таму, сликата беше страшна. Целата земја беше безбојна. Целата природа како да исчезнуваше. Исто така сите жители на Фантазија беа просирни и тажни. Отидов до една голема ливада каде наместо цвеќиња и трева, растеше сува трева. Седнав за миг да се одморам и да разбера што се случува. Од позади една карпа излезе Аладин. Целиот беше обледен и искинат. Тој низ солзи ми рече:

Мораш да ни помогнеш!!!! Нашата земја Фантазија ќе исчезне за кратко време, а со неа и сите ликови од приказните и бајките. Сите волшебни места, сите фантазии и соништа.

Кој е виновен за тоа? - го прашав јас.

Вие децата што претанавте да не литате и сакате. Вие децата кои ги аборавивте книгите и по цели денови се дружите само со телефоните и компјутерите. - низ лутина одговори тој. Одеднаш околу мене се собраа сите жители на земјата Фантазија. Направија голем круг, а јас останав во средина. Од кругот излезе Снежана со испокинат фустан и една чевла. Таа ми рече:

Змејот Ништо порано беше добар и мил. Се викаше Милко. Но, отакако му фрлија магија, тој стана злобен и лош.

Како повторно да стане добар? -прашав јас.

Треба да го заробиме во книга и таму да го затвориме!- ми одговори Петар Пан.

Можеме да направиме замок од книги - предложив јас. Ќе им кажам на сите мои другарчиња кои многу ги сакаат книгите да ги испратат во земјата Фантазија и од нив да го изградиме замокот. Сите се сложија. Го градевме замокот пет фантазиски месеци. Сите беа вредни и упорни. На крајот требаше само да го намамиме змејот внатре. Јас отидов до неговото живеалиште и почнав толку гласно да ја читам мојата книга што тој веднаш налутено излезе и почна да ме брка. Пепелашка ја отвори вратата од замокот и змејот влета во него. Во истиот момент сите заедно го потрупаа со најубавите и најинтересните книги. Тој пада на земјата и ја загуби силата. Мислевме дека е мртов, кога го отвори едното око и со насмевка ни рече:

Ви благодарам многу!!! Ме спасивте од лошата магија и го извадивте злото од мене. Сега повторно сум змејот Милко кој сака да прави само добрини.

Се исправи на големите нозе и од устата наместо оган испушти најубава светлина која ја обои целата земја Фантазија во најубави бои. Сите жители повторно оживеаа и се радуваа за нивниот спас.

Ученик: Амина Лековиќ

Ментор: Симона Пецова и Нела Никовска Слезенкова

Зеленчуковата волшебна градина

Краставички зелени,
како војници наредени,
маршираат како пушка
и во мојата чинија се мушкат.

Морковот се врти да слушне
сака во соковникот да се мушне,
заедно со цвеклото сака да се дружи
и црвено-портокалов сок да се служи.

Сите во зеленчуковата градина мудруваат
за новата салата зборуваат,
волшебна градина имам јас
тоа се гледа од мојот стас.

Ученик: Сара Зафировска
Ментор: Марија Цветанова
ООУ „Св. Кирил и Методиј“ Кочани

Моето патување во Фантазија

Сакам да патувам низ светот
како во шарена бајка
и со мене да бидат:тато,
дада и мојата мајка.

Најпрво ќе појдам
кај палавата Маша
за да пробам од
нејзината популарна каша.

Ќе појдам кај Мистер Бин
зошто тој е многу фин.
И со палавите Том и Џери
да снимам нови серии.

Сакам да патувам низ светот,
на Фантазија жител да бидам
и многу цртани ликови
јас да видам.

Ученик: Стефан Арламов
ООУ „Гоце Делчев“, с. Вељуса, општина Струмица
Ментор: Ванѓа Мицкова

МОЕТО ПАТУВАЊЕ ВО ФАНТАЗИЈА

ДА ПАТУВАМ ВО МИСЛИ,
БАР ТОА Е ЛЕСНО,
ДА ПОСЕТИШ МЕСТА,
ВЕСЕЛИ КО ПЕСНА.

ДА СРЕТНЕШ МНОГУ ДЕЦА,
ЦРНИ,ЖОЛТИ, БЕЛИ,
ДА ВИДИШ КАКО СЕ СМЕАТ,
СО УСТИЊАТА ВРЕЛИ.

ПА ДА ЗАИГРАМ СО НИВ
И ЗАПЕАМ НА СИОТ ГЛАС
ТОА Е МОЈАТА ФАНТАЗИЈА,
ШТО ЈА ПОСАКУВАМ ЈАС.

СТЕФАНИ НИКОЛОСКА
НАСТАВНИК : БИЛЈАНА ТОМАНОВСКА

ФАНТАЗИЈА

Јас сум еднорог мал со моите крилја ќе одлетам на бал. На балот ќе биде пепелешка со светка со моите самовили таа постојано волшебено летка.

Елза снежна кралица е моја со нејзите моки ја брани сестрата своја, а пак олав е снешко храбар што не се плаши од забар. Во едно гратче мало дошол змејот млад го загадил воздухот и не се вратил пак

Петар Пан го викнавме за час тој дувна силно воздухот застапа мирно. И за крај Снежана од сонот стана возбудена цела бидејќи јаболокото и го изела верверицата смела.

Затоа другарчиња мои мили , каменчиња носете во џеб за патот до среќата да не ви биде слоб.

БОЈАНА СТОЈАНОВСКА
ООУ „ КОЧО РАЦИН „ -СКОПЈЕ.

Ментори: Лена Смилевска и Валентина Зафировска

Да ја спасиме планетата

Се случи нешто многу лошо, сите деца не читаат,
поради тоа змејот Ништо се појави
и на нас за тоа ни јави.
Веднаш пристигнав јас кај нашите херои
за планетата наша да се пронајде спас.

Тие веднаш дојдоа кај змејот,
но таму стоеше тој многу лут
и од него настанало пламен и магла.
Нашите херои за секого голема книга подарија
целиот тој пламен и лутина исчезнаа.

Надвор сега секое утро сјае
и тоа секој го знае .
Сега никој не нè дели
и прекрасното небо се бели.

Секој убава песна пее
сонцето топло грее,
насмевки се сее,
дружбата во река се лее.

Ангела Ѓуровска
О.О.У. Кочо Рацин-Скопје

КАКО ДА ЈА ОДБРАНИМЕ ПЛАНЕТАТА “ФАНТАЗИЈА”

Има една планета,
Фантазија се вика,
Во која живеат нашите херои
Кои со змејот Ништо спремни се за бој.

Орхан, Мечето Ушко или Шеќерното дете,
Може бргу да ги снеса и секој однив сам таженки да плете,
А, велат може некој да ги спаси,
Ако книгите, со дружбата своја ги краси.

Така можеме хероите наши,
Да ги одбраниме од змејот кој ете глуми дека спие,
А всушност само злобни планови под перница крие,
За својот голем грабеж.

Змејот се впушти во борба,
Но го порази неукоста своја,
Се исплаши кога те виде,
Читајќи ја книгата твоја.

Јоана Тодороска
ООУ “Кочо Рацин”

Ментори: Валентина Зафировска и Лена Смилевска

Спас на хероите

Децата читатели
имаат проблем
хероите во бајките
треба да ги спасат.

Да ги спасат од змејот Ништо
од децата што не читаат
што неверуваат дека
Вини Пу, Пепелашка, Петар Пан изумираат..

Хероите ги спасивме
земјата на фантазиите
со слобода ја украсивме
убавината се појави, на змејот добрата страна се објави.

Верица Христова

ООУ „Коцо Рацин„-Скопје

Ментори: Лена Смилевска и Валентина Зафировска

МОЕТО ПАТУВАЊЕ ВО ФАНТАЗИЈА

Еве ме, со пегаз, патувам јас,
за земјата Фантазија да најдам спас.
Видов небо со свезди милион
принцези со насмевки еден тон.

Ги замолив милно и ги прегрнав силно,
да ми помогнат мене тие
за децата повторно да ја видат
убавината во читањето што се крие.

Имаше работа дури и во сабота.
Читањето и книгите решенија се прави,
Орхан, Снежана, Вили Пју
пак да оживеат во детските глави.

Книжевните дела
сега повторно се важни,
хероите од нив
веќе не се тажни.

ФРОСИНА МАРКОВСКА

ООУ „Кочо Рацин“ - Скопје

Ментори: Валентина Зафировска и Лена Смилевска

Земја Фантазија

На земјата, деца, постојат херои
Петар Пан, Доктор Офболи и Зои.
Петар Пан магични моќи имал,
ама змејот Ништо му ги земал.

Доктор Офболи, Пепелашка и Зои
со змејот губат во бој.
Ама никој не знае зошто херојски знамиња не се веат,
само сите деца на телефон бдеат.

Книги веќе многу нема,
телефонот умот им го зема.
Хероите на уво ги молат,
но тие гласот на најјакото пуштаат за ушите да ги болат.

Сега редица за во библиотека стои
Хероите го победуваат змејот во бој.
Многу книги се читаат
Јарињата без страв од лошиот змеј итаат.

Огнен Јанковски

Кочо Рацин Скопје

Ментори: Валентина Зафировска и Лена Смилевска

Да ги чуваме детските приказни

Деца.....сите сакаме мобилни, таблети, компјутери, нели?

Така одиме во технолошки свет, така се вели...,
ама тогаш кој ќе знае за Пепелашка, Доктор Офболи?
нив без нас, децата душата ќе ги боли.

Зоки Поки, Вини Пу, Петар Пан
ќе тагуваат зошто ќе немаат свој фан,
а големиот црн змеј иако се чини дека дреме
тој едвај чека со себе овие јунаци да ги земе.

Деца... мама и тато многу се дружеле со книги
и енциклопедии големи и фини,
за Снежана, Црвенкапа, Златкоса тие уште зборуваат,
навечер приказни за нив ни кажуваат.

Затоа, ние дечињата треба многу книги да читаме
со тоа јазикот си го збогатуваме,
така ги чуваме и јунаците на земјата Фантазија
за кои знаат децата од Европа, Америка и Азија.

Каја Костовски
О.О.У. Кочо Рацин-Скопје

ПАТОТ ДО ФАНТАЗИЈАТА

Патот до фантазијата убав е,
во него има се
од јаболка бели
до летечки села,
од книги што зборуваат
до лимони што тагуваат,
од цртани што оживуваат
до потонати бродови што преживуваат,
од вештерки со намери зли
до најубави магични дни,
од самовили силни
со крила крилни,
па се до најубави работи
кои не се случуваат само во саботи.

Еднаш сонував убав сон јас
се секавам на него дури и во овој час.
Како еден сом реклама прави
и успехот го слави.
Како гумен автобус
по еден пат кус
возам јас
со моите другари дури еден час.
Како самовила
јас сум била.
Како во телевизор влегов
Не знам, човеку како слегов?
Како во вселената јадев розево чоколадо и ванила сина,
каде што запознав една другарка по име Лина.

Еднаш сонував убав сон еден,
еден ама вреден.
Како вонземјанин станав јас,
се плашев дури и од вас.
Возев јас вселенски брод,
но за да влезам ми требаше таен код.
Се возев и по Млечниот Пат,
се чудев колку тој има голем слад.
Куќа вонземјанска имав,

Живеам во место со летечки автомобили, односно град,
секој што ќе го виде, ми се чинеше млад.

Друг сон сонував јас,
заедно со сите вас,
како магична книга фатив,
каде сум веднаш сфатив.

Бев во една шума.
Во дувлото на Лиса Кума,
бесна таа кон мене беше.
Се плашев, имаше големо меше.

До мене се доближи
и веднаш ме оближа.
Ми рече:

-Е, кај си ма Јовке, другарке стара,
цела шума овде те бара!

Во тој момент влезе и едно мече
и тоа рече:

-Ја најдовме Јовка.

Па дојде и Совка.

И така заврши мојот сон
кога се разбудив имав пот, ми се чини тешка еден тон.

Фантазијата е убава секаде,
не само некаде.

Каква и да е,
во неа прекрасни тајни се.

Патот до неа е долг
и за неа треба еден голем молк.

Кога ќе стигнеш до неа, си завршил голема цел
со најубав дел.

Таму можеш да направиш лесно ремек - дело
и од најтмурно село.

Јована Карова
ОУ „Св. Кирил и Методиј”- Кочани
Ментор: Деница Златкова

Еден чуден сон

Едно девојче многу сакаше да јава еднорог.

Еден ден заспа во длабок сон и сони како јава прекрасен еднорог.

Леташе над една чудна земја и виде многу розеви дрвја, виде цвеќиња што се смејат и пчелички што пејат. Имаше играчки и бомбони, сладоледи и шарени балони. Имаше чудесни фустани и чевли, рингишпили и велосипеди. Се' беше во разновидни бои. Се' беше толку прекрасно. Тогаш долета една волшебна пеперутка и на девојчето му рече: "Одбери што сакаш и понеси го со себе."

Девојчето почна да се мисли што да одбере. Тогаш здогледа едно мало, златно ковчеже и ја праша пеперутката што има внатре. Таа му одговори: "Внатре има една волшебна насмевка. Таа има моќ да го насмее оној што е тажен."

Девојчето извика: "Јас ќе го земам ова ковчеже!"

Го јавна еднорогот и се разбуди.

Таа точно знаеше кому ќе ја подари насмевката.

Тоа беше едно тажно дете од нејзиниот клас. Тажно беше бидејќи неговото братче беше болно.

Нела Димик

МАЛАТА ЗЕБРА

Една мала зебра
трча и се крие,
кој ли ќе ја теши
дали знаете Вие.

Една мала зебра
плаче и се срами,
затоа што има
шарени пижами.

Мајка и ја теши
ај не плачи чедо,
цела наша рода
е во најнова мода.

Една мала зебра
цел ден се смее,
фотографот ќе ја слика неа
и целата рода во најнова мода.

Бојана Митоска
ОУ „Кочо Рацин“ Охрид
Ментор: Весна Карадакоска

Во светот на фантазијата

Таа вечер паднав во длабок сон.Отпатував далеку во вселената меѓу безброј свезди,заедно со мојот другар Оливер.Тој ја правеше својата ракета во разни бои.Заедно ја составивме ракетата и го започнавме нашето долго патување во вселената.Таму беше многу високо и топло.Имаше огромен жолт круг,кој исфрлаше многу големи топки надалеку во вселената.Тоа беше нашето Сонце.

Бегајќи од огнените жолти топки,наидовме на планетата Меркур. Ја оставивме ракетата и излеговме да се прошетаме.Имаше големи дупки и различни бубачки.Ние од нив се исплашивме .Бегајќи од нив сретнавме летечки кучиња со три глави кои на прв поглед ни изгледаа многу страшни.

Тие ни станаа пријатели и ни се придружија во истражувањето. Мојот другар Оливер носеше двоглед.Гледајќи наоколу здогледавме уште една планета.Пронајдовме скала и ја фрливме кон другата планета.Таму летајќи кучето Пинки со своите три глави ја дофати скалата. Полека се искачивме по скалата и стигнавме на планетата Венера.Таа беше поладна од планетата Меркур.Таму видовме автомобили што летаа и весели штурчиња ,кои возејќи ги автомобилите свитеа на своите виолини.

И штурците беа многу љубезни со нас.Не поканија да се качиме на автомобилите и заедно полетавме уште повисоко.Полека се оддалечувавме од Сонцето кое многу топлеше. Стигнавме на Марс и се запознавме со луѓе кои ги нарекувааа марсовци.

Тие имаа зелени глави,црвени очи и четири раце.Со нив си поигравме фудбал и криенка.Марсовците не знаеа да бројат и ние ги научивме да бројат до илјада.

Заедно со нив се качивме во летачките автомобили и одлетавме на најголемата планета Јупитер.Таму беше најинтересно.Се беше црвено. Сите се искапивме во црвеното езеро, ние и марсовците станавме црвени. Оливер виде една мачка со две опашки. Таа не покани во нејзиниот дом кој беше направен од карти.Не нагости со вкусен ручек и чаша полна со сок кој имаше разни бои:ред зелен,ред црвен,ред син,ред портокалов.

Дури и небото беше црвено. Марсовците ги вративме на планетата Марс. Продолживме да летаме со автомобилите и стигнавме на Сатурн. Планетата беше преполна со диносауруси. Некои од нив имаа големи крилја и можеа високо да летаат.А други пак и да летаат и да испуштаа пламени огнови од својата уста.

Јас и Оливер бевме многу љубопитни и ги замоливме да не однесат на наредната планета

Уран.Се качивме на нивните крила и летајќи стигнавме .Таму имаше многу мали и шарени куќички.Во нив живееја Снежана и седумте џуџиња.

Во густата шума живееше вештерката која беше многу лоша и злобна. Диносаурусот Мајки дувна со својата уста ,испушти силни пламени и ја запали вештерката. Ги оставивме Снежана и џуџињата со насмеани лица да си живеат среќно.

Наеднаш задува силен ветар и не однесе на последната планета Нептун. Таму врнеше снег и беше многу ладно. Ја запознавме снежната кралица. Таа беше многу убава и на главата носеше круна од мраз.Бегајќи од топлината на Сонцето останала да живее најдалеку на Нептун, за да не се стопи. Се поздравивме со нашите пријатели и тие си заминаа на својата планета.

Ја замоливме снежната кралица да ни помогне да се вратиме назад на нашата планета Земја .Таа создаде снег и две санки со кои лизгајќи стигнавме во нашите кревети. Ме разбуди тивкиот и нежен глас на мама која ме будеше за на училиште. Тука заврши моето долго патување низ вселената на крилјата од мојата фантазија.

Теона Стевоска
ОУ„Кочо Рацин“ Охрид
Одд.наставник:Весна Карадакоска

ДЕТСКА ФАНТАЗИЈА

Се што ќе замислам
може да се оствари,
може да станеме
принцови и принцези.

Може да глумам
во некој филм,
да одам на места
кај што не сум бил.

Ако мечтаеме ние
може да бидеме супер херои,
и да летаме високо
кон вселената.

Крилјата на фантазија
се најубав сон ,
и од мала игла
може да направи слон.

Андреј Аврамоски
ОУ „Кочо Рацин“ Охрид
Одд.наставник:Весна Карадакоска

Моето патување во фантазија

Беше црна и тивка ноќ. Јас си легнав во својот кревет и заспавам во длабок сон. Спиев тивко и мирно се додека нешто не направи чуден звук што звучеше вака:

- Крц, крц, крц, крц. Станав исплашено и почнав да разгледувам на сите страни во собата. Тогаш видов еден син змеј со огромни виолетови крилја кој можеше да испушта огромна количина оган од устата. Тој ми ја подаде шепата и јас седнав на него. Тој се затрча, ги рашири своите преубави крилја и летна низ прозорецот. Ние се доближувавме до вселената, а во тој момент змејот замавна со крилјата и се создаде еден портал. Влеговме во порталот, таму беше преубаво, дрвјата беа направени од чоколаден крем, цветовите од лижафчиња, езерата од чоколадно млеко, а планините од сладолед. Таму имаше сирени, самовили, еднорози и многу други разни суштества. Дури имаше и луѓе кои правеа разни магии и имаа интересни и чудесни моќи.

Јас и мојот змеј одевме по шеќерниот пат и се судривме со две прекрасни самовили. Едната се викаше Ферена, а другата Кларија. Тие беа најдобри другарки, но тогаш се здружија и со мене. Еден ден одлучивме да се шетаме во блиската шума со мојот змеј. Застанавме да се одмориме покрај едно големо дрво. Дотогаш сè одеше супер, се додека Кларија не реши да се прошета сама во шумата. Таа тргна во длабочините на шумата, а веќе почна да се стемнува. Кларија ја немаше никаде. Почнавме да се грижаме, помисливме дека таа се изгуби и почнавме да ја бараме. Како поминуваше времето така небото се затемнуваше, а сонцето сè повеќе се криеше зад слатките ридови на земјата Фантазија. Додека ја баравме Кларија зад чоколадните дрвја јас видов нешто светкаво.

Ферена и змејот се запрашаа што гледам и дојдоа по мене. Најпрво малку се зачудивме што е тоа, но потоа сфативме дека тоа е уште еден портал. Зачудено го гледавме и потоа влеговме во него. Во порталот имаше многу разни змејови, дури и мојот змеј се стрча кон нив. Јас и Ферена го оставивме да си поигра со нив, а ние почнавме да ја бараме Кларија. Ја баравме со часови, па решивме да се поделиме. Јас да одам лево, а Ферена десно, за побрзо да ја најдеме. Се изморив од одење, видов една клупа и решив малку да се одморам на неа. Кога се приближив до клупата ја видов Кларија како седи и забележав дека и таа ме препозна и силно ме гушна. Тогаш и Ферена не здогледа и дотрча да ја гушне Кларија.

Во тој миг Кларија ни кажа дека кралицата на змејовите ни побарала помош за да им ја одбраниме земјата од волшебниците кои сакаа да ја освојат со борба. Се сложивме, но веќе беше време за спиење, па затоа кралицата на змејовите не прими да преспиеме во нејзиниот преубав замок. Спиевме мирно, се додека нешто не направи еден чуден и гласен звук што го разбуди цело царство. Тоа беа волшебниците кои беа подготвени за борба.

Јас, Ферена и Кларија не бевме подготвени за борба, но сепак излеговме да се бориме.

Волшебниците сакаа да им ги земат змејовите и да ја освојат нивната земја. Сите почнаа да се борат, но додека траеше борбата се случи еден голем проблем. Сите змејови се исплашија, побегнаа далеку и никогаш не се вратија.

Од тој ден веќе луѓето од земјата на змејовите и волшебниците живеат во заедничка земја и не се караа повеќе, бидејќи ниту еден од нив немаше змејови.

Кога јас, Ферена и Кларија решивме да се вратиме во земјата Фантазија, трепнав и ги отворив очите. Се наоѓав на мојот кревет, во мојата детска соба. Тогаш сфатив дека тоа беше само сон.

Илина Радњанска
ООУ „Димитар Миладинов“ - Скопје

Моето патување во фантазија

Знаете ли вие деца,
колку книгата е само вредна.
Јунаците од Фантазија се борат
до книгата да дојдат.

Компјутерот замав зама
Фантазија да ја снема.
Петар Пан дружината ја собра
против компјутерските игри војна да водат.

Доктор Офболи лавовите ги лечи
игрите да ги спречи.
Но,кога Волшебникот од Оз магија фрли
компјутерот во историја замина.

Така фантазија ја спасивме
и книгите на децата им ги вративме.
Сите деца подршка да им бидете,
книгите без престан да ги читате.

Ученик:Антиќ Петар
Наставник:Буклеска Ирена

Во земјата на фантазијата

Едно прекрасно неделно утро ме разбуди силен глас кој што одекнуваше од моето радио:

Внимание,внимание најпознатиот доктор Офболи е заробен во земјата на фантазијата. Кој ќе успее да го ослободи следува награда.

Се облеков набрзина, го запалив моето летачко количе и се вивнав во облаците. Патот беше долг, но мојота желба да го спасам докторот беше преголема. Стигнав во земјата на фантазијата. Таму беше се необично. Имаше луѓе кои имаа опашки како животни, но и некои животни кои зборуваа како луѓе. Едно девојче се доближи до мене. Тоа беше Дороти, но за жал не можеше да збори. Само ме погледна ја дигна раката во насока на една асфалтирана улица и како да сакаше да ми покаже каде треба да се движам. Тргнав без размислување. Чекорите ми беа многу брзи, а патот беше како во недоглед. Одејки ме запре некаква прашина на нозете. Погледнав надолу, патот веќе завршуваше. Се сврев лево, десно и одеднаш го здогледав докторот како седи врзан покрај едно дрво. Се доближив, а тој само нешто тивко промрморе. Ете пак овие луѓево сите се исти, станале многу чудни ништо не ги интересира, кој знае кога последен пат прочитале некоја книга. Се насмевнав. Не сте во право, јас читам секој ден по една книга. Само што прозборев јажето со кое беше врзан само се откина. Доктор Офболи беше слободен. Со насмевка на лицето ми рече да испратам порака до сите луѓе да не престануваат да читаат книги, бидејќи книгата го осветлува и разубавува животот.

Од тој ден секогаш се трудам на моите другарчиња да им предложам да прочитаат барем по една книга.

Лина Панзова
Ментор: Ирена Буклеска

Моето патување во фантазија

Еден пролетен ден, бев во Градскиот парк. Таму имаше лавиринт во кој јас почнав да трчам. Кога стигнав во средината на лавиринтот се најдов во нов свет. Таму ги сретнав сите ликови од лектирите кои ги имам прочитано. Ги видов како се борат со огромен џин кој се вика Уништувач. Јас се исплашив и го прашав Петар Пан што треба да направам за да им помогнам. Тој ми рече да се вратам и да им кажам на сите луѓе да читаат повеќе книги. Истрчав до лавиринтот и повторно стигнав во средината. Се вратив во паркот и на децата им ја раскажав мојата авантура која ја доживев. Потоа, ги прашав дали ќе може да им помогнат на јунаците од бајките со тоа што ќе читаат повеќе книги.

По еден месец, се вратив во Градскиот парк кај лавиринтот. Стигнав до средината и повторно влегов во земјата која овој пат беше тивка. Го прашав Петар Пан како се вика оваа чудесна земја. Тој ми откри дека името на оваа чудесна земја е Фантазија. Свончица ми се заблагодари што јас заедно со другите деца успеавме да им помогнеме со тоа што сме читале повеќе книги. Ние успеавме да го уништиме големиот џин Уништувач, а со тоа им дадовме повеќе моќ на јунаците од бајките. Кога се вратив во реалниот свет и отидов дома во својата соба, ја сфатив поуката од оваа авантура во земјата Фантазија. Книгите се најголемиот пријател за речникот и умот на еден човек. Тие го збогатуваат човекот.

Лука Ветеров
Наставник: Ирена Буклеска

Мојата фантазија за Петар Пан

Дечки, сега на кратко ќе ви раскажам како јас му помогнав на Петар Пан да го победи капетан Кук и као станавме најдобри другари.

Имено, јас никогаш не сум имал проблем да запознаам нови пријатели, на пример: во училиште, на кошарка, на одмор или било каде. Ама со Петар Пан другарството е нешто посебно.

Пред неколку денови кога татко ми забрани повеќе да купувам скинови преку Сони а плус тоа и дијаманти за апликациите на мобилен, отидов во детска онака лут и намуртен и случајно ја видов на натскалната лектирата за Пан. И решив. Решив да скокнам до Лондон да решам некои проблеми и да се вратам назад.

Сакав да одам прво до кај чичкоми Филип кој живее во Лондон и да пробам со неговата картичка да купам скин. Ама кога случајно на влезот на Лондон го сретнав Петар кој ми делуваше онака уплашено и без помошно и решив да ги употребам моите супер моќи за да го решам Кук. Не губевме многу време и скокнавме право до бродот на Кук а на Пан му кажав да не се меша и да стои позади мене додека јас ги средувам работите. Му отидов на Кук и му реков: сакаш ли засекогаш да те деинсталирам од светот на бајките или веднаш ќе си подадете рака односно кука и ќе се смирите! И нормално дека се смирија, нешто за кое Перо ми е вечен должник а јас остварив уште една победа во мојата кариера.

Андрија Милошевиќ
ООУ Јан Амос Коменски - Скопје
Ментор: Ирена Буклеска

МОЈАТА АВАНТУРА ВО ЗЕМЈАТА ФАНТАЗИЈА

Еден ден, седев во мојата соба не знаејќи што да правам. Ми беше здодевно, па решив да го цртам Петар Пан. Кога завршив со боењето на Петар, тој почна да оживува. Јас бев зачудена. Тој излезе од цртежот и ме праша:

„Еј, девојче, ќе може ли да ми кажеш каде сум?“

„Ти си на планетата Земја.“ - кусо одговорив.

„О не, сега Фантазија е многу далеку!“ - тажно извика Петар.

„Еј, Петар, ќе може и јас да дојдам со тебе во Фантазија?“ - прашав јас.

Петар прифати да одиме заедно. Патот беше долг, но уживавме летајќи и разгледувајќи природни убавини. Во Фантазија беше како во бајка. Петар ме запозна со Дороти и нејзиното куче Тото, Свончица, Страшилото, Вилен и доктор Офболи. Сè беше супер, сè додека еден ден не дојдоа неколку големи лилјаци и нè нападнаа. Доктор Офболи на кучешки јазик му кажа на Тото да ги позанимава лилјациите. Ги зароби во пајакова мрежа, им даде некој чуден лек, па тие заспаа. Сите му бевме благодарни на докторот и заедно почнавме да се шетаме низ Фантазија. Откако се справивме со сите предизвици, се најдовме пред еден црн замок со зелени кристали. Јас предложив: - „Да влеземе во замокот.“

„Мартина, тоа може да биде многу опасно“ - загрижено кажа Петар.

„Ајде, Петар зошто да не одиме, ќе биде многу возбудливо!“ - извикав налутено јас.

„Ако толку сакате, одете вие, јас не го ставам мојот живот во опасност.“ - вообразено ми префрли тој.

Во замокот беше темно како во пештера. Одеднаш блесна заслепувачка светлина. Пред нас стоеше еден голем и страшен змеј заедно со две вештерки. Од левата страна зловната вештерка од Север, а од десната страна зловната вештерка од Југ. Дороти зачудено рече: - „Зарем вие две не сте мртви? Јас ве убив во Смарагдниот град!“

„Хахаха, ние сме семоќни благодарение на змејот Дискорт.“ - рекоа двете во ист глас.

Сите беа зачудени.

Потоа змејот рече: - „Ајде, престанете со дрдорење! Погледнете го овој апарат! Ако светне зеленото копче, тоа значи дека повеќето деца се со телефони в рака и не читаат книги. Ако тоа е така, вие ќе исчезнете засекогаш.“

Јас предложив: - „Еј, змеју ќе може ли да почекате малку пред да го вклучите апаратот?“

„Ајде, добро, ќе почекам, но немате многу време.“

Ова беше планот: јас да одам низ целиот свет со ќилимот на Аладин и да им кажам на децата да читаат повеќе книги. Сите се согласија. Кога се вратив од долгиот пат, Дискорт го вклучи апаратот и светна црвеното копче. Со свои очи го видов исчезнувањето на змејот и злобните вештерки. Пресреќни го напуштивме замокот и му раскажавме на Петар за нашата авантура. Тој кутриот едвај спасил жива глава од некоја толпа лути Мариовци кои барале некој измамник по име Пејо.

Чевличките што ми ги подари Дороти почнаа да светкаат. Тоа значеше дека е време да се вратам дома. Ги удрих една со друга три пати, викнав силно „довидување“ и се најдов во мојата соба. Читањето навистина има супермоќ!

Мартина Атанасова
ООУ „Јан Амос Коменски“, Скопје
Ментор: Ирена Буклеска

Волшебното огледало

Во една детска фантазија си постоело едно девојче по име Алиса. Таа живеела со своите родители во едно мало градче. Еден убав пролетен ден со своето семејство го средуваше својот подрум. Скриено во кутиите имаше волшебно огледало. Алиса го здогледа огледалото и отрча до него. Кога го зема в раце и привлече внимание огромниот црвен камен кој беше украс на огледалото. Алиса беше мирно девојче, но исто така многу љубопитно дете. Таа го допре каменот и во тој момент влезе во портал кој што ја носи во земјата на фантазијата. Таму е многу убаво, но таа почна да тагува за своите родители. Виде една куќичка во која живееше мечето Спанко кое иако требаше да биде веќе станато од зимски сон тоа уште спиеше. Алиса си помисли дека може тука да остане и преноќи. Но штом почна да чекори слушна еден мил глас, помисли дека е на мајка Ы, но тоа беше гласот на срнчето Венди кое прашуваше од каде е тој силен тресок. Штом ќе дојдеше некое ново суштество имаше силен тресок. Порталите за во земјата на фантазијата не беа само огледала туку и различни предмети што ги користиме во секојдневието. Помина толку долго време што Алиса се спријатели со сите живи суштества и многу ги засака, но и тие неа. Мајка Ы и татко Ы многу беа загрижени по нејзиното исчезнување и никогаш не беа среќни. Еден ден Алиса ја праша лавицата Елка дали е во можност да се врати дома кај своите родители, а таа и одговори: - „Не би сакала да те лажам, ама ако влезеш во оваа врата ќе се вратиш дома“. На никого не кажав бидејќи ако кажев сите ќе си отидоа, а оваа земја мене ми беше доверена. Алиса вечерта влезе во вратата и повторно се врати во својата куќа. Многу нешта и недостигаат, но веќе е дома и се чувствува толку безгрижно. Утредента сите беа среќни поради нејзиното враќање и таа си вети дека прво ќе праша, а потоа ќе допира непознати работи.

Јана Ѓуровска
ООУ „Гоце Делчев“ н. Илинден
Ментор: Станка Мицевска

Мојот волшебен свет

Летам горе високо
во облаци сини,
а пред мене пристигнала
Кума Лиса со сукња мини.

Ене го и волкот
лета за да дојде,
но зајакот со волшебни чизми
за миг го пројде.

Се фатија во оро
да запеат песна,
а оттаму слонот
'ржи сиот збеснат.

Гледам и се прашувам
дали е ова лудо?
Или е само фантазија
во земјата на едно чудо!

Јана Стојчевска
ООУ „Гоце Делчев“ н. Илинден - Скопје
Ментор: Станка Мицевска

СЛАВЕН ВИОЛИНИСТ

На виолина свирам
и сум многу славен,
на секоја планета
јас сум главен.

На часови одам
кај штурецот стар,
тој живее на Марс
во најубавиот кварт.

Со виолината шетав
и на планетата што цвета,
а превозно сретство
ми е тротинетот што лета.

Гудалото долго
со тенка става,
на секоја нота
капа и става.

А пак жиците тенки
со убав глас,
направија да немам трема
на јавниот час.

Петар Николовски
ООУ „Гоце Делчев“ н. Илинден - Скопје
Ментор: Станка Мицевска

YAZ VE ÇOCUKLAR

Okullar tatil olmuşve çocuklar çok sevinmişti.Bir hafta sonra tatil yapmak için hotele gitmişler.O hotelin hem dışarıda hemde içeride havuzu varmış.Birde hotelin yanında bir deniz varmış.Onlar ilk kez hotele gelmişlerve ilk kezhotele geldiklerindede valizlerini odalarına bırakıp hemen havuza gitmişler.

Havuzda yüzmüşler,eğlenmişler.Havuzdan çıtıktan sonra odalarına gidip hemen uykuya dalmışlar.Sabah olunca uyanıp kıyafetlerini giymişlerve kahvaltı yapmak için aşağıdaki restorana inmişler.Güzelce yedikten sonra denize gitmek istemişler fakat tam denize gidecekleri zaman yağmur yağmaya başlamış bu yüzdende hotelde kalmaya karar vermişler.Çok sıkılmışlar ve oyun oynamaya başlamışlar, fakat hala sıkılıyorlarmış.Tam o sırada yağmur dinmiş ve koşa koşa denize gitmişler.Biraz oynayabilmişler çünkü çok acıkmışlar ve akşam yemeği yemeye gitmişler.

Yemekten sonra aileleriyle birlikte gezmeye gitmişler.Yaz tatillerini hep bu şekilde eğlenerek geçirmişler.Yaz tatili bitince çok üzölmüşler ama yinede okul başlayacağı için sabırsızlıkla bekliyorlarmış.

Züleyha SEYFULLAH
‘Vrapçişte İlköğretim Okulu’ Vrapçişte
Öğretmen: Zürap ELEZİ

Моќниот Волшебник - Моето патување низ Фантазија

Како и сите деца и јас сакам да патувам во светот на самовилите и супер хероите и да сонувам со отворени очи. Некогаш сум принцеза, некогаш рок ѕвезда, а најчесто сум моќен волшебник. Кога сум волшебник, мојот град наречен Фантазија, се претвара во голема слаткарница, а јас живеам во замок направен од разни слатки.

Улиците се поплочени со бонбони во сите бои на виножитото, а куќите се направени од бисквити прелиени со најубаво чоколадо. Парковите наликуваат на големи палачинки премачкани со еурокрем, а клупите се направени од најпознатите детски приказни. Децата можат да седат на „Петар Пан“ или на „Чудесниот волшебник од Оз“ или на „Зоки Поки“ и многу други. Дрвјата во парковите се облечени во розеви фустани сошиени од шеќерна волна. На гранките наместо да растат овошни плодови, растат чоколади и сладоледи. Наместо вода, низ реките тече млеко, а наместо дожд врне сок од портокал.

Во мојот град нема математика и природни науки. Децата другаруваат со омилените ликови од приказните на браќата Грим и Дизни. И сите се секогаш среќни и весели.

Сара Стојковски
ментор: Силвана Абрашева

Моето патување во фантазија

Денес ми е роденден!

Сара повели, евего твојот подарок - рекоа мајка ми и татко ми.

Јас го отворив мојот подарок и гледам панделка, а на неа мал круг. Прашав: А што ќе ми е оваа панделка?

Набрзо засвоне свончето: динг, донг!

Кој е? - реков.

Баба и дедо!

Тие влегоа со огромен подарок. Го отворив и гледам клуч ирачка. Ја потегнав малку рачката и од едната страна видов решетка. Ја дотегнав до крај и видов дека има катанче. Го отклучив катанчето и ја отворив решетката. Видов мало, слатко, сиво маче. Го извадив.

Сара, време е за спиење - рече мама. Јас си легнав, а мачето на моите нозе. Инаку, заспав во 8 часот навечер. Се разбудив на полноќ. Прво што забележав дека ми го нема мачето. Веднаш потоа забележав дека на земјата во мојата соба има голема дупка исполнета со течност. Ја заобиколив. На мојата маса имаше лист. На листот пишуваше:

Со едната рака го затнав носот, со другата рака ги затворив очите и рипнав во дупката. Во следниот момент се најдов во некој чуден свет исполнет со слики. Разгледувајќи ги сликите и чудејќи се колку се необични ми текна дека се слики од детски фантазии.

Бев во светот на фантазиите!

Почнав да ги барам сликите од моите фантазии. Најдов слика, но празна. Се загледав во неа и се испишаа букви:

Рипнав и се најдов пред една врата. Над вратата пишуваше: ЛАЗИ!

Клекнав и почнав да лазам. Лазев, лазев и лазев и се најдов во светот на мачките. Се исправив и сите мачки почнаа да се галат со мене. Стигнав до кралицата на мачките. Таа рече: МЈАУи ми го даде мачето!!! Се изненадив, се заблагодарив и реков САКАМ ДОМАААА.И СЕ НАЈДОВ ДОМА.

Сара, стани! - рече мама.

Јас не станав, туку сеуште спиев. Но станав кралица на мачињата.

Моето патување низ Фантазија

Патувања, патувања безброј,
кој од кој поволшебен рај.
Следам и гледам земјена планета,
бели, црвени, жолти црни срца во бесконечен број.
Подзапри пилоту на секоја страна,
сними со висок тон ова е детски џагор не е сон.
Сликару мој попатно сликај,
ластик, топка, џамлии, и деца безброј.
Поту славен запиши оро насекаде се вие,
ова се деца не е комета.
Слетај долу пилоту мој,
јас кај нив ќе одам во тој детски рај.
Не прашувај зошто одговор имаш,
тие учат се и сешто со заеднички потреби и желби.
Ме прашуваш кои се, а ги знаеш
игри, песни, насмевки е тоа е вистински рај.
Врати се дома и пренеси на сите баби, дедовци и на кој ли уште не
јас останувам кај нив, зошто овде постои човечки животен рај.

Александар Каракашев
ментор: Силвана Абрашева

Земјата Виножито

Лили беше девојче кое живееше во една убава сина кука која се наоѓаше во Америка. Еден ден таа се договори со своите другарки Сали и Мери, да се сретнат пред зградата на Сали. Кога излегоа надвор се договорија да играат криенка. Лили се скри во една напуштена сламена куќичка. Наеднаш започна да дува силен ветер кој ја крена и ја распарчи куќичка, а Лили ја фрли во една прекрасна земја наречена Виножито. Таму Лили виде убава зелена трева со разнобојни цвеќиња, дрва долги до петнаесет метри, имаше сјајни жуборливи поточиња и други прекрасни природни убавини. Лили се исправи на нозе и виде ниски сини човечиња со слатки лиценца кои ја гледаа зачудено. Таа им објасни која е и од каде доаѓа. Потоа едно од тие сини човечиња ја зеде за рака и ја одведе во еден убав шарен летечки замок. Човечето и рече на Лили:

- Ова е замокот на самовилата Луна. Таа може да ти помогне.

Синото човече си отиде, а Лили се качи по скалите и влезе во замокот. Во замокот имаше шарени масички и столчиња, прекрасни слики со шарена рамка, шарени скали кој водеа до вторит кат на замокот и еден шарен трон. Но немаше никаква самовила.

Лили одлучи да ја бара самовилата Луна и се упати кон црвената шума. Одејќи Лили слушна некој глас. Погледна позади едно дрво и виде едно жолто човече. Жолтото човече се претстави:

- Здраво! Јас сум Џо. Припаѓам на семејството Кивачи, но јас се загубив.

Лили, зачудено праша:

- Кивачи!? Зарем вие Кивачите само кивате цело време?

Не - одговори Џо.

Лили го зеде кивачот за рака и тргнаа да ги бараат самовилата и семејството Кивачи.

По пат сретнаа едно чудно суштество кое наликуваше на бубамара, но беше зелено. Тоа се претстави:

- Здраво! Јас сум Лола и сум помошничка на лошиот волшебник Ерлио. Но не сакам да сум му помошничка повеќе!

Утредента сите тргнаа во потрага на Луна, Ерлио и Кивачите.

После толку долг пат тие стигнаа до еден црн летечки замок. Лола извика:

- Ова е замокот на злбниот волшебник Ерлио!

Сите тројца уплашено влегоа во замокот и го видоа волшебникот. До неговиот трон имаше петнаесет статуи. Џо се стрча кон статуите на десната страна и му подвижна на Ерлио:

- Еј ти кукавица! Си го скаменил моето семејство!

Лола веднаш ја препозна Луна која беше на левата страна. Волшебникот ги претвори Џо и Лола во Пирати кој ја гонеа Лили. Ерлио со насмевка гледаше како Лили се заморува. Џо и Лола ја фатија и му ја донесоа на волшебникот. Тој испушти темна магија од своите раце за скаменување, но Лили некако успеа да не се скамени и магијата се одби и го погоди волшебникот кој за кратко време стана камен.

Статуите се одкаменија и Самовилата Луна и и даде на Лили шарена џамлија и рече:

- Оваа џамлија ќе те врати дома безбедно.

Лили со малку тага се збогува со сите. Таа одлета накај Америка. Но никогаш нема да ги заборава своите пријатели од земјата Виножито.

Ментор: Миљана Мешкоска
Ученик: Теодора Пешевска
ООУ”Војдан Чернодрински”

ИСИДОРА МУН И ЗМЕЈОТ НА ПЛАНЕТАТА ФАНТАЗИЈА

Исидора Мун тргнала да бара сок од домати што татко ѝ сакал да го пие навечер. Поминала еден долг мост и одела по пат кој водел до џунглата. Се загубила. Не можела да се врати дома. Наеднаш се појавила една голема сенка. Кога ја подигнала главата го видела Големиот црн змеј Ништо. Ја врзал за едно дрво и ја прашал што бара на планетата Фантазија. Смирната од страв не знаела што да одговори. Кога се стемнило Исидора почнала да ги повикува самовилите да ѝ помогнат.

Во мојот сон го слушнав гласот на Големиот црн змеј Ништо. Ми кажа: „Ако сакаш да ја спасиш Исидора, мора да прочиташ три книги или ќе ја задржам кај мене“.

Следниот ден сонот им го раскажав на другарките Веда и Ивона. Веднаш решивме заедно да ја спасиме Исидора. Од учителките побаравме да ни ги дадат книгите „Грдото пајче“, „Снежана и седумте џуџиња“ и „Зоки Поки“. Ивона, Веда и јас бевме многу возбудени, па побрзавме дома за да ги прочитаме трите книги. Со нашето читање ќе ја спасиме Исидора Мун.

Кога заспав, Големиот црн змеј Ништо ѝ дал на Исидора шише со сок од домати. Среќна поради извршената задача, со трчање се вратила дома да му го даде сокот на татко ѝ.

Следниот ден и ние се радувавме што ја спасивме Исидора. Од учителките побаравме нови книги.

Сташа Станковиќ

ООУ „Јохан Хајнрих Песталоци“ - Скопје

Наставник ментор: Ана Сенчук и Мимоза Манчевска

КАКО ЈА СПАСУВАМ ЗЕМЈАТА ФАНТАЗИЈА

Влегов во лабораторијата на мајка ми. Таму имаше многу напитоци во шарени бои но, еден ми го привлече вниманието. Се испашив бидејќи тој напиток почна да ми зборува, ми кажуваше да го испијам и да очекувам изненадување. Јас се напив без да размислувам што ќе ми се случи. Бев многу возбудена кога по кратко време се најдов во една необична земја. Тревата беше розева, имаше палати кои лебдат, до кои што се стигнуваше со скали изградени од кристали. Се качив во една палата и не знаев дали тоа што го гледам е вистина. Таму имаше змејови, џуџиња, џинови, самовили и еднорози. Додека поминував во една шума во која дрвјата беа направени од дијаманти ги сретнав Пепелашка, Петар Пан, Вилен и други јунаци од сказните. Тие плачеа и гледаа во чудни апарати што ги држеа во рацете. Пепелашка ме праша:

-Како се викаш?

-Тамара - одговорив јас

Зошто плачете? - прашав.

Тие ми одговорија дека земјата Фантазија е во опасност од исчезнување. Таа ќе исчезне ако децата не читаат книги бидејќи тогаш лошиот змеј по име Ништо добива сила за да ја уништи Фантазија. Секој од јунаците има по еден апарат кој им кажува во проценти колку од децата читаат книги, а колку користат телефон. Повеќето од децата го користат телефонот наместо да читаат книги. Јас многу се исплашив бидејќи не сакав земјата Фантазија да исчезне.

-Дали смеам да ви помогнам?-прашав јас

-Да-во ист глас одговорија тројцата

-Ајде да ги повикаме сите јунаци од сказните и да одржиме состанок. -извикав

Тие се согласија и ги повикаа. Првиот кому му текна идеја беше Пинокио и рече да се соберат витези за да го убијат змејот, но не се согласија сите. Втора беше Хајди со следната идеја да му ставиме отров во храната на змејот за да умре, но јас не сакав затоа што змејот може да биде многу моќен ако децата не читаат книги. Тогаш ми текна една идеја. Да летам со волшебниот ќилим од Аладин и да им кажам на сите деца од светот да се собереме во некоја ливада и заедно во исто време да читаме. Така лошиот змеј ќе исчезне и земјата Фантазија нема да биде во опасност. Сите се согласија. Аладин почна да го бара ќилимот за да ги соберам децата од светот. Со прочитаниот збор од децата од целиот свет заедно успеавме да го уништиме змејот и земјата Фантазија се спаси засекогаш. Беше време да си одам и се поздравив со сите што ги запознав. Бев горда на себе бидејќи помогнав да се спаси земјата Фантазија.

Ученик-Тамара Стефаноска
Ментор- Ирена Буклеска

МОЕТО ПАТУВАЊЕ ВО ФАНТАЗИЈА

Здраво, јас сум Деа и сега ќе ви раскажам една моја многу возбудлива авантура.

Една вечер ја читав бајката „Петар Пан“.Одеднаш се најдов во една чудесна земја. Седев на зелената трева, а до мене седеше едно момче облечено во зелено како Петар Пан. Л...л...личиш на Петар Пан, да не имате некаков маскенбал ? - прашав со пелтечење.

- Не, ми одговори момчето, јас сум Петар Пан ,а ти си во земјата Фантазија,тука ќе ги сретнеш сите ликови од бајките. -Неверојатно! - извикав јас. - А каде се тие? Во нашата тајна пештера, таму правиме планови како да го победиме злото кое сака да не уништи, за децата да не можат да читаат.

- А, што е злото? Злото е еден голем вонземјанин. Дојди во нашата пештера да те запознаам со

моите другарчиња. Кога стигнавме во пештерата ги видов: Пепелашка, Трнорушка, Мачорот во чизми, Пинокио и Снежана, и шест џуџиња.

- Каде е седмото џуџе? -прашав. - Не знаеме, Снежана е многу загрижена.- одговори Пепелашка. - А како се викаш ти и како дојде овде?

- Јас се викам Деа и сум од планетата Земја, искрено ни јас самата не знам како дојдов овде. Јас знам - се јави Петар. Една летачка чинија која лета над сите планети зема по едно дете кое што ќе прочита некое име од ликовите од бајките и го носи тука.

- Можам ли јас да ви помогнам? - прашав. -Да, секако! - одговори едно од џуџињата.

- Еве ја картата на Јупитер каде што се наоѓа вонземјанинот. Ние ќе треба да отидеме до таму за да го уништиме. - ми објаснуваше Петар.

- Како ќе отидеме до таму? - прашав. -Може со мојата кочија. - предложи Пепелашка. - Да тргнеме веднаш! - извика Снежана. Сите се согласија.

- Но, како ќе го уништиме големиот вонземјанин? - праша Петар.

- Имам идеја! Ќе видите таму. - реков.

Кочијата одеше брзо и за пет минути стигнавме таму. Седнав на еден камен, а пред мене седеше големиот вонземјанин.

- Сега сте мои и нема да ми избегате од раце! - прозбори тој со длабок глас.

- Ќе може ли да ви прочитам нешто, па потоа да не заробите? - го прашав. - Да, може. - се согласи вонземјанинот, незнаејќи што го очекува.

Ја земав од мојот ранец големата книга со бајки и почнав да ја читам „Снежана и седумте џуџиња“. Додека читав, вонземјанинот почна да побледува и да се смалува. Кога ја завршив бајката, пред мене седеше едно џуџе.

- Седмото џуџе! - извика Снежана. - Како се претвори во злобен вонземјанин? - Кога бев во ливадата мириснав едно прекрасно цвеќе и се претворив во вонземјанин.

Снежана ми се заблагодари што го пронајдов седмото џуџе и ја спасив Фантазија.

Токму кога сакав да прашам како ќе се вратам на Земјата, Петар ми предложи да ми даде од магичниот прав. Тој ја извади торбичката со прав и ми фрли над главата. Откога се поздравив со новите другари се вивнав кон небото и летнав накај Земјата.

Интересна авантура нели?

Колку повеќе читате, толку повеќе знаете. Се надевам дека и вие ќе доживеете ваква авантура читајќи ги бајките.

Ученик: Деа Димовска
ООУ Јан Амос Коменски Скопје
Ментор: Ирена Буклеска

Патување до земјата на фантазијата

Еден ден лежев во мојот кревет па отидов да се напијам нешто. До шпоретот во кујната имаше една чаша со млеко. На нејзе пишуваше пат до Земјата на фантазијата. Јас многу се замислив, но бев многу жедна.

Одеднаш се најдов во една земја. Таму имаше се што некој би можел да посака. Се запознав со ликови од книги: Зоки Поки, Петар Пан, Алиса и многу други. Сите беа мили со мене и радосно ме пречекаа. Секој од нив имаше дом со работите што најмногу им значат. Веќе беше доцна, па Алиса ме прими да преноќам кај нејзе. Следното утро имаше голема бучава и снатав да видам што се случува. Таму имаше голем змеј. Тој ги заврза сите. Тој ги стави на неговиот грб и одлета.

Останав само јас и мојот омилен лик од мојата омилена книга Дороти, од Волшебникот од Оз. Таа ми раскажа се за змејот, како сакал да ги уништи и плаче. Ние се охрабrivме и решивме дека ќе одиме да ги спасиме. Но патот бил многу долг. Така на Дороти и текна. Секој човек што не е лик од книга има три желби што може да му се исполнат со кажување на зборовите:

„Книга, ти си ми најдобар пријател.“

Така Дороти го зема Тото кој се криеше во другиот агол а јас брзо ги изговорив магичните зборови. По кратко време се најдовме пред пештерата на змејот.

Ние влеговме па јас ја искористив мојата втора желба, да се појави магла. Дороти истрча до мене и брзо ги одврзавме сите ликови кои седеа таму. Змејот се налути и беше спремен да не уништи. Сите застанавме во линија и извикавме:

„Ние сакаме да читаме.“

Моќта на змејот исчезна, и тој почна да плаче. Ние бевме среќи дека ја спасивме моќта на читањето. Но, се загуживме за змејот и дотрчавме до него. Го прашавме дали е по ред. Тој извика:

„Не знам да читам.“

Сите свативме зошто сака да не уништи па одличивме да го научиме. Змејот многу се радуваше. По некое време, тој многу сакаше да чита. Тој не пренесе назад. Следното утро беше време да се вратам дома. Се збогував со сите и реков:

„Книга, ти си ми најдобар пријател, те молам врати ме дома.“

Кога стигнав, излегов од слика со сите ликови кои ги запознав дури и земјата излегувајќи од книгата, а јас бев качена стоејќи на неа. Се чувствував како вистински јунак.

Изработила: Ана Милосиевска
Наставник: Ирена Буклевска
ООУ ЈАН АМОС КОМЕНСКИ

Моето патување во земјата Фантазија

Еден ден читајќи ја книгата **Земјата Фантазија** наидов на една страна која беше во различни бои. Кога почнав да читам се најдов во земјата Фантазија. Ги сретнав малите луѓе и тие ми раскажаа за лошите и зловни вештерки и Каменоводачот. Се здружиле вештерките со лошиот змеј Каменоводач и почнале да прават нереди во малото гратче Стаклен град. Малите луѓе беа многу вознемирени од ова. Вештерките фрлаа магии насекаде, а лошиот змеј Каменоводач својот бес го исфрлаше со огнената уста и камењата, па така ги палеше дури и најмалите куќи во градот. Куќите беа од стакло, па пукаа од топлината на змејот и камењата. Стаклениот град полека се претвораше во урнатини од стакло. Малите луѓе доста размислуваа што да прават со овие натрапници. Одлучија да одат кај најголемиот мудрец **Соломон**. Му ја кажаа својата мака и побараа помош од него. Тој им вети дека ќе им помогне и ќе ги викне на помош Летечките мајмуни, Лимениот дрвосечач, Страшилото, Страшливиот лав, Петар Пан, Свончица и Венди. Кога пристигнаа летачките мајмуни почнаа да се борат со вештерките и успеаа да ги фатат и врзат. Ги кренаа високо и ги однесоа далеку каде ги фрлија во една река полна со крокодили. Лимениот дрвосечач, Страшилото и страшливиот лав го измамија Каменоводачот да излезе надвор од градот, а Петар Пан, Свончица и Венди фрлија волшебен прав и Каменоводачот стана мал и бел како зрно грав. Ја снеса и огнената лава што ја исфрлаше од устата. Така најпосле завладеа мирот во стаклениот град.

Дарјан Атанасовски
Наставник: Ирена Буклеска

Моето патување во фантазија

Книгата ме мами,
да фантазирам ме кани.
Во неа ќе нуркам,
граница ќе туркам.
Со злото ќе се борам,
семотен сум, сè можам да сторам.
Прекрасен е овој пат,
читам и сонувам,
длабоко потонувам,
и повторно на книгата ѝ се поклонувам.

Ученик: Ристески Дамјан
Наставник: Ирена Буклеска

СЛАВЕН ВИОЛИНИСТ

На виолина свирам
и сум многу славен,
на секоја планета
јас сум главен.

На часови одам
кај штурецот стар,
тој живее на Марс
во најубавиот кварт.

Со виолината шетав
и на планетата што цвета,
а превозно сретство
ми е тротинетот што лета.

Гудалото долго
со тенка става,
на секоја нота
капа и става.

А пак жиците тенки
со убав глас,
направија да немам трема
на јавниот час.

Петар Николовски
ООУ „Гоце Делчев“ н. Илинден - Скопје